

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก)
ตามความคิดเห็นของอาจารย์

ปริญญานิพนธ์
ของ
พมบุตร สะดาจิต

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
กุมภาพันธ์ 2546
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

376-594

พ.ศ. 2546

จ. 3

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก)
ตามความคิดเห็นของอาจารย์

บทคัดย่อ
ของ
พมบุตร สะดาจิต

22 เม.ย. 2546

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

กุมภาพันธ์ 2546

๒ 157087

พมบุตร สะดาจิต. (2546). การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขต
ดงโดก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :
อาจารย์ ดร. อรรณพ โพธิสุข และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาดา สุธรรมรักษ์.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา และเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์
ที่มีต่อการบริหารวิชาการ โดยรวม และในแต่ละด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียน
การสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการพัฒนาอาจารย์ จำแนกตามตัวแปรคณะวิชา
วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัย
แห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) จำนวน 279 คน ในปีการศึกษา 2545 เครื่องมือที่ใช้ในการ
เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของไลเคิร์ท
จำนวน 52 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ค่าที และ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว
(วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน ว่าเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
2. อาจารย์ที่สอนต่างคณะวิชากัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของ
มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน
3. อาจารย์ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของ
มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน
4. อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหาร
วิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ACADEMIC ADMINISTRATION OF THE NATIONAL UNIVERSITY OF LAOS
(DONGDOK CAMPUS) AS PERCEIVED BY FACULTY MEMBERS

AN ABSTRACT
BY
PHOMBOUTH SADACHITH

Presented in Partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University
February 2003

Phombouth Sadachith. (2003). *Academic Administration of the National University of Laos (Dongdok Campus) as Perceived by Faculty Members*. Master Thesis, M.Ed. (Higher Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Dr.Annop Phothisuk, Assist. Prof. Dr.Suchada Suthummaraksa.

The purposes of this research were 1) to study the academic administration at the National University of Laos (Dongdok Campus) in overall four areas and each area : curriculum, instructional process, assessment and evaluation, and faculty development 2) to compare overall four areas and each area of the academic administration at the National University of Laos (Dongdok Campus) among faculty members with different colleges, educational levels and work experiences. The sample consisted of 279 faculty members at the National University of Laos (Dongdok Campus) in the academic year 2002. The research instrument used for collecting data was a five-rating scale questionnaire with 52 items. Arithmetic mean, standard deviation, t- test, one-way analysis of variance and Scheffe 's method were utilized for data analysis.

The findings of the study revealed that :

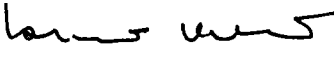
1. The academic administration of the National University of Laos (Dongdok Campus) in overall four areas and each area was at the moderate level.
2. There was no significant difference of the academic administration at the National University of Laos (Dongdok Campus) in overall four areas and each area when comparing the perceptions of faculty members in different colleges.
3. There was no significant difference of the academic administration at the National University of Laos (Dongdok Campus) in overall four areas and each area when comparing the perceptions of faculty members with different educational levels.
4. There was a statistically significant difference of the academic administration at the National University of Laos (Dongdok Campus) in overall four areas and each area among faculty members with different work experiences at .05 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงไคก)
ตามความคิดเห็นของอาจารย์

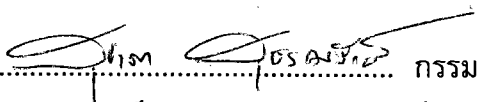
ของ
นายพมบุตร สะดาจิต

ได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

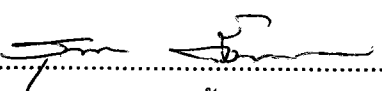

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 18 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร. อรรณพ โพธิ์สุข)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาดา สุธรรมรักษ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ดร. วินัย วีระวัฒนานนท์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ดร. สุวพร ตั้งสมวรพงษ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากอาจารย์ ดร. อรรถพร โพธิสุข ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาดา สุธรรมรักษ์ ประธานและกรรมการปริญญานิพนธ์ ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. วินัย วีระวัฒนานนท์ และอาจารย์ ดร. สุพร ตั้งสมรพงษ์ ในฐานะ กรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ตลอดจนคณาจารย์สาขาวิชาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้ให้ความรู้ ให้คำปรึกษา แนะนำและตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง ต่าง ๆ ผู้วิจัยซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความอนุเคราะห์ครั้งนี้

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. สุนทร โคตรบรรเทา รองศาสตราจารย์ ชูศรี วงศ์รัตนะ อาจารย์ สายสะหมอน ประสอนไซ และอาจารย์ มีไช สุกเจริญ ที่กรุณาเป็น ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม และให้คำแนะนำในการสร้างแบบสอบถาม จนทำให้การวิจัยครั้งนี้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย

ขอขอบพระคุณสายงานต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และกรมวิเทศ สหการที่ได้อำนวยความสะดวกและดูแลเป็นอย่างดี จนทำให้ผู้วิจัยสามารถสำเร็จการศึกษาและ การวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณสถานเอกอัครราชทูตลาวประจำราชอาณาจักรไทย และมหาวิทยาลัย แห่งชาติลาวที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณเพื่อน ๆ รุ่นพี่รุ่นน้อง สาขาวิชาการอุดมศึกษา และผู้ที่ไม่สามารถกล่าว นามได้ทั้งหมดที่มีส่วนช่วยเหลือให้การสนับสนุน และให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ จนสำเร็จได้

คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่าน และครอบครัวที่เป็นพลังแห่งความสำเร็จในครั้งนี้ พระคุณนี้หาที่ เปรียบมิได้

พมบุตร สะดาจิต

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	6
ความสำคัญของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ความหมายและความสำคัญของการบริหารวิชาการ.....	9
หลักการและกระบวนการบริหารวิชาการ.....	10
ขอบข่ายการบริหารวิชาการ.....	13
การบริหารวิชาการในสถาบันอุดมศึกษา.....	14
การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว.....	43
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	47
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	49
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย.....	52
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	65
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	65

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5(ต่อ) สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	65
วิธีดำเนินการวิจัย.....	65
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
อภิปรายผล.....	67
ข้อเสนอแนะ.....	71
บรรณานุกรม.....	73
ภาคผนวก.....	77
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย.....	79
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	80
ภาคผนวก ค หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย..	94
ภาคผนวก ง ข้อมูลทั่วไปของอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถาม.....	99
ภาคผนวก จ คำอำนาจจำแนกของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	101
ภาคผนวก ฉ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ครอบคลุม 5 ปี....	103
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	132

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของแบบสอบถามที่ส่งไป ได้รับคือและมีความสมบูรณ์	50
2	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ อาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน.....	53
3	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ อาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ในด้านหลักสูตร เป็นรายชื่อ.....	54
4	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ อาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ในด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ.....	56
5	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ อาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ในด้านการวัดและประเมินผล เป็นรายชื่อ.....	57
6	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ อาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ในด้านการพัฒนาอาจารย์ เป็นรายชื่อ.....	58
7	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ อาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา....	59
8	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ อาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตาม วุฒิการศึกษา.....	60
9	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ อาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตาม ประสบการณ์ในการทำงาน.....	60

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
10 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการ ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) โดยรวม และในแต่ละ ระดับ จำแนกตามคณะวิชา.....	61
11 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการ ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) โดยรวม และในแต่ละ ระดับ จำแนกตามวุฒิการศึกษา.....	62
12 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการ ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) โดยรวม และในแต่ละ ระดับ จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน.....	62
13 ข้อมูลทั่วไปของอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถาม.....	100
14 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อ การบริหารวิชาการ ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขต ดงโคก).....	102

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กระบวนการบริหารวิชาการ.....	12
2 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์.....	24
3 แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจรของวิชัย วงษ์ใหญ่.....	26
4 การพัฒนาอาจารย์ในรูปแบบของฟิลลิปส์.....	42
5 การบริหารวิชาการโดยรวมของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว.....	43
6 โครงสร้างการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขต ดงโคก)	44
7 โครงสร้างการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว.....	46

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาและการให้การศึกษา คือ บั้นปลายของการพัฒนาทั้งหลายและไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง หากขาดมิติด้านการพัฒนาการศึกษาและพัฒนาความคิด จิตใจการพัฒนาดังกล่าวก็จะไม่ยั่งยืน หรืออาจผิดทิศทางนำไปสู่การไม่พัฒนา ก็ได้ (วิชัย ตันศิริ. 2542 : 117 - 118) นโยบายการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการของประเทศไทยได้กำหนดแผนงานต่างๆ เช่น ปฏิรูปอาชีวศึกษา และมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะการศึกษาขั้นสูง และมหาวิทยาลัยโดยเน้นปรับปรุงคุณภาพนักวิชาการด้านต่างๆ ให้ดีขึ้น เพื่อสนองความต้องการอย่างเร่งด่วน ด้านกำลังแรงงานต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของชาติ (บอแสงคำ วงดารา. 2542 ก : 26 – 27) นอกจากนี้ การศึกษายังเป็นกระบวนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้ได้ประชากรที่มีคุณภาพ อันจะเป็นกำลังสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ การศึกษาจึงเป็นกลไกพื้นฐานของการพัฒนาคน เพื่อเตรียมคนและสังคมให้พร้อมเพื่อรองรับสภาวะการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมโลก

พรรคประชาชนปฏิวัติลาวและรัฐบาลลาว มีความเชื่อมั่นและถือเป็นหลักการว่า “การศึกษาเป็นงานใจกลางของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์” ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ของโลกได้พยากรณ์ว่า ในศตวรรษที่ 21 มนุษย์จะก้าวจากสังคมอุตสาหกรรมสู่สังคม “ข้อมูลข่าวสาร” ซึ่งจะเป็นสังคมที่มีการนำใช้เทคโนโลยีระดับสูงเข้าในการผลิตเช่น เทคโนโลยีข่าวสาร ชีวภาพ พลังงานใหม่การผลิตวัสดุเปลี่ยนแทนชนิดใหม่ และอื่นๆ จะทำให้โลกไร้พรมแดน ทำให้ความสัมพันธ์สื่อสารระหว่างคน ครอบครัว องค์กร หรือหน่วยงานต่างๆ มีความสะดวกขึ้นหลายแห่ง การพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีในระยะใหม่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งทำให้พื้นฐานชีวิตของสังคมมนุษย์ ด้านการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมก้าวสู่ลักษณะสากลมากขึ้น สิ่งดังกล่าวนี้กลายเป็นปัญหาต่อการสร้างทรัพยากรมนุษย์ในศตวรรษที่ 21 ของแต่ละประเทศในโลก ซึ่งเกี่ยวข้องถึงระบบการศึกษา การสร้างครู วิธีการสอน และการเล่าเรียนเพื่อสร้างคนให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมประเทศ และสังคมโลกได้เป็นอย่างดี (กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 ค : 4)

แผนการยุทธศาสตร์การศึกษาแห่งชาติปี พ.ศ. 2544 – 2563 จึงได้เน้นการสร้างประชากรลาวให้เป็นพลเมืองดี มีความจงรักภักดีต่อประเทศชาติและระบอบประชาธิปไตย ปรับปรุงระบบการศึกษาแห่งชาติให้บรรลุมาตรฐานสูงขึ้น เพื่อสร้างกำลังแรงงานให้มีความรู้และความสามารถทำงานให้มีประสิทธิภาพ โดยมุ่งที่การยกระดับด้านคุณภาพเป็นสำคัญ

นำเอาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้าไปในโครงการหลักสูตร ส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษา กำหนดการศึกษาเป็นภารกิจของทุกคนในสังคม “การศึกษา มีการขยายตัวโดยประชาชนเพื่อประชาชน” ฉะนั้น แผนยุทธศาสตร์การศึกษาแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2544 – 2563 ได้กำหนดนโยบาย 5 ด้าน คือ 1) กำหนดการศึกษาเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อสร้างคนลาวให้เป็นคนมีความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ – เทคนิค ความสามารถสื่อสารสัมพันธ์กับต่างประเทศ แนวคิดคุณธรรมดี ระเบียบวินัย สุขภาพแข็งแรง และมีความเจริญทางด้านจิตใจ 2) กำหนดการศึกษาเป็นภารกิจของทุกคนในสังคม 3) ส่งเสริมการศึกษาเอกชนให้มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว 4) ดำเนินการศึกษาระดับปฐมภาคบังคับ ให้สำเร็จ ขยายมัธยมต้นอย่างเร่งด่วน และขยายมัธยมปลายอย่างมีแผนการ 5) พัฒนา อาชีวศึกษาและการศึกษาขั้นสูง ให้สอดคล้องกับความต้องการของการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ และสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 ก : 19)

งานวิชาการถือได้ว่าเป็นหัวใจของการศึกษา เพราะสถาบันอุดมศึกษาเป็นสถาบันทางวิชาการทำหน้าที่ในการผลิตผลงานวิชาการ การสร้างนักวิชาการ และการใช้ผลงานวิชาการให้เกิดประโยชน์กับสังคมเป็นสำคัญ (ไพฑูรย์ สินลารัตน์. 2542 : 13) ดังนั้น งานวิชาการจึงเป็นงานหลักของการบริหารสถาบันการศึกษาทุกระดับ และทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นการบริหารในมหาวิทยาลัย สถาบันชั้นสูงอื่นๆ หรือการบริหารงานในโรงเรียนก็ตาม อาจกล่าวได้ว่า มาตรฐานและคุณภาพของสถาบันการศึกษาทุกระดับที่กล่าวมานั้น อาจพิจารณาได้จากผลงานด้านวิชาการเป็นประการสำคัญ ผลงานด้านวิชาการจะเป็นสิ่งชี้ให้เห็นถึง มาตรฐานและคุณภาพของสถาบันการศึกษานั้นๆ ว่ามีอยู่มากหรือน้อยเพียงใด งานวิชาการจะสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ขึ้นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งขึ้นอยู่กับบทบาท และ ความรับผิดชอบของผู้บริหารว่าจะให้ความสำคัญและทุ่มเทสติปัญญา กำลังกาย กำลังใจเพื่อการบริหารวิชาการมากน้อยแค่ไหน นอกจากนี้ ในการบริหารวิชาการผู้บริหารยังต้องขอความร่วมมือและความช่วยเหลือจากบุคคลทุกฝ่ายในสถาบันศึกษาให้ความร่วมมือมีความตั้งใจจริง ที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างเต็มกำลังความสามารถ และมีความรับผิดชอบต่ออย่างครบถ้วนแล้วนั้น ย่อมจะเป็นปัจจัยสำคัญในอันที่จะทำให้งานวิชาการของสถาบันศึกษาพัฒนาต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพได้มาตรฐาน และมีคุณภาพตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ (อนุศักดิ์ สมิตสันต์. 2540 : 1) ดังที่ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2542 : 21) กล่าวสรุปว่า การบริหารงานวิชาการ ถือได้ว่าเป็นหัวใจของการบริหารสถานศึกษา ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของสถานศึกษาคือการจัดการศึกษา คุณภาพและมาตรฐานของการศึกษาจึงอยู่ที่งานด้านวิชาการ ซึ่งประกอบด้วย งานด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การจัดบุคลากรที่เกี่ยวข้อง และจัดส่งเสริมงานด้านวิชาการรวมถึงงานด้านการวัดและประเมินผล ขั้นตอนของการดำเนินงานด้านวิชาการจะมี ขั้นตอนการวางแผนงานด้านวิชาการ ขั้นตอนการจัดและดำเนินการ และขั้นส่งเสริมและขั้นติดตามผล ด้านวิชาการ หลักการบริหารงานด้านวิชาการ คือ หลักแห่งประสิทธิภาพและประสิทธิผล

มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวสถาปนาตามดำรินายกรัฐมนตรีแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ฉบับเลขที่ 50 / นย. วันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2538 โดยรวมสถาบันชั้นสูง 10 แห่งและศูนย์เกษตรเวินคำ คือ 1) มหาวิทยาลัยสร้างครูเวียงจันทร์ 2) มหาวิทยาลัยสัตตพพะวิชา 2 ธันวาคม 3) มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ 4) โรงเรียนไฟฟ้า – อิเล็กทรอนิกส์ 5) โรงเรียนคมนาคมชั้นสูง 6) โรงเรียนสถาปัตยกรรมชั้นสูง 7) โรงเรียนชลประทานชั้นสูงตาดทอง 8) โรงเรียนเกษตรชั้นสูงนาบง 9) โรงเรียนป่าไม้ชั้นสูงตงโดก 10) โรงเรียนกฎหมายดอนนาคุ่ม สถาบันที่กล่าวมานั้นล้อมรอบนครหลวงเวียงจันทร์ในรัศมี 35 กิโลเมตร โดยมีมหาวิทยาลัยสร้างครูเวียงจันทร์เป็นศูนย์กลางซึ่งเรียกว่า มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตตงโดก) การสถาปนามหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวเพื่อให้ระบบการศึกษาชั้นสูงของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีความเป็นเอกภาพ ทำให้การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มีประสิทธิภาพดีขึ้นกว่าเดิมมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวเริ่มดำเนินการศึกษา ครั้งแรกเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2538 ที่วิทยาเขตตงโดก (มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. 2538 : 1 – 3)

มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตตงโดก) เป็นสถาบันที่ขึ้นกับรัฐบาล และอยู่ใต้การดูแลของกระทรวงศึกษา “มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวเป็นศูนย์กลางการศึกษาและวัฒนธรรมของชาติซึ่งมีการสร้างนักวิชาการและค้นคว้าวิทยาศาสตร์ด้านต่างๆ อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมจารีตประเพณีที่ดีงามของชาติ ของประชาชนลาวทุกเผ่า และให้บริการด้านวิชาการแก่สังคม” (นายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. 2542 ก : 1) เฉพาะวิทยาเขตตงโดก ประกอบด้วย 5 คณะ และ 16 ภาควิชา คือ 1) คณะวิทยาศาสตร์ สังคม ประกอบด้วย 3 ภาควิชา คือ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และวิทยาศาสตร์การเมือง 2) คณะอักษรศาสตร์ ประกอบด้วย 5 ภาควิชา คือ ภาษาลาว – วรรณคดี ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาเยอรมัน 3) คณะศึกษาศาสตร์ ประกอบด้วย 2 ภาควิชา คือ ศึกษาศาสตร์ และจิตศาสตร์และการแนะแนว 4) คณะเศรษฐศาสตร์และการคุ้มครอง ประกอบด้วย 2 ภาควิชา คือ เศรษฐศาสตร์และการคุ้มครอง 5) คณะวิทยาศาสตร์ ประกอบด้วย 4 ภาควิชา คือ คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ศาสตร์ เคมีศาสตร์ และ ชีวศาสตร์ (มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. 2544 ก : 18 – 35) ด้านการจัดการศึกษามีเพียงหลักสูตรระดับปริญญาตรี 5 ปี นักศึกษาที่จะเข้าศึกษาใน 5 คณะที่กล่าวมานั้นต้องผ่านการเตรียมความพร้อมหลักสูตร 2 ปี เรียกว่าวิทยาลัยวิทยาศาสตร์พื้นฐานเพื่อ 1) เตรียมนักศึกษาให้มีความพร้อมเพื่อศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย 2) เตรียมนักศึกษาเพื่อเรียนวิชา เฉพาะด้านที่นักศึกษาจะเลือกเรียน 3) เตรียมนักศึกษาเพื่อไปศึกษาต่อต่างประเทศในวิชาที่ ไม่มี ภายในประเทศ (มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. 2538 : 5)

สภาพการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) จากบทสรุปการปฏิบัติแผนการประจำปีการศึกษา พ.ศ. 2542 – 2543 และจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิชาการพบว่า มีปัญหาที่สำคัญ พอสรุปได้ดังนี้

ด้านหลักสูตร พบว่า แต่ละวิชาเนื้อหาประกอบด้วยทฤษฎีมากกว่าภาคปฏิบัติในห้องทดลอง หรือการสำรวจทดลองในพื้นที่จริงโดยเฉพาะวิชาสังคม (สายสะหมอน ปะสอนไซ. สัมภาษณ์. 2543) เนื่องจากมีปัญหาเช่นขาดแคลนด้านทุน บุคลากรที่มีประสบการณ์ตรงในด้านหลักสูตร และงบประมาณสนับสนุน ของแต่ละภาควิชาแตกต่างกัน ทำให้การใช้และการพัฒนาหลักสูตรมีลักษณะล่าช้าไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและความต้องการขององค์กรและสังคม (มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. 2543 ก :10)

ด้านการจัดการเรียนการสอนพบว่า วิทยาเขตดงโดก มีนักศึกษาในทุกระดับของปีการศึกษา 2542 – 2543 รวมทั้งสิ้น (รวมทั้งวิทยาลัยวิทยาศาสตร์พื้นฐาน) จำนวน 6,088 คน ทำให้สถานที่เรียนไม่เพียงพอ ห้องเรียน หนังสือและเอกสารพร้อมกับอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนเก่าบางส่วนไม่ได้มาตรฐาน ห้องเรียนรวมมีเครื่องเสียงไม่เพียงพอสำหรับนักศึกษาจำนวนมาก ห้องทดลองมีไม่ครบทุกคณะวิชา บางภาควิชาไม่มีห้องทดลองหรือห้องสมุดของภาค และไม่มีสโมสรที่เป็นศูนย์รวมเพื่อจัดงานทางวิชาการและอื่นๆ (มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. 2542 ข : 2) การจัดชั่วโมงสอนแก่อาจารย์ผู้สอนและการทำงานของอาจารย์ยังไม่เหมาะสม เนื่องจากอาจารย์บางท่านทั้งสอนและทำงานบริหารค่อนข้างมาก หรืออาจารย์บางท่านสอนภายใน วิทยาเขตดงโดก และสอนเพื่อหารายได้เพิ่ม ความขาดแคลนด้านอาจารย์และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขา จึงทำให้อาจารย์บางท่านต้องรับผิดชอบการสอนมากขึ้น หรือต้องรับผิดชอบสอนหลายวิชาในเวลาเดียวกัน ส่วนผู้เรียนมาจากหลายจังหวัดที่มีความแตกต่างกันในหลายด้าน ซึ่งผู้เรียนบางคนต้องมีการปรับตัวค่อนข้างสูงจึงจะสามารถบรรลุเป้าหมายของการเรียนในระบบมหาวิทยาลัยแห่งชาติที่วิทยาเขตดงโดก (สายสะหมอน ปะสอนไซ. สัมภาษณ์. 2543)

ด้านการวัดและการประเมินผล พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่เน้นการวัดผลด้านความรู้ และความจำของนักศึกษา โดยการสอนข้อเขียนหรือสอบปากเปล่า โดยที่ยังไม่มีสร้างเครื่องมือวัดที่ได้มาตรฐาน หรือบางวิชาที่พอจะวัดผลด้วยการสังเกตจากการปฏิบัติจริงในห้องทดลองแต่ก็อยู่ในขอบเขตจำกัดทั้งในด้านเวลา ความทันสมัยของอุปกรณ์ และความสามารถของอาจารย์ (สายสะหมอน ปะสอนไซ. สัมภาษณ์. 2543) นอกจากนั้น การวัดและประเมินผลดำเนินเพียงช่วงระยะที่เรียนอยู่ในโรงเรียน โดยที่ไม่เคยมีการติดตามผลของการทำงานของผู้ที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก)

ด้านการพัฒนาอาจารย์พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่เรียนสำเร็จการศึกษาระดับเทียบเท่าปริญญาตรีภายในประเทศ อาจารย์มีโอกาสน้อยไม่เพียงพอในการเข้าร่วมการฝึกอบรม สัมมนา และดูงานเพื่อเป็นการเสริมประสบการณ์ทางวิชาการ ทั้งนี้เนื่องมาจากการขาดแคลนแหล่งทุน

สนับสนุน หรือบางครั้งอาจมีการสนับสนุนแต่การดำเนินการก็ยังไม่ทั่วถึงอาจารย์ทุกภาควิชา ทำให้อาจารย์ส่วนใหญ่ยังไม่มีโอกาสพัฒนาด้านวิชาการ ในด้านการปรับปรุงวิธี การสอนรูปแบบการสอน และการแต่งตำราสอน (สายสะหมอน ปะสอนไซ. สัมภาษณ์. 2543) นอกจากนี้ มีอาจารย์เพียงบางส่วนที่มีโอกาสไปเรียนต่อระยะยาว ระยะสั้น ฝึกอบรม ประชุมและสัมมนาทั้งภายในและต่างประเทศเป็นสาเหตุให้อาจารย์อีกส่วนน้อยไม่ค่อยจะมีโอกาสที่จะได้พัฒนาความรู้ ความสามารถ และเพิ่มพูนประสบการณ์ทางวิชาการได้เท่าเทียมกัน ซึ่งเนื่องมาจากกระเป๋ยบทุนที่สนับสนุนโดยกำหนดความสามารถของแต่ละคน และด้วยเงื่อนไขอื่นๆ เช่น อายุเกินเป็นต้น (สายสะหมอน ปะสอนไซ. สัมภาษณ์. 2543) ดังสถิติระดับการศึกษาของอาจารย์อยู่วิทยาเขตดงโคก คือ 1) ชั้นสูง 34 คน (บางสาขาวิชาที่ใช้หลักสูตรเรียน 4 – 5 ปี 2) ปริญญาตรี 211 คน 3) ปริญญาโท 82 คน 4) ปริญญาเอก 16 คน (มหาวิทยาลัยแห่งชาติ. 2544 ข : 4) เป็นที่ทราบกันดีในแวดวงการศึกษา มหาวิทยาลัยมีบทบาทหน้าที่ 4 ประการ คือ 1) ผลิตบัณฑิต 2) วิจัย 3) บริการวิชาการแก่สังคม 4) ทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม (วิชัย ตันศิริ. 2542 : 91) แต่มหาวิทยาลัยแห่งชาตินลาว สถาปนาได้เพียง 5 ปี (2545) ซึ่งอยู่ในสภาวะอาจมีหลากหลายปัญหาที่ไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องในกระบวนการบริหารวิชาการในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล และการพัฒนาอาจารย์ ที่ปฏิบัติต่ออาจารย์ในคณะวิชาต่างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องในด้านวุฒิการศึกษา และประสบการณ์การทำงานของอาจารย์สอน ทั้งหมดนั้นจะต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ทันต่อกระแสความต้องการขององค์กรและสังคม และการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลก ดังที่วิชัย ตันศิริ (2542 : 87) กล่าวว่า “ปัญหาของระบบบริหารจัดการในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งผสมระหว่างระบบราชการ ในการบริหารบุคคล และการเงินกับระบบการเมือง ในระบบการสรรหา (ที่อิงคะแนนนิยม) จึงเป็นการได้รับแต่ผลลบของทั้งสอง ระบบ และนำไปสู่ความไม่มีประสิทธิภาพของการจัดการ ความอ่อนแอของกำลังคนในที่สุดความอ่อนล้านี้กระทบต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัย ซึ่งทำให้สถาบันอุดมศึกษาไม่ค่อยจะมีผลงานการวิจัยและวิชาการที่อาจเรียกได้ว่าจะเข้าไปสู่พรมแดนใหม่ทางด้านความรู้ดังที่คาดหวัง หรือสมกับที่ควรจะเป็น “สถาบันอุดมศึกษาของชาติ”

จากสภาพปัญหาที่ได้กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาสภาพการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาตินลาว (วิทยาเขตดงโคก) ใน 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการพัฒนาอาจารย์ ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาปรับปรุงการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาตินลาว วิทยาเขตดงโคกให้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพทั้งผู้สอนผู้เรียนและผู้บริหารให้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีและมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ

1. ศึกษาการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์โดยรวม และใน 4 ด้าน คือ 1) ด้านหลักสูตร 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านการวัดและประเมินผล และ 4) ด้านการพัฒนาอาจารย์
2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยความคิดเห็นของอาจารย์ครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้บริหารสายวิชาการในวิทยาเขตดงโดก เพื่อให้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล และการพัฒนาอาจารย์
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยอาจารย์ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) จำนวนทั้งสิ้น 314 คน
3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย
 - 3.1.1 คณะวิชา จำแนกเป็น
 - (1) คณะวิทยาศาสตร์สังคม
 - (2) คณะอักษรศาสตร์
 - (3) คณะเศรษฐศาสตร์และการคุ้มครอง
 - (4) คณะศึกษาศาสตร์
 - (5) คณะวิทยาศาสตร์
 - 3.1.2 วุฒิการศึกษา จำแนกเป็น
 - (1) ปริญญาตรี
 - (2) สูงกว่าปริญญาตรี

3.1.3 ประสพการณ์ในการทำงาน

- (1) ไม่เกิน 5 ปี
- (2) ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของอาจารย์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ต่อการบริหารวิชาการ ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลและการพัฒนาอาจารย์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การบริหารวิชาการ หมายถึง การดำเนินงานทุกอย่างที่เกี่ยวกับหลักสูตรการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการพัฒนาอาจารย์ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก)

1.1 ด้านหลักสูตรในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร การประเมินหลักสูตร การปรับปรุงหลักสูตร การประชาสัมพันธ์หลักสูตร การจัดทำเอกสารหลักสูตร การจัดทำคู่มือการใช้หลักสูตร การเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ การจัดบุคลากรของหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตร

1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอนในงานวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การจัดทำเนื้องานเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน การจัดชั้นเรียน การจัดอาจารย์เข้าสอน การจัดบริการอุปกรณ์การเรียนการสอน การใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามจุดประสงค์ที่วางไว้

1.3 ด้านการวัดและการประเมินผล ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การดำเนินงานเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน การตัดสินผลการเรียน การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอบ การจัดห้องสอบ การคุมสอบ การทำข้อสอบ ฯลฯ

1.4 ด้านการพัฒนาอาจารย์ ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การดำเนินงานเกี่ยวกับการส่งเสริมให้อาจารย์ได้รับโอกาสเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและทักษะด้านต่างๆ เพื่อการปฏิบัติหน้าที่ทางวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสนับสนุนให้อาจารย์มีวุฒิทางการศึกษาสูงขึ้น ด้วยการส่งไปศึกษาต่อระยะสั้น ระยะยาวทั้งภายในและต่างประเทศ การให้โอกาสอาจารย์ได้เข้ารับการฝึกอบรม สัมมนา ดูงาน เข้าร่วมประชุมด้านวิชาการ และการส่งเสริมให้อาจารย์เรียนภาษาต่างประเทศ และคอมพิวเตอร์

2. มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว หมายถึง มหาวิทยาลัยแห่งแรกของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งสถาปนาเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2538 โดยรวบรวมเอาสถาบันชั้นสูง 10 แห่ง และศูนย์สร้างตั้งมหาวิทยาลัยเกษตร 1 แห่ง

3. วิทยาเขตดงไคก หมายถึง บริเวณมหาวิทยาลัยสร้างครูเวียงจันทร์ ในอดีตและปัจจุบันเป็นศูนย์กลางมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว เป็นที่ตั้งของสำนักงานอธิการบดี ซึ่งประกอบด้วย 5 คณะคือ คณะวิทยาศาสตร์สังคม คณะอักษรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์และการคุ้มครองและคณะวิทยาศาสตร์

4. อาจารย์ ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ เป็นผู้ที่ทำหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อการสอนนักศึกษาให้เกิดความก้าวหน้าตามจุดประสงค์เฉพาะของการศึกษาที่กำหนดไว้ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว(วิทยาเขตดงไคก)

5. คณะวิชาในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง คณะวิชาที่จัดการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงไคก) คือ คณะวิชาวิทยาศาสตร์สังคม คณะอักษรศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์และการคุ้มครอง คณะศึกษาศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์

6. วุฒิการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ระดับการศึกษาของอาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงไคก) โดยจำแนกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี

7. ประสบการณ์ในการทำงานในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ระยะเวลาที่อาจารย์ได้รับหน้าที่ทำการสอน ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงไคก) โดยจำแนกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะไม่เกิน 5 ปี และตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

สมมติฐานการวิจัย

1. อาจารย์ในคณะวิชาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงไคก) โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

2. อาจารย์ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงไคก) โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

3. อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงไคก) โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (เวียตเตตงโดก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังนี้ ความหมายและความสำคัญของการบริหารวิชาการ หลักการและกระบวนการบริหารวิชาการ ขอบข่ายของการบริหารวิชาการ การบริหารวิชาการในสถาบันอุดมศึกษา และการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว

ความหมายและความสำคัญของการบริหารวิชาการ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 10) ได้อธิบายถึง การบริหารวิชาการ ว่าหมายถึง การบริหารสถานศึกษา โดยมีการจัดกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวกับการปรับปรุง พัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดี และมีประสิทธิภาพ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน ส่วน อนุศักดิ์ สมิตสันต์ (2540 : 2) กล่าวว่า การบริหารวิชาการ หมายถึง การบริหารกิจกรรมทุกประเภท ในโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา การปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน หลักสูตร และรวมทั้งการพัฒนาครู เพื่อนำผลแห่งการพัฒนาทั้งหลายทั้งปวงนั้นมาเพื่ออำนวยความสะดวกและปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพดีมากยิ่งขึ้น

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2530 : 136) กล่าวว่า งานทุกอย่างในมหาวิทยาลัยล้วนเป็นงานวิชาการ เพราะมหาวิทยาลัยเป็นสถาบันวิชาการ เป็นการบริหารเพื่อให้งานวิชาการก้าวหน้า ข้างหน้า พัฒนาขึ้น มีความหมายมากขึ้น เช่น การบริหาร การบริการชุมชน ก็เพื่อมีเป้าหมายให้งานวิชาการสนองความก้าวหน้าของสังคมให้มากขึ้น ฉะนั้น ถ้ากล่าวถึงงานวิชาการในอุดมศึกษาก็จะได้พูดได้ครอบคลุมทุกเรื่อง ส่วนอำภา บุญช่วย (2537 : 1) แสดงความคิดเห็นโดยได้เน้นว่า งานวิชาการเป็นหัวใจของสถาบันการศึกษาทุกระดับไม่ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือโรงเรียน การที่จะดูว่าสถาบันใดมีมาตรฐานก็มักเอาผลงานทางวิชาการเป็นสำคัญ งานวิชาการจะสัมฤทธิ์ผลเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับบทบาทของผู้บริหารว่าจะเอาจริงเอาจังกับการบริหารวิชาการเพียงใด และบุคลากรในสถานศึกษามีความรู้ ความเข้าใจในวิชาการมากน้อยแค่ไหน ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้บริหารในการเตรียมการเพื่อให้บุคลากรในสถานศึกษาเกิดความพร้อมอย่างทั่วถึงก่อน ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจและปฏิบัติงานอย่างจริงจังและเพื่อให้งานวิชาการในสถานศึกษาได้บรรลุวัตถุประสงค์ และปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 21) ได้สรุปว่า การบริหารวิชาการถือว่าเป็นหัวใจของการบริหารสถานศึกษา

ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของสถานศึกษาถือการจัดการศึกษาคุณภาพ และมาตรฐานของสถานศึกษาอยู่ทั้งงานด้านวิชาการ ซึ่งประกอบด้วยงานด้านหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน การจัดบุคลากรที่เกี่ยวข้องการจัดสิ่งส่งเสริมงานวิชาการ รวมถึงงาน ด้านการวัดและประเมินผล ขั้นตอนการดำเนินการด้านวิชาการจะมีขั้นการวางแผนงานด้านวิชาการ ขั้นตอนการจัดและดำเนินการ และขั้นส่งเสริม และติดตามผลด้านวิชาการ หลักการบริหารด้านวิชาการ คือ หลักแห่งประสิทธิภาพและประสิทธิผล การบริหารวิชาการจึงเป็นงานที่สำคัญสำหรับการบริหารสถาบันการศึกษา เนื่องจากการบริหารวิชาการเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทุกชนิดในสถานศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกี่ยวกับการปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายหลักของสถานศึกษา อีกทั้งเป็นเครื่องชี้ความสำเร็จและความสามารถของผู้บริหาร

จะเห็นได้ว่า การบริหารวิชาการเป็นงานสำคัญยิ่งและเป็นงานหลักของการบริหารสถานศึกษาในทุกระดับ เนื่องจากว่าทุกสถาบันการศึกษาล้วนแต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนกลายเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ประกอบด้วยสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ ควบคู่กับคุณธรรม จริยธรรมอันเป็นที่พึงประสงค์ของสังคมและประเทศชาติ นอกจากนี้งานบริหารวิชาการบรรลุตามเป้าหมายยังเป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความสำเร็จของผู้บริหารและชี้ให้เห็นถึงคุณภาพของผู้เรียนและผู้สอนอีกด้วย

หลักการและกระบวนการบริหารวิชาการ

การบริหารวิชาการเป็นงานหลักของการบริหารสถานศึกษาหรือโรงเรียน โรงเรียนจะมีมาตรฐานหรือคุณภาพการศึกษามากหรือน้อยเพียงใด มีชื่อเสียงหรือไม่ขึ้นอยู่กับการบริหารวิชาการทั้งสิ้น ดังนั้น ในการบริหารวิชาการผู้บริหารโรงเรียนจะต้องมีหลักการ ในการบริหารด้านนี้อย่างทันสมัยและมีประสิทธิภาพ อนุศักดิ์ สมิตสันต์ (2540 : 8 – 9) ได้สรุปหลักการของการบริหารวิชาการไว้ ดังนี้

1. จัดทำแผนงานวิชาการที่มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับหลักสูตร แผนการศึกษาแห่งชาติ แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ และนโยบายของรัฐ
2. จัดตั้งคณะกรรมการวิชาการของโรงเรียน
3. กระจายอำนาจ และความรับผิดชอบให้ผู้ปฏิบัติ
4. ริเริ่มสร้างสรรค์ และพัฒนางานวิชาการอย่างสม่ำเสมอ
5. จัดทำโครงการพัฒนาครูขึ้นในโรงเรียน
6. ส่งเสริมสวัสดิภาพ สร้างขวัญและกำลังใจในการทำงาน
7. มีการติดตามและประเมินผลงาน

ฟรานซิส (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2535 : 21 ; อ้างอิงจาก Francis. 1978 : 1192) ได้กำหนดหลักการบริหารวิชาการไว้ 2 ประการ คือ

1. หลักแห่งประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง การได้มีผลผลิตเพิ่มขึ้นโดยไม่เพิ่มการลงทุน นั่นคือ นักเรียนนักศึกษาสามารถสำเร็จการศึกษาตามกำหนดหลักสูตร โดยไม่ลาออกกลางคัน เรียนเกินและช้ากว่ากำหนด

2. หลักแห่งประสิทธิผล (Effectiveness) หมายถึง ผลผลิตได้ตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ นั่นคือ นักเรียนนักศึกษามีคุณภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร มีความรู้ความสามารถทักษะคุณภาพและการจัดการได้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 19 – 20) ได้ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการบริหารวิชาการ และได้สรุปหลักการ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการดำเนินการ จะเป็นการกำหนดนโยบายและวางแผนดำเนินงานวิชาการ โดยมีงานต่อไปนี้

- 1.1 จัดทำแผนงานวิชาการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
- 1.2 จัดสภาพงานวิชาการและวิธีการทำงาน
- 1.3 จัดครูอาจารย์เข้าสอน
- 1.4 จัดทำโครงการสอน
- 1.5 จัดทำปฏิทินการปฏิบัติงาน
- 1.6 จัดตารางการสอน
- 1.7 ประมุขนิเทศนักเรียน
- 1.8 การลงทะเบียนเรียน

2. ขั้นการดำเนินงาน เป็นขั้นที่จัดและดำเนินงาน รวมทั้งการควบคุมดูแลให้ปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ให้

2.1 การดำเนินงานการสอนตามหลักสูตร โดยการดูแลให้การสอนเป็นไปตามโครงการสอนในแต่ละวิชา เป็นการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ

2.2 การดำเนินงานเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางด้านวิชาการ ได้แก่ การจัดโครงการสอนซ่อมเสริม โครงการส่งเสริมเด็กเรียนดี ส่งเสริมการค้นคว้าด้วยตนเอง การจัดชุมนุมต่างๆ ลูกเสือและเนตรนารี มีการแนะแนวการศึกษาและอาชีพ ตลอดจนให้คำปรึกษาในการแก้ไขปัญหาต่างๆ จัดให้มีห้องสมุดโรงเรียนเพื่อเป็นแหล่งค้นคว้า

2.3 งานเกี่ยวกับการบริการ การส่งเสริมให้มีการบริการเกี่ยวกับสื่อการสอน เพื่อช่วยเหลือครูในด้านการสอนและอุปกรณ์ต่างๆ มีการจัดรวบรวมเอกสารคำสอนคู่มือครู รวมทั้งการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น อาคารสถานที่ การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ เป็นต้น

3. ชื่นส่งเสริมและติดตามผลในด้านวิชาการเพื่อให้ได้มาตรฐานของงานวิชาการ ผู้บริหารมีการส่งเสริมปรับปรุง พัฒนาและประเมินผลงานด้านวิชาการ ดังนี้

3.1 ส่งเสริมให้ครูอาจารย์ได้ปรับปรุงตนเองด้านวิชาการ

3.2 สนับสนุนให้มีการปฏิบัติตามมาตรฐานทางวิชาการให้แก่การกำหนด จุดมุ่งหมายและนโยบายที่เหมาะสมกับโรงเรียน และสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้

3.3 ริเริ่มและสร้างสรรค์ในการปรับปรุงด้านงานวิชาการ

3.4 จัดบรรยากาศทางวิชาการในสถานศึกษา เช่น การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริม ทางด้านวิชาการ

3.5 จัดให้มีคณะกรรมการที่ปรึกษาทางวิชาการ

3.6 จัดตั้งคณะทำงานทางวิชาการขึ้น ลักษณะของคณะอาจจัดรวมกันเป็น คณะครูในแผนกเดียวกันมาร่วมกันทำงานแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

3.7 ส่งเสริมให้จัดตั้งชุมนุมหรือชมรมทางวิชาการเพื่อจัดกิจกรรมและเผยแพร่ งานด้านวิชาการ

3.8 ส่งเสริมให้มีการเข้าร่วมประชุมสัมมนาฝึกอบรมเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน ความรู้ และเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ

3.9 ส่งเสริมให้ศึกษาต่อเพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ

อำภา บุญช่วย (2537 : 10) ได้ศึกษาและสรุปกระบวนการบริหารวิชาการไว้ ดังนี้

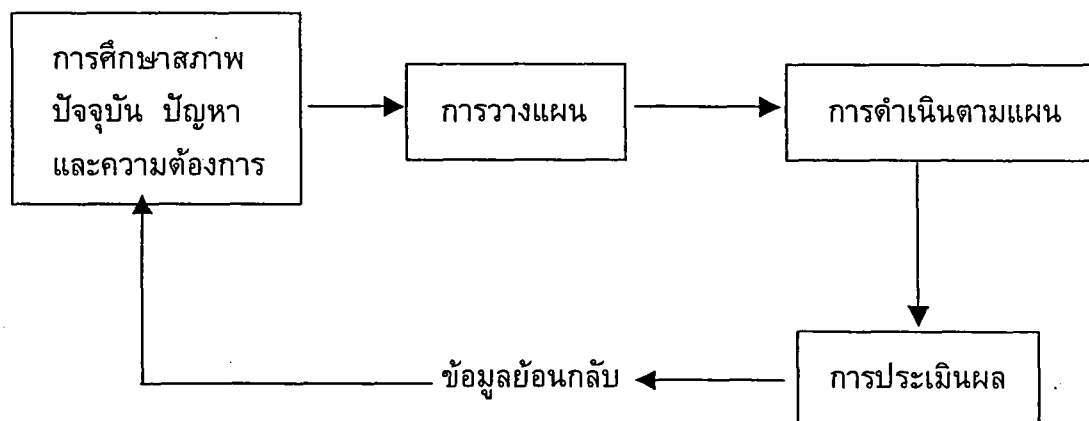
ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการ

ขั้นตอนที่ 2 การวางแผน

ขั้นตอนที่ 3 การดำเนินการตามแผน

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผล

จากขั้นตอนดังกล่าวอาจเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กระบวนการบริหารวิชาการ (อำภา บุญช่วย. 2537 : 10)

นอกจากนี้การส่งเสริมบรรยากาศในกระบวนการบริหารวิชาการ ผู้บริหารควรเปิดโอกาสให้ผู้ร่วมงานรวมทั้งอาจารย์สอน และนักเรียน แสดงความคิดเห็นหรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ เพื่อทบทวนกระบวนการดำเนินงานวิชาการ เพื่อจะได้ศึกษากระจายอำนาจและความรับผิดชอบให้ทั่วถึง เพื่อพร้อมกันแก้ปัญหาที่ยังเป็นปัญหาต่อแผนงานวิชาการ ดังนั้น ผู้บริหารควรให้ทุกคนที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในด้านความคิดและการปฏิบัติ เพื่อความเป็นเอกภาพอยู่ในกระบวนการบริหารวิชาการ

ขอบข่ายของการบริหารวิชาการ

เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่า งานวิชาการเป็นงานที่มีขอบข่ายกว้างขวางมีบทบาทและความสำคัญต่อสถาบันศึกษาทุกระดับ นักวิชาการได้กำหนดขอบข่ายของการบริหารวิชาการแตกต่างกัน ดังนี้ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 17) กล่าวว่า ความสำเร็จของสถานศึกษาอยู่ที่การบริหารวิชาการ ซึ่งงานวิชาการมีขอบข่ายกว้างขวางในด้านหลักสูตรและการเรียนการสอนโดยทั่วไป สถานศึกษาที่จัดการศึกษาไม่ว่าจะด้านอาชีวศึกษาหรือด้านอื่นในแต่ละระดับนั้น จะมีหลักสูตรและโปรแกรมการศึกษาที่ใช้ร่วมกัน โดยทั่วไปหลักสูตรจัดโดยส่วนกลาง ดังนี้ ขอบข่ายของงานด้านวิชาการจะครอบคลุมตั้งแต่การวางแผนเกี่ยวกับวิชาการ การจัดทำแผนการเกี่ยวกับการเรียนการสอน การจัดบริการการสอน และการจัดการวัดและประเมินผล รวมทั้งการติดตามผล ส่วนจิตต์ หมวดสง (2537 : 86) กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการเป็นการดำเนินการเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยตรงเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผลการศึกษามีคุณภาพที่สุด ดังนั้น ไม่ว่ากิจกรรมใดที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอน และทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพถือว่างานเหล่านั้นเป็นงานในขอบเขตหน้าที่ของผู้บริหารในด้านวิชาการทั้งสิ้น ซึ่งในที่นี้แบ่งขอบข่ายงานด้านวิชาการออกเป็น 6 ประการใหญ่ๆ ดังนี้

1. แผนปฏิบัติงานด้านวิชาการ
2. หลักสูตร และการสอนประกอบด้วย หลักสูตร โครงการสอน ประมวลการสอน
3. การจัดการเรียนการสอนประกอบด้วยงาน การจัดทำตารางสอน การจัดชั้นเรียน การจัดครูเข้าสอน การจัดแบบเรียน การจัดห้องสมุด การจัดทำคู่มือครู
4. สื่อการสอน
5. การปรับปรุงการเรียนการสอน การนิเทศการสอน การฝึกอบรม
6. วัดและประเมินผล

นอกจากนี้ องค์การ อินทรมพรรย (อำภา บุญช่วย. 2533 : 5 ; อ้างอิงจาก องค์การอินทรมพรรย. 2526 : 164 – 165) ได้สรุปขอบข่ายของงานบริหารวิชาการของผู้บริหารไว้ 3 ลักษณะ คือ การวัดกระบวนการบริหารวิชาการและพัฒนาวิชาการการส่งเสริมและควบคุมการงานวิชาการ

จากที่กล่าวมานั้นจะเห็นได้ว่า งานบริหารวิชาการ เป็นงานที่สำคัญ เป็นงานหลักของสถาบันศึกษาซึ่งครอบคลุมกิจกรรมทุกชนิดในสถานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้รับผลดี มีประสิทธิภาพสูง ทั้งมุ่งสร้างประสบการณ์ต่างๆ ให้แก่นักเรียน ตลอดจนการอบรมด้านคุณธรรมจริยธรรม เพื่อให้เป็นคนดี มีความรู้ ความสามารถ เป็นที่พึงประสงค์ของสังคมและของชาติ ซึ่งจะส่งผลย้อนกลับให้เห็นถึงผลสำเร็จของการบริหารวิชาการของสถานศึกษานั้นอีกด้วย

การบริหารวิชาการในสถาบันอุดมศึกษา

เนื่องจากสถาบันอุดมศึกษาเป็นสถานผลิตกำลังแรงงานที่สำคัญแก่สังคม กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศลาว (2542 ข : 7) ได้กล่าวในจุดมุ่งหมายรวมของการพัฒนาการศึกษาว่า ปรับปรุงและขยายอาชีวศึกษา และการศึกษาระดับสูงให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในระยะใหม่ สอดคล้องกับวิชัย ตันศิริ (2542 : 113) ที่ได้กล่าวสรุปว่า การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาที่มีความสำคัญมาก บทบาทของอุดมศึกษาคือการสร้างผู้นำในวิชาชีพต่างๆ ผู้นำทางวิชาการด้านความคิด ผู้นำทางการเมืองและผู้นำในวงราชการ อุดมศึกษาจึงมีผลต่อเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมือง หากจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ก็จะเป็นการสร้างพื้นฐานของการสร้างทรัพยากรบุคคลของชาติรวมทั้งวินัย วีระวัฒนานนท์ (2542 : 22) ที่ได้กล่าวว่า จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้แก่ปัญหาเศรษฐกิจได้ก็ให้เกิดปัญหา ความเสื่อมโทรมทางสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และปัญหาคุณภาพประชากร จนทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนทางสังคมขนาดใหญ่ตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะต้องปรับปรุงทางวิชาการให้สอดคล้องกับเหตุการณ์ ฉะนั้นหลักการสำคัญที่สุดในการดูแลระบบอุดมศึกษาของเราในศตวรรษหน้า คือ หลักการเปิดรับ “ความหลากหลาย” ของอุดมศึกษา นับตั้งแต่ประเภทของภารกิจที่แตกต่างขององค์กรอุดมศึกษา รูปแบบการถ่ายทอดความรู้ ไปจนถึงความหลากหลายของรูปแบบการบริหารจัดการและการระดมทรัพยากร ด้วยความหลากหลายเช่นนี้เท่านั้นที่อุดมศึกษาจะสามารถสนองความต้องการ และปัญหาที่หลากหลายในสังคม (อมรวิรัช นาคทรพ. 2542 : 8)

จากที่ได้กล่าวมาเห็นได้ว่า การบริหารวิชาการมีความสำคัญยิ่งในสถาบันอุดมศึกษา เพราะการบริหารวิชาการที่สอดคล้องจะสามารถผลิตผู้รู้ ผู้รับความรู้ และองค์ความรู้ที่จะช่วยเสริมสร้างศักยภาพในการพัฒนากำลังแรงงานสู่ทุกภาคการผลิตในสังคม ฉะนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ใน 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการพัฒนาอาจารย์ ซึ่งมีเนื้อหารายละเอียด ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร

ความหมายของหลักสูตร

กระทรวงศึกษาธิการ (2539 : 67) ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 4 ประการ คือ 1) ประสบการณ์ทั้งหมดที่อยู่ในแผนของโรงเรียนเพื่อตอบสนองแก่นักเรียนให้บรรลุผลการเรียนให้ดีที่สุด 2) ความพยายามที่อยู่ในแผนของโรงเรียนเพื่อชี้นำการเรียนของนักเรียนให้บรรลุผลการเรียนที่กำหนดไว้ 3) ระบบรากฐานของความรู้ที่พึงประสงค์ 4) ความพยายามปฏิบัติหลักการและลักษณะต่างๆ ของการเรียนรู้ที่อยู่ในหลักสูตรโดยให้โอกาส ในการวิเคราะห์ และสามารถนำไปปฏิบัติตัวจริงได้ ส่วน จีวีวรรณ กินาวงศ์ (2527 : 31) กล่าวว่า หลักสูตรโดยทั่วไปอาจมีความหมายอย่างน้อย 2 ลักษณะ คือ ความหมายในวงแคบ และ ความหมายในวงกว้าง ความหมายในวงแคบ หมายถึงวิชาและเนื้อหาวิชาต่างๆ ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้เรียนในแต่ละชั้นที่จะต้องเรียนอะไรบ้าง มากน้อยเพียงใด ในความหมายกว้าง หลักสูตร หมายถึง ประสบการณ์ทั้งหมดที่โรงเรียนจัดให้นักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนได้มีความรู้ มีทักษะ และเกิดเจตคติที่ดีอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ดังนั้น หลักสูตรจึงหมายถึง ข้อต่อไปนี้ คือ เอกสารหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอนของครู กระบวนการเรียนของเด็ก และกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน สำหรับ อนุศักดิ์ สมิตสันต์ (2540 : 37) กล่าวยั่วว่า จากความหมายดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า หลักสูตรมีความหมายกว้างขวางขึ้น มิได้หมายถึง แต่เพียงวิชาต่างๆ หรือรายวิชาที่กำหนดให้สำหรับให้นักเรียนได้เรียนในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง แต่ความหมายของหลักสูตรยังรวมถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดประสบการณ์ และการจัดดำเนินการต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียนแต่ละคนให้เจริญถึงขีดสูงสุด และอมรา เล็กเริงสินธุ์ (2540 : 7) กล่าวสรุปว่า จากข้อความดังกล่าวข้างต้น อาจนำมาสรุปเป็นความหมายของคำว่า “หลักสูตร” ที่ครอบคลุมวงจรของการพัฒนาหลักสูตรทั้งในด้านการสร้างการนำไปใช้ และการประเมินผล ได้ดังนี้ หลักสูตร คือ “เอกสารที่บรรจุแผนงานหรือโครงการและเนื้อหากิจกรรมต่างๆ ที่จัดให้ผู้เรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมต่างๆ อันพึงปรารถนาของสังคมนั้น อันจะทำให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข โดยที่แผนงานหรือโครงการนั้นๆ จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบที่สมบูรณ์ คือ มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน มีการกำหนดแผนงานและโครงการนั้นไปปฏิบัติในสถาบันการศึกษา จนทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจนสามารถวัดผลประเมินผล การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนได้”

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หลักสูตรคือ หัวใจของการศึกษาในสถานศึกษาต่าง เพราะหลักสูตรเป็นแนวทางในการปฏิบัติอันจะทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม และอื่นๆ ที่พึงประสงค์ของสังคม ดังนั้น หลักสูตรจึงกลายเป็นศูนย์รวมของกิจกรรมที่กำหนดขึ้นอย่างเป็นระบบเพื่อบรรลุเป้าหมายของการเรียนการสอน

การบริหารหลักสูตร

การบริหารวิชาการในสถานศึกษาประกอบด้วยงานหลายอย่าง สิ่งสำคัญของงานด้านวิชาการ คือ หลักสูตรเป็นตัวกำกับงานของวิชาการ แม้ว่าหลักสูตรปัจจุบันจะใช้หลักสูตรระดับชาติที่เป็นแบบเดียวกันก็ตาม แต่ความสามารถในการนำหลักสูตรไปใช้แต่ละสถานศึกษาจะแตกต่างกันไป การจัดโปรแกรมการศึกษาของแต่ละสถานศึกษา ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างของสถานศึกษานั้น เช่น บุคลากร งบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ แม้กระทั่งผู้เรียนก็มีส่วนที่จะทำให้การดำเนินการเกี่ยวกับการจัดโปรแกรมการศึกษาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของผู้บริหารสถานศึกษาและบุคลากรในสถานศึกษานั้น ผู้บริหารสถานศึกษาและบุคลากรก็ต้องรู้จักและเข้าใจการบริหารหลักสูตรให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความรับผิดชอบของผู้บริหารมีตั้งแต่การสนับสนุนส่งเสริมและการกำกับดูแลในด้านหลักสูตร การสนับสนุนในด้านบุคลากร งบประมาณ อุปกรณ์ ส่วนในด้านการดูแลก็คือ การมุ่งพัฒนาคุณภาพของงานเป็นสำคัญ นอกจากนั้น การบริหารหลักสูตร ยังเป็นการวางแผนการควบคุมกำกับดูแลการจัดระบบข้อมูลเกี่ยวกับการจัดกระบวนการเรียนการสอนโครงการวิชาการที่สถานศึกษาจัดขึ้นเพื่อส่งเสริมการใช้หลักสูตรและการสอนโดยสอดคล้องกับการพัฒนาผู้เรียนตามลักษณะธรรมชาติการเรียนรู้และตอบสนองเจตนาของหลักสูตร ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2535 : 39 รวมทั้ง วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543 : 25) ได้กล่าวถึงการกำหนดหลักการบริหารหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพได้แก่

1. เอกสารหลักสูตรมีความชัดเจน สมบูรณ์ ทันสมัย ชี้แนวทางในการวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
2. ผู้สอนมีคุณภาพ คือ มีความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติที่ดีต่อหลักสูตรสามารถดำเนินการจัดการเรียนการสอนได้ตรงกับความสนใจความต้องการของผู้เรียนและบรรลุเป้าหมายของหลักสูตร
3. ผู้เรียนมีความพร้อมเกี่ยวกับความรู้ทักษะพื้นฐานพร้อมที่จะเรียนหลักสูตรนี้ได้
4. มีบริการสนับสนุนมีทรัพยากรหลักสูตรที่ดีและเพียงพอที่เอื้อต่อการใช้หลักสูตร
5. มีคณะกรรมการบริหารที่ดีและดำเนินการจัดระบบบริหารจัดการหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ
6. ระบบอาจารย์ที่ปรึกษามีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งจะให้ข้อมูลและช่วยเหลือแนะนำเกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนการสอนกับผู้เรียน
7. มีบรรยากาศทางวิชาการที่เอื้ออำนวยต่อการแสวงหาความรู้และมรรยาทางสังคมเพื่อเสริมสร้างทักษะทางวิชาการและทักษะทางสังคมของผู้เรียน
8. ระบบควบคุมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร การติดตามผลการใช้หลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

ฉะนั้น การบริหารหลักสูตร หมายถึง กระบวนการหรือกิจกรรมที่บุคคลร่วมมือกัน ดำเนินการโดยมีเครื่องมือ หลักสูตร ซึ่งเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษาในอันที่จะเตรียมผู้เรียนให้เกิดความรู้ ทักษะ ทศนคติ และประสบการณ์ที่ดีในการดำเนินและดำรงชีวิตในสังคมของตน ได้อย่างถูกต้องและเป็นสมาชิกที่มีประสิทธิภาพ (นาราวดี ศิริโรจน์. 2543 : 16 ; อ้างอิงจาก นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. 2525 : 159)

ขอบเขตของการบริหารหลักสูตร

การบริหารหลักสูตรเป็นงานที่มีขอบเขตกว้างขวาง แต่โดยเฉพาะการเตรียมความพร้อมทุกอย่างมุ่งสู่การสอนดัง วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543 : 25) กล่าวว่า คณะกรรมการบริหารหลักสูตรจะต้องประสานงานกับผู้บริหารผู้สอนให้ตระหนักถึงความสำคัญของขั้นตอนการแปลงหลักสูตรมุ่งการสอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารหลักสูตรในลักษณะวิเคราะห์เกี่ยวกับหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร วัตถุประสงค์รายวิชา เพื่อกำหนดแผนการสอน ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบกิจกรรมและการปฏิบัติรวมทั้งงบประมาณที่จะต้องใช้ในการบริหารหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

2. พัฒนาวัสดุหลักสูตรที่จำเป็นสำหรับการเรียนการสอน เช่น เอกสาร คำสอน แบบฝึกปฏิบัติการ ข้อทดสอบ คู่มือผู้สอน คู่มือผู้เรียน โดยวางแผนดำเนินการให้สอดคล้องกับงบประมาณที่ตั้งไว้

3. ตรวจสอบความพร้อมของทรัพยากรหลักสูตร บุคลากร วัสดุ สิ่งอำนวยความสะดวก และสิ่งสนับสนุนการใช้หลักสูตร แหล่งวิทยาการในห้องถื่น รวมทั้งแหล่งฝึกประสบการณ์สำหรับนักเรียน

4. การวางแผนพัฒนาผู้สอน การฝึกอบรมเพิ่มเติมระหว่างดำเนินการใช้หลักสูตร ลักษณะการฝึกอบรมผู้สอนควรเป็นการประชุมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับประเด็นสำคัญๆ ที่จะส่งเสริมการเรียนการสอน และการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและเจตคติต่อวิชาชีพ เป็นการสร้างความมั่นใจและการประกันคุณภาพหลักสูตร ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

5. การจัดตารางสอนและจัดผู้สอน การจัดชั้นเรียน ห้องปฏิบัติการ เพื่อเสริมสร้างความรู้ทักษะทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา รวมทั้งวางแผนประสานงานกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง และสถานที่ที่จะพาผู้เรียนไปศึกษาดูงาน และการฝึกภาคสนาม สิ่งเหล่านี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรจะต้องวางแผนปฏิบัติการในภาพรวมให้เป็นระบบ เนื่องจากข้อมูลเหล่านี้จะนำมาวางแผนเรื่องงบประมาณ เวลาการประสานงานกับผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อจะบริการเอื้ออำนวยความสะดวกการใช้หลักสูตร รวมทั้งการนำยานพาหนะที่จะต้องใช้ไปเพื่อตรวจสอบให้อยู่ในสภาพที่พร้อมและปลอดภัยสำหรับผู้เรียน

6. กระบวนการเรียนการสอน จะดำเนินไปอย่างราบรื่นเป็นระบบขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร ต้องวางแผนให้อยู่ในสถานที่พร้อมก่อนที่จะเปิดทำการสอน กระบวนการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ จะบ่งชี้ถึงการวางแผนหลักสูตรได้เตรียมไว้ล่วงหน้าเมื่อนำแผนไปสู่การปฏิบัติจริง คณะกรรมการบริหารหลักสูตรจะต้องสำรวจว่ามีสิ่งใดบ้างจะต้องปรับปรุง คณะกรรมการบริหารหลักสูตร ผู้บริหาร ผู้สอน สังเกต บันทึก รวมประชุม ปรึกษาหารือ เพื่อหาแนวทางแก้ไขข้อมูลเหล่านี้ของการนำไปใช้การปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่า ขอบเขตการบริหารหลักสูตรเกี่ยวข้องถึงการบริหารและบริหารหลักสูตรการเตรียมบุคลากร การจัดอาจารย์สอนแต่ละชั้นเรียน การบริการด้านวัสดุ อุปกรณ์ การควบคุมการดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร การส่งเสริมการใช้หลักสูตร และอื่นๆ เพื่อมุ่งสู่ผลสำเร็จตามจุดประสงค์ของหลักสูตร

กระบวนการบริหารหลักสูตร

กระบวนการบริหารหลักสูตรเกี่ยวข้องถึงขั้นตอนการเตรียมการหลักสูตร การดำเนินการเกี่ยวกับหลักสูตร และการประเมินผลหลักสูตร ดังปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 60 – 67) กล่าวว่า กระบวนการบริหารงานใช้หลักสูตรสามารถแบ่งเป็น 3 ชั้น คือ

1. ชั้นเตรียมการ เป็นการวางแผนการใช้หลักสูตร โดยต้องเตรียมการล่วงหน้าก่อนเปิดหลักสูตร การวางแผนการใช้หลักสูตรอย่างเป็นระบบ และนำนวัตกรรมทางการศึกษามาช่วยเป็นสิ่งจำเป็นการเตรียมการเกี่ยวกับหลักสูตรมีดังนี้

1.1 การตรวจสอบหลักสูตรแม่บทก่อนนำไปใช้ ความจริงแล้วสำเร็จรูปมาเป็นหลักสูตรก็ได้มีการทดลองนำร่องการใช้สูตรแล้วในการตรวจสอบหลักสูตรแม่บท แต่ละสถานศึกษาสามารถทำได้เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพของสถานศึกษา โดยการตรวจสอบตั้งแต่วัตถุประสงค์ทั่วไป วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม รูปแบบ โครงสร้าง เนื้อหาวิชา วิธีการจัดการเรียนการสอน สื่อการสอน โดยมีวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบว่าเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันของสถานศึกษานั้นๆ ทั้งนี้ เพราะสถานศึกษาแต่ละแห่งมีสภาพท้องถิ่นแตกต่างกันไป จึงจำเป็นต้องปรับปรุงบ้างตามความเหมาะสม

1.2 การประชาสัมพันธ์หลักสูตร การประชาสัมพันธ์หลักสูตรก่อนนำหลักสูตรไปใช้เป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้ก็เพราะการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรจะมีผลกระทบต่อการบริหารหลักสูตร ผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรนับตั้งแต่ผู้บริหารสถานศึกษา ครูอาจารย์ นักเรียน นักศึกษาจะต้องได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงมากบ้างน้อยบ้างในลักษณะที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้ก็เพราะการจัดหลักสูตรเกี่ยวข้องกับหลายสิ่งหลายอย่างไม่เฉพาะการจัดการเรียนการสอนเท่านั้น แต่ยังสัมพันธ์กับสื่อการสอน ห้องสมุด สิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ รวมทั้ง

งบประมาณค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร โดยเฉพาะผู้มีหน้าที่บริหารหลักสูตร ได้แก่ ฝ่ายวิชาการจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมของสิ่งเหล่านี้และต้องปรับปรุงแก้ไขวิธีบริหารงานเพื่อจะได้ใช้หลักสูตรให้ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ การประชาสัมพันธ์ทำได้หลายรูปแบบดังนี้

1.2.1 การออกแบบเอกสารสิ่งพิมพ์ เช่น การออกแบบปลิวบทความในหนังสือพิมพ์วารสารต่าง ๆ

1.2.2 การใช้สื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

1.2.3 การประชุมสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

การเลือกใช้วิธีประชาสัมพันธ์ขึ้นอยู่กับลักษณะของกลุ่มเป้าหมาย

งบประมาณที่มีอยู่ตลอดจนเวลาและโอกาสเป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาเป็นเรื่อง ๆ ไป อย่างไรก็ตามการประชาสัมพันธ์มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการยอมรับในหลักสูตรให้บุคคลที่เกี่ยวข้องเข้าใจบทบาทหน้าที่ ความสัมพันธ์หลักสูตรกับการเรียนการสอน

1.3 การเตรียมความพร้อม การเตรียมความพร้อมของสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารหลักสูตรเป็นสิ่งจำเป็นเหมือนกับการจัดของต่าง ๆ ก่อนออกเดินทาง เพื่อไม่ให้เกิดความขัดข้องในระหว่างหลักสูตร กำลังดำเนินการ หรือระหว่างการเรียนการสอน การเตรียมความพร้อมมีหลายเรื่อง ดังนี้

1.3.1 การเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

(1) การเตรียมความพร้อมของครูผู้สอนซึ่งเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อหลักสูตร การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประสบผลสำเร็จ หรือไม่ขึ้นอยู่กับผู้สอน เพราะเป็นผู้นำหลักสูตรไปใช้ในห้องเรียนกับผู้เรียน สิ่งที่ต้องทำในการเตรียมความพร้อมทางด้านครูผู้สอนก็คือ การสำรวจจำนวนครูผู้สอน ความพร้อมในการสอน โดยเฉพาะความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของหลักสูตร การจัดเตรียมเนื้อหาหลักสูตร

(2) การเตรียมผู้นิเทศการสอนและนักแนะแนวการศึกษา บุคลากรเหล่านี้มีส่วนส่งเสริมให้หลักสูตรมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งโดยทั่วไปบุคลากรที่เกี่ยวข้องเหล่านี้มีความเข้าใจเรื่องหลักสูตรก็จะช่วยครูในด้านการเรียนการสอนได้ดีในการพัฒนาคุณภาพการสอน

(3) การเตรียมผู้บริหารโดยทั่วไป ผู้บริหารมีหลายระดับ หากเป็นผู้บริหารสถานศึกษาก็มีผู้อำนวยการ หัวหน้าคณะวิชา และหัวหน้าแผนกวิชา ตลอดจนหัวหน้างานอื่นๆ ผู้บริหารมีความสำคัญต่อการพัฒนาไม่ยิ่งหย่อนกว่าครูและผู้นิเทศการสอน เพราะเป็นผู้กำกับดูแลหลักสูตรให้ดำเนินการไปอย่างต่อเนื่อง ผู้บริหารควรตรวจสอบสภาพปัญหาของสถานศึกษา ในความดูแลของตนเพื่อจะได้พัฒนาและแก้ไขได้ถูกต้อง การประชุมสัมมนาผู้บริหารเรื่องบทบาทและหน้าที่ในการส่งเสริมการพัฒนาหลักสูตรจึงเป็นสิ่งจำเป็น รวมทั้งแนวคิดและเทคนิคของการบริหารหลักสูตร

1.4 การเตรียมความพร้อมของสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ วัสดุ สื่อการสอน ห้องสมุด อาคารสถานที่ งบประมาณ สถานที่ฝึกงาน รวมทั้งการจัดทำคู่มือครูเกี่ยวกับหลักสูตร เป็นต้น

1.4.1 การเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับวัสดุ ในการสอนด้านทักษะปฏิบัติ โดยเฉพาะด้านวิชาชีพ วัสดุฝึกในโรงประลองและห้องปฏิบัติการสิ่งจำเป็นที่จะต้องเตรียมจัดซื้อและจัดการไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับการสอน มิฉะนั้น อาจเกิดการจัดซื้อและขาดแคลนในเวลาสอนจึงควรจะได้วางแผนการไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับการจัดซื้อวัสดุ

1.4.2 การเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับสื่อการสอนหลักสูตรใหม่ย่อมต้องการสิ่งใหม่ๆ การจัดหาไว้พร้อมเกี่ยวกับสื่อการสอน เช่น แผนใส่เทป ตลอดจนอุปกรณ์ในการใช้สื่อจึงเป็นสิ่งจำเป็น แต่ทั้งนี้ก็ต้องคำนึงถึงสภาพของสถานศึกษา เช่น หลังที่จะใช้สื่อความสามารถของครูผู้สอน เจ้าหน้าที่ ช่างเทคนิค ที่จะช่วยบริการใช้สื่อ

1.4.3 การเตรียมอาคารสถานที่ อาคารสถานที่เป็นห้องเรียนบรรยาย ห้องปฏิบัติการห้องทดลอง โรงประลอง การจัดหาให้พร้อม ถ้าจำเป็นต้องมีการปรับปรุงอาคารสถานที่เหล่านั้น เช่น ห้องปฏิบัติ ต้องจัดทำล่วงหน้าก่อนนำหลักสูตรไปใช้

1.4.4 การเตรียมงบประมาณ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการดำเนินงาน หลักสูตรเป็นสิ่งจำเป็นมาก งบประมาณจะเป็นตัวบ่งชี้ที่จะทำให้หลักสูตรประสบความสำเร็จหรือไม่ นอกจากจะใช้ในด้านค่าจ้าง ค่าตอบแทน และยังเป็นค่าใช้จ่ายในการพัฒนาวัสดุหลักสูตร คู่มือครู คู่มือนักเรียน เอกสารและอุปกรณ์การสอน สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนสนับสนุนต่อการสอน

1.4.5 การเตรียมห้องสมุด เป็นส่วนที่จะสนับสนุนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ครูและนักเรียนแหล่งค้นคว้า สามารถศึกษาเพิ่มเติมจากห้องสมุด จึงจำเป็นต้องจัดหาเอกสารต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการเรียนการสอนในห้องสมุด

1.4.6 การเตรียมสถานที่ฝึกงาน การเรียนในด้านวิชาชีพจำเป็นต้องมีสถานศึกษาเพื่อเป็นการฝึกทักษะปฏิบัติและการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติจริง การเตรียมสถานที่ฝึกงานไว้พร้อมจะช่วยให้การดำเนินการเกี่ยวกับหลักสูตรได้สะดวกและมีคุณภาพ

1.5 การจัดทำโครงการสอน บางทีก็เรียกแผนการสอนเป็นการเตรียมของครูเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีการ และการประเมินผล การจัดทำโครงการสอน จะช่วยให้ครูได้ดำเนินการสอนไปโดยดีตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1.6 การตรวจสอบความพร้อมของผู้เรียน เป็นสิ่งจำเป็นได้แก่ การรับสมัครนักศึกษาเพื่อเข้าเรียน การสอบข้อเขียน สัมภาษณ์ ตลอดจนการตรวจสอบหลักสูตรก่อนเข้าศึกษาต่อ ในบางครั้งหากมีความจำเป็นเมื่อพบว่า ผู้เรียนต้องเดิม หรือให้เรียนรู้เนื้อหาบางส่วนก่อนเข้าสู่หลักสูตรใหม่ ก็อาจต้องการเปิดสอน เพื่อปรับพื้นฐานของผู้เรียน เพื่อเตรียมการผู้เรียนให้สามารถเรียนในหลักสูตรใหม่ได้

1.7 การตรวจสอบการยอมรับจากสังคม เป็นการตรวจสอบความพร้อมของชุมชน ความคิดเห็นของผู้ปกครอง ของสถานประกอบการ หน่วยงานอุตสาหกรรมที่จะรับผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อเข้าทำงาน เพื่อจะได้การสนับสนุนจากชุมชน โดยสำรวจความคิดเห็นเพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารหลักสูตร

1.8 การจัดโครงสร้างของหน่วยงาน การบริหารหลักสูตรอยู่ในการบริหารของฝ่ายวิชาการและควรเกี่ยวกับฝ่ายอื่นๆ ซึ่งเป็นฝ่ายสนับสนุนการสอน การจัดโครงสร้างของหน่วยงานเพื่อจะได้มีการรับผิดชอบเกี่ยวกับหลักสูตร โดยทั่วไปสถานศึกษามีหน่วยงานรองรับการบริหารหลักสูตรอยู่แล้ว แต่อาจจัดโครงการเฉพาะกิจในเมื่อเปิดหลักสูตร เช่น โครงการส่งเสริมและพัฒนาหลักสูตร เป็นต้น

2. ขั้นตอนการเกี่ยวกับหลักสูตร เป็นการนำหลักสูตรไปใช้ซึ่งจะมีทั้งฝ่ายปฏิบัติการหลักสูตรฝ่ายสนับสนุน ตลอดจนฝ่ายควบคุมการใช้หลักสูตรการดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรมีดังนี้

2.1 การประชุมและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร เช่น ความจำเป็นที่จะต้องมีการประชุมอย่างสม่ำเสมอ เพื่อประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรเพื่อเป็นแนวทางในการเปลี่ยนแปลงและเข้าใจหลักสูตร

2.2 การปฐมนิเทศนักเรียน เป็นการชี้แจงเกี่ยวกับการสอน ซึ่งควรจะได้ชี้แจงให้นักศึกษาทราบถึงวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ลักษณะเนื้อหาวิชา โครงสร้าง จำนวนหน่วยกิต วิชาบังคับ ตลอดจนวิธีการลงทะเบียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและสามารถปรับตัวเกี่ยวกับการศึกษา

2.3 การจัดทำคู่มือครู เพื่อจะเป็นการให้ครูได้มีคู่มือในการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตร และการเรียนการสอน การจัดทำคู่มือครูอาจทำได้โดยการมีโครงการคณะกรรมการเฉพาะกิจจากครูในแผนกต่างๆ ก็ได้

2.4 การจัดตารางสอน ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดตารางสอนจะต้องศึกษาองค์ประกอบภายในการจัดการสอน คือ

2.4.1 รายวิชาหลักสูตร ได้แก่ รายวิชาที่เปิดสอนในโปรแกรมการศึกษารายวิชาทฤษฎีและปฏิบัติ รวมทั้งวิชาบังคับ วิชาเลือก ตลอดจนการแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามลักษณะวิชา

2.4.2 ห้องเรียน ได้แก่ ห้องที่จัดเพื่อเรียนทั้งวิชาทฤษฎีและปฏิบัติตามวันเวลาในตารางสอน

2.4.3 เวลาเรียน ได้แก่ เวลาเรียนตามหลักสูตร จำนวนภาคเรียนในแต่ละปีการศึกษา จำนวนแต่ละสัปดาห์ในแต่ละภาคเรียน จำนวนวันในแต่ละสัปดาห์ จำนวนคาบ ชั่วโมง ในแต่ละวัน และจำนวนความถี่ของแต่ละวิชาในการแบ่งเป็นกลุ่ม

2.4.4 ผู้เรียน คือ กลุ่มนักเรียนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในแต่ละภาคการศึกษาแบ่งเป็นรายวิชาที่เรียน

2.4.5 ผู้สอนในแต่ละวิชาตามตารางสอน

2.5 การจัดครูสอน การจัดครูเข้าสอนตามความรู้และลักษณะงาน โดยคำนึงถึงการแบ่งชั่วโมงที่เหมาะสม ตลอดจนภาระหน้าที่อื่นของครู

2.6 การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ เครื่องมืออุปกรณ์การสอน สื่อการสอน วัสดุฝึกอาคารสถานที่ รวมถึงความสะอาดสบายทั้งทางกายภาพ

2.7 การฝึกงาน เป็นภาคปฏิบัติเพื่อให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในวิชาชีพ การฝึกงานมี 2 ลักษณะ คือ การฝึกภายในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

3. การประเมินผลการเรียนการสอนตามหลักสูตร เมื่อได้นำหลักสูตรไปใช้ควรมีการจัดการประเมินผลเกี่ยวกับหลักสูตร วัตถุประสงค์ของการประเมินผลเพื่อจะพิจารณาว่าตรงกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือเพื่อจะได้ใช้ในการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับหลักสูตร

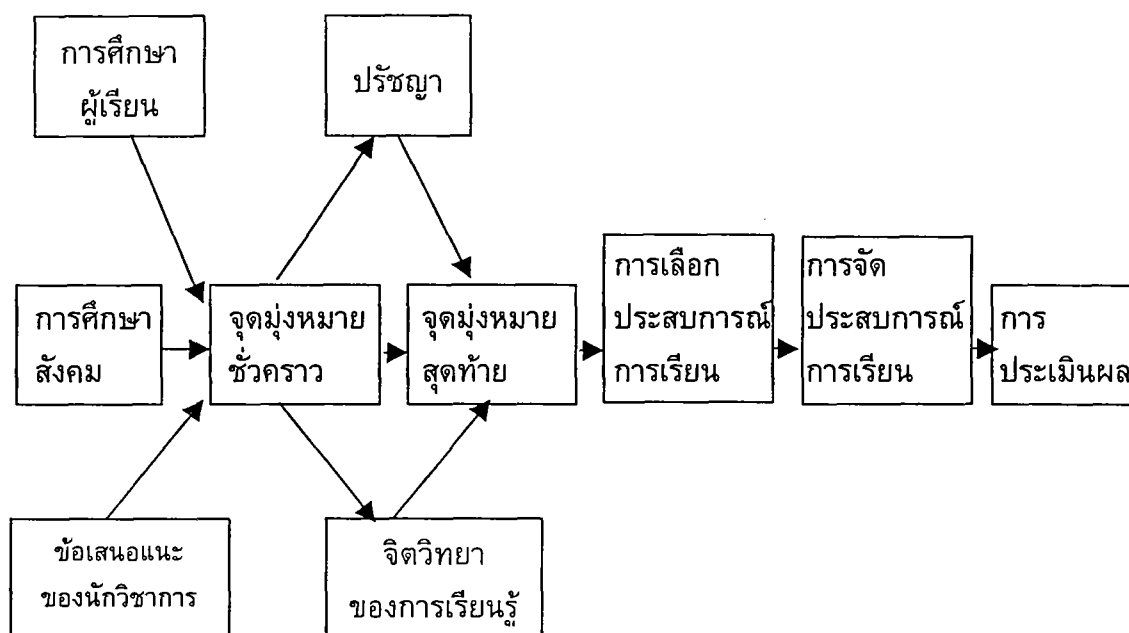
สรุปได้ว่า กระบวนการบริหารหลักสูตรเป็นการดำเนินงานเกี่ยวกับหลักสูตรเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีการเตรียมการเกี่ยวกับหลักสูตร ได้แก่ การวางแผนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรโดยการตรวจสอบหลักสูตรแม่บทก่อนนำไปใช้ การประชาสัมพันธ์หลักสูตรการเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ เช่น บุคลากร อาคารสถานที่ งบประมาณ การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ เป็นต้น การจัดทำโครงการสอนการตรวจสอบความพร้อมของผู้เขียนการตรวจสอบการยอมรับจากสังคม การจัดโครงสร้างของหน่วยงาน เป็นต้น

การพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรมาจากคำภาษาอังกฤษว่า Curriculum Development และหาก จะพิจารณาจากคำว่าพัฒนา (Development) จะมีความหมายใน 3 ลักษณะ คือ 1) การเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น 2) การเปลี่ยนแปลงที่มีการกำหนดทิศทาง 3) การเปลี่ยนแปลงที่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้า ฉะนั้นในเรื่องของการพัฒนาหลักสูตรซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ใน 3 ลักษณะดังกล่าวข้างต้นเช่นกัน กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงปรับปรุงหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ได้ผลดียิ่งขึ้น และการเปลี่ยนแปลงเป็นไปในทิศทางที่กำหนดไปในแนวทางที่ต้องการตามที่ได้ออกไว้แล้ว (อนุกัตติ สมิตสันต์. 2540 : 91) ซึ่ง เซเลอร์ และอเล็กซานเดอร์ (วิชัย ดิสสระ. 2535 : 31 ; อ้างอิงจาก Saylor and Alexander. 2517 : 8 – 9) ซึ่งให้เห็นว่าการจัดทำหรือการพัฒนาหลักสูตรนั้น มีงานสำคัญอยู่ 3 ประการ คือ 1) การพิจารณาและการกำหนดเป้าหมายเบื้องต้นที่สำคัญของหลักสูตรว่าหลักสูตรที่จัดทำนั้นมีเป้าหมายเพื่ออะไร ทั้งโดยส่วนรวมและส่วนย่อยของหลักสูตรนั้น ๆ อย่างชัดเจน 2) การเลือกกิจกรรมการเรียนการสอน และวัสดุประกอบการเรียนการสอน การเลือกสรรเนื้อหาสาระเพื่อการอ่านการเขียน

การทำแบบฝึกหัด หัวข้อสำหรับการอภิปราย กิจกรรมทั้งในและนอกห้องเรียนเป็นต้น

3) การกำหนดระบบการจัดวัสดุอุปกรณ์การจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการทดลองที่เป็นประโยชน์และเหมาะสมกับการเรียนการสอนแต่ละวิชา และแต่ละชั้นเรียน ส่วนหาบทา (นาราวดี คิริโรจน์. 2543 : 23 ; อ้างอิงจาก Taba. 1962 : 12) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนในการออกแบบและพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้เป็นระบบและมีประสิทธิภาพไว้ 7 ขั้นตอน คือ การวิเคราะห์ ความต้องการ ตั้งวัตถุประสงค์ เลือกเนื้อหาวิชา รวบรวมเนื้อหาให้เป็นระบบ เลือกประสบการณ์ การเรียนรู้ จัดประสบการณ์เรียนรู้ ตั้งเกณฑ์การประเมินผล จะประเมินผลด้วยอะไร และวิธีใด สำหรับไทเลอร์ (นาราวดี คิริโรจน์. 2543 : 23 ; อ้างอิงจาก Tyler. 1970 : 4 – 128) ได้เสนอขั้นตอนที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตร คือ การกำหนด จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้นั้น จะเป็นเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผล ขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรที่ไทเลอร์ เสนอนั้น เป็นกระบวนการที่เรียกว่า “วิธีการ จุดมุ่งหมาย” (Mean and Process) นั่นคือทุกขั้นตอนของการจัดการศึกษาเป็นแนวทางหรือวิธีการ (Means) ที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางของการศึกษา หรือจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้นั้นเอง สำหรับการเลือกจุดมุ่งหมายของการศึกษานั้น ไทเลอร์ ได้เสนอว่า ควรจะเลือกมาจากแหล่งต่างๆ 3 แหล่งด้วยกัน คือ จากการศึกษาตัวผู้เรียนเอง จากการศึกษาสังคมนอกสถานศึกษา และข้อเสนอแนะของนักวิชาการ เมื่อได้จุดมุ่งหมายของการศึกษาซึ่งอาจมีจำนวนมากมากเกินไปที่จะบรรจุหลักสูตรได้ทั้งหมด นักพัฒนาหลักสูตรจำเป็นต้องเลือกจุดมุ่งหมายเฉพาะที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับผู้เรียน โดยใช้หลักปรัชญา และจิตวิทยาเป็นเครื่องกลั่นกรองช่วยจุดมุ่งหมายเหล่านั้นแล้วก้าวสู่การเลือกประสบการณ์ การเรียน การจัดประสบการณ์การเรียน และการประเมินผล ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 2 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทยเลอร์ (ชมพันธุ์ คุญชร ณ อยู่ธยา. 2540 : 9)

ส่วน วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537 : 20) ได้กล่าวถึง กระบวนการพัฒนาหลักสูตรโดยละเอียด ดังนี้

1. ศึกษาสภาพปัญหา ความต้องการของสังคมโดยทำการศึกษอย่างกว้างและลึกเพื่อที่จะได้ภาพรวมเกี่ยวกับความคาดหวังของสังคมที่จะบ่งชี้การกำหนดจุดประสงค์
2. ศึกษากลุ่มเป้าหมายของผู้เรียนว่าจะพัฒนาไปในรูปใดที่จะไปปรับตัวหรือมีความสามารถด้านใดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสังคม
3. ใช้วิธีทางปรัชญาเพื่อตรวจสอบเกี่ยวกับการกำหนดทิศทางของหลักสูตรและจุดประสงค์ร่วมกับนักจิตวิทยา นักการศึกษา รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร
4. เพื่อความชัดเจนของหลักการ จุดประสงค์ โครงสร้าง และเนื้อหาสาระของหลักสูตรนั้น ควรจะมีคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร ดำเนินการกลั่นกรองให้รอบคอบ
5. ตรวจสอบเนื้อหาสาระให้มีความสัมพันธ์กับผู้เรียน โดยบุคคลต่างๆ เช่น นักวิชาการ นักจิตวิทยา นักการศึกษา เพื่อปรับปรุงแก้ไข
6. วิเคราะห์เนื้อหาสาระเพื่อความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ โครงสร้างและหลักการของหลักสูตร รวมทั้งการจัดลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ กิจกรรมและประสบการณ์
7. อภิปรายกับนักวิชาการสาขาต่างๆ เพื่อเป็นการตรวจสอบอีกครั้งในเรื่องความถูกต้องของเนื้อหาสาระ ลำดับขั้นตอน การเรียนรู้ และประสบการณ์การเรียนรู้

8. แบ่งเนื้อหาสาระวิชาออกเป็นหน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับระยะเวลาเพื่อความสะดวกในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนของแต่ละหน่วยได้ชัดเจน และสะดวกในการนำไปปฏิบัติจริง

9. อภิปรายกับนักวิชาการในสาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อปรับปรุงวัสดุประกอบหลักสูตรของหน่วยการเรียนนั้นๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นก่อนที่จะนำไปใช้

10. กำหนดจุดประสงค์ของการเรียนการสอนให้ชัดเจน และสามารถบ่งชี้ถึงการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ และประเมินผล

11. พิจารณาทางเลือกหลายๆ ทางเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมและประสบการณ์เพื่อตอบสนองความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนที่มีโอกาสจะได้เลือกทำกิจกรรมในหลายรูปแบบ โดยคำนึงถึงหลักความแตกต่างระหว่างผู้เรียนเป็นพื้นฐานในการพัฒนาสื่อการเรียน และวัสดุหลักสูตรอื่นๆ

12. ทดลองใช้สื่อการเรียนที่พัฒนาขึ้นมาเพื่อตรวจสอบดูว่า มีสิ่งใดต้องปรับแก้และเพื่อความเหมาะสมรวมทั้งคุณภาพของสื่อการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น มีความสอดคล้องกับหลักสูตรมากน้อยเพียงใด

13. ใช้ข้อมูลที่ได้จากการทดลอง ทำการปรับห้องสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมและเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

14. ประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพของระบบหลักสูตร ซึ่งสามารถหาได้ทั้งระบบตั้งแต่ระยะแรกถึงระยะสุดท้าย หรือจะกระทำการตรวจสอบในแต่ละระยะๆ ของการพัฒนาก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการและความจำเป็นว่าจะนำสิ่งที่ประเมินนั้นมาใช้ทำอะไร แต่อย่างไรก็ตามแนวคิดเกี่ยวกับการตรวจสอบหรือการประเมินผลนั้น การพัฒนาหลักสูตร และการสอนจะละเลยไม่ได้เลย เพราะสิ่งนี้ถือว่าเป็นส่วนสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตรและการสอนที่นักพัฒนาหลักสูตรต้องคำนึงถึงและจะต้องปฏิบัติ

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่กล่าวมาเป็นกระบวนการหรือขั้นตอนที่อยู่ในแนวคิด
การพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจรของวิชัย วงษ์ใหญ่ (2535 : 30)

นอกจากนี้ อมรา เล็กเริงสินธุ์ (2540 : 51 – 52) กล่าวสรุป การพัฒนาหลักสูตร ต้องอาศัยปัจจัยข้อมูลหลายด้าน นักพัฒนาหลักสูตรต้องคำนึงถึงส่วนที่ต้องรักษาเอาไว้ และ ส่วนที่ต้องปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น โดยการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน กระบวนการพัฒนาหลักสูตรนั้น มีขั้นตอนสำคัญหลายขั้นตอนซึ่งอาจกล่าวโดยสรุปเป็นขั้นตอนใหญ่ๆ 5 ขั้นตอน คือ ขั้นตอน พัฒนาเอกสารหลักสูตร ขั้นตอนทดลองใช้ ขั้นตอนเผยแพร่อบรมครูผู้ใช้หลักสูตร ขั้นตอนนำ หลักสูตรไปใช้ และขั้นตอนประเมินผลหลักสูตร

จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่า สภาพปัจจุบันของการจัดการศึกษาที่ต้องพัฒนาไม่ว่าในระดับใด สิ่งนี้จะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร แต่กระบวนการพัฒนาหลักสูตรจะดำเนินไปได้ อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลจะต้องอาศัยการร่วมมือร่วมใจจากบุคคลหลายฝ่ายร่วม รับผิดชอบทั้งทางตรงและทางอ้อม ด้วยความเข้าใจและมีศรัทธาอย่างจริงใจในการพัฒนา หลักสูตร เพื่อทำให้งานบริหารวิชาการประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย

การประเมินหลักสูตร

หน้าที่ที่สำคัญประการหนึ่งของการประเมินหลักสูตร คือ การตัดสินคุณค่าของ หลักสูตรเพื่อดูว่าหลักสูตรนั้นได้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ วิธีการเรียน การสอนที่เลือกใช้ใช้นั้นเป็นวิธีที่ดีที่สุด ที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายหรือไม่ การเลือกเนื้อหา เหมาะสมและดีที่สุดแล้วหรือไม่ นอกจากนี้การประเมินหลักสูตรยังรวมถึงการประเมิน การบริหารหลักสูตร และการบริหารวิชาการของสถาบันศึกษาด้วย (นาราวดี ศิริโรจน์. 2543 : 28 ; อ้างอิงจาก Saylor, Alexander and Lewis. 1981 : 137) ส่วนปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 58) กล่าวว่า การเรียนรู้อาจมีประสิทธิภาพมากขึ้น ถ้าผู้เรียนได้รู้ผล ความก้าวหน้าในการเรียนของเขา ดังนั้น การประเมินผลจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก ไทเลอร์ เชื่อว่า กระบวนการของการประเมินผลเป็นกระบวนการที่จำเป็นในการที่จะรู้ถึงจุดประสงค์ ของการศึกษา รวมไปถึงกระบวนการเรียนการสอนด้วย วัตถุประสงค์ทั่วไปของโปรแกรม การศึกษามีเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การประเมินผลก็ต้องประเมินการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง การให้รู้ผลของการเรียนรู้ มิใช่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนที่จะเพิ่ม ความพยายามของเขาเท่านั้น แต่ยังมีผลต่อระบบโดยรวมด้วย เพราะสามารถทำให้ ทันท่วงทีและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและสังคม หลักสูตรก็จะเคลื่อนไหวไม่อยู่นิ่ง (Dynamics) ทันต่อเหตุการณ์ ฉะนั้น วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537 : 217) ได้กล่าวว่า การประเมินหลักสูตรมีจุดประสงค์เพื่อพิจารณาทบทวนเกี่ยวกับคุณภาพของหลักสูตร โดยใช้ผลการวัดในแง่มุมต่างๆ ของสิ่งที่ประเมินนำมาพิจารณาร่วมกัน เช่น ตัวเอกสารหลักสูตร

วัสดุหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน ตัวผู้เรียน ความคิดเห็นของผู้ใช้หลักสูตร และความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้องในชุมชนและสังคม เป็นต้น การประเมินหลักสูตรมีจุดมุ่งหมายใหญ่ 2 ประการ คือ 1) การประเมินเพื่อปรับปรุงหลักสูตร 2) การประเมินเพื่อสรุปผลคุณค่าของการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งวิชัย วงษ์ใหญ่. (2537 : 217) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตรเป็นกระบวนการที่ยุ่งยากและซับซ้อนต้องอาศัยเทคนิคต่างๆ มาประกอบการประเมินและได้จัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการประเมินหลักสูตรไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. ประเมินจุดมุ่งหมายในระดับต่างๆ ได้แก่ จุดมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตร จุดมุ่งหมายเฉพาะวิชา และจุดประสงค์ในการเรียน เพื่อดูว่าจุดมุ่งหมายเหล่านี้เหมาะสมสอดคล้องกับผู้เรียน และสภาพแวดล้อมหรือไม่เพียงใด ภาษาที่ใช้ยุ่งยากแก่การสื่อสารซึ่งกันและกันหรือไม่ การกำหนดจุดมุ่งหมายไว้สูงเกินไปและยากแก่การปฏิบัติหรือไม่

2. การประเมินโครงการการศึกษาของโรงเรียนทั้งระบบ การประเมินผลโครงการต่างๆ ที่จะช่วยให้ทราบว่าการใช้หลักสูตรบรรลุความมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ เช่น การเตรียมความพร้อมของโรงเรียนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่ การดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียน การจัดเตรียมงบประมาณ การฝึกอบรมครู การแนะแนวห้องสมุด โรงฝึกงาน การดำเนินงานของโครงการต่างๆ ได้กระทำไปมากน้อยเพียงใดและโครงการที่ได้กระทำไปมีประสิทธิภาพหรือไม่

3. การประเมินการเลือกเนื้อหาสาระของวิชา การเลือกและจัดประสบการณ์การเรียน สื่อการเรียนได้จัดและดำเนินไปเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และการจัดประสบการณ์การเรียนได้สัดส่วนกันครบทุกด้านและมีความเหมาะสมหรือไม่

4. การประเมินการสอน การประเมินระดับนี้ เมื่อจะดูว่าการสอนของครูดำเนินไปโดยยึดถือหลักสูตรหรือไม่ การสอนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนไปตามความมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ก็คือความสามารถในการสอนของครูที่จะบ่งชี้ว่า กระบวนการเรียนการสอนได้ดำเนินไปสู่ความมุ่งหมายของหลักสูตร

5. การประเมินโครงการใช้ของหลักสูตร ถึงแม้ว่าการประเมินผลของแต่ละโครงการได้วางแผนและขั้นตอนของการประเมินผลไว้อย่างดีแล้วก็ตาม แต่การดำเนินงานอาจมีข้อผิดพลาดได้ ซึ่งจะทำให้การประเมินเพื่อสรุปผลของหลักสูตรผิดพลาดไปได้ ฉะนั้น จึงต้องมีการประเมินผลโครงการเพื่อตรวจสอบอีกชั้นหนึ่ง

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า หลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษาในทุกๆระดับ ฉะนั้น ผู้บริหารหรืออาจารย์และบุคคลที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา จึงมีความจำเป็นจะต้องศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตร การบริหารหลักสูตร หรือการนำหลักสูตรไปใช้รวมทั้งการประเมินหลักสูตร เพื่อพัฒนาหลักสูตรประสิทธิภาพการทำงานด้านการบริหารวิชาการให้มีความสมบูรณ์ชัดเจนและมีคุณภาพที่จะเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน สังคม และประเทศชาติ

2. ด้านการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนเป็นกระบวนการจัดการศึกษาเพื่อสร้างประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน โดยมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทาง แต่ในการพัฒนาหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่ง เพราะถ้าหากการจัดการเรียนการสอนไม่ได้ดำเนินไปตามเป้าหมายที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ ก็จะทำให้หลักสูตรนั้นล้มเหลว หรือไม่ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่ง เซเลอร์ และอเล็กซานเดอร์ (นาราวดี ศิริโรจน์, 2543 : 32 ; อ้างอิงจาก Saylor and Alexander, 1973 : 98 – 102) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนไว้ว่า เป็นการค้นหาวิธีดำเนินการปฏิบัติว่าจะจัดประสบการณ์อย่างไรที่ทำให้เกิดผลตามที่ต้องการได้ ขั้นตอนที่สำคัญได้แก่ การคัดเลือกและจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียน อุปกรณ์อำนวยความสะดวก วิธีสอน และเทคนิคการสอน ส่วน จันสูก สีสั่งจัน (2539 : 68) กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอน หมายถึง การพัฒนาการศึกษาให้มีประสิทธิภาพสูง โดยเฉพาะหมายถึง การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ และนักเรียน เพื่อดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ฉะนั้น อาภรณ์ ใจเที่ยง (2540 : 71) ได้สรุปความหมาย กิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง การปฏิบัติต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุสู่จุดประสงค์การสอนที่กำหนดไว้ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น เป็นจุดมุ่งหมายหลักของสถานศึกษาทุกระดับ โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนเป็นขั้นตอนการใช้หลักสูตรที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการ จัดตารางสอน การจัดแผนการสอน การจัดชั้นเรียน และการจัดครูเข้าสอน ดัง อำภา บุญช่วย (2533 : 67) กล่าวว่า ตารางสอน คือ ตารางกำหนด วัน เวลา สถานที่ วิชา และกลุ่มผู้เรียน ที่จะทำการเรียนการสอน ปกติตารางสอนจะจัดไว้เป็นสัปดาห์ การจัดการเรียนการสอนเป็นการวางแผนงานส่วนหนึ่งของโรงเรียนที่จำเป็นยิ่งเพราะถ้าไม่มีการกำหนด ตารางไว้จะทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปไม่ราบรื่น การจัดตารางสอนเพื่อให้นักเรียนได้ เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ครบตรงตามหลักสูตรนั้น เป็นงานละเอียดประณีต ผู้จัดจะต้องเป็นผู้ที่ เข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดีพอควร จะต้องรู้เนื้อหาวิชา อีกทั้งจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับวัย และพัฒนาการของเด็กในแต่ละระดับชั้นเป็นอย่างดี เพื่อจะได้จัดเนื้อหาวิชาและคาบได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม ดังที่ อนุศักดิ์ สมิตสันต์ (2540 : 130 – 138) ได้กำหนดการจัด ตารางสอน การจัดครูสอน การจัดชั้นเรียน ดังนี้

1. การจัดตารางสอน เป็นการกำหนดกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในระยะโดยกิจกรรมนั้นจะต้องมีความสัมพันธ์กับเวลาหลักสูตร และหลักพัฒนาการของผู้เรียน การนำหลักสูตรไปใช้ก็คือ การบริหารงานวิชาการ และการบริหารงานวิชาการจะบรรลุผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับการจัดตารางสอนด้วย ในการจัดตารางสอน ผู้บริหารโรงเรียนควรคำนึงถึงต่อไปนี้

- 1.1 จะต้องบรรจุวิชาเรียนและเวลาเรียนให้ครบตามหลักสูตรที่กำหนดไว้
- 1.2 กำหนดเวลาเรียนโดยแบ่งเป็นจำนวนคาบของแต่ละวิชา และแต่ละวัน และหากวิชาใดมีความสำเร็จสูงก็อาจจัดให้มีจำนวนคาบเรียนมากกว่าบางวิชาย่อมเป็นไปได้
- 1.3 กำหนดวิชาที่เรียนลงในแต่ละคาบวิชา โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของแต่ละวิชา เช่น คณิตศาสตร์ ควรจัดให้เรียนในตอนเช้า หรือคาบแรกของตอนเช้าหรือตอนบ่าย วิชาการ งานควรอยู่คาบสุดท้ายของตอนเช้าและตอนบ่าย
- 1.4 วิชาที่ใช้ความคิดมากไม่ควรจัดให้อยู่ซ้อนกันหลายคาบวิชาในวันเดียวกัน
- 1.5 วิชาที่มีการปฏิบัติมาก ๆ ควรจัดเป็น 2 คาบ ติดต่อกัน เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ หรือวิชาการงานและอาชีพ
- 1.6 การจัดจำนวนคาบหรือเวลาเรียนตอนเช้าให้มากกว่าตอนบ่ายเพราะส่วนใหญ่ตอนบ่ายอากาศค่อนข้างร้อน หรือเคร่งเครียดกับวิชาเรียนในตอนเช้ามามากแล้ว
- 1.7 การจัดวางวิชาในแต่ละคาบ แต่ละวัน ต้องสอดคล้อง และสัมพันธ์กับเวลาของครูผู้สอนด้วย

2. การจัดครูสอน ถือเป็นหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของผู้บริหารโรงเรียน ที่รู้จักเลือกจัดครูผู้สอนได้เหมาะสมกับแต่ละวิชา แต่ละระดับชั้น ตลอดจนความสามารถของผู้เรียน นอกจากครูสอนจะมีความรู้อย่างใกล้ชิด ตลอดจนความสามารถของครูดูแลเด็กให้อยู่ในกรอบหรือแนวทางที่ต้องการ ดังนั้น หน้าที่สำคัญยิ่งของผู้บริหารโรงเรียนในการนำหลักสูตรไปใช้ก็คือ ความสามารถในการเลือกและจัดครูเข้าสอนให้ตรงความถนัดและสาขาวิชาที่เรียนมา (Put the Right Man into the Right Place) ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลตามความคาดหวังที่กำหนดไว้ หลักการในการจัดครูเข้าสอนมีดังนี้

- 2.1 สำรวจความพร้อมของโรงเรียนก่อนเปิดแผนการเรียน
- 2.2 กำหนดคุณสมบัติผู้สอนรายวิชาในแผนการเรียน
- 2.3 จัดตามความถนัดของครูผู้สอน คือ จัดตามวิชาเอก วิชาโท ที่เรียนมาตามวิชาที่ครูมีประสบการณ์ก่อน
- 2.4 การแก้ไขปัญหาการขาดแคลนครู โดยจัดครูคนเดียวให้สามารถสอนได้หลายวิชา และจัดครูฝ่ายสนับสนุนการสอนช่วยฝ่ายปฏิบัติการ และจัดคาบเรียนให้ตรงกัน
- 2.5 จัดหาบุคลากรภายนอกมาช่วยสอนในโรงเรียน
- 2.6 การจัดครูสอนแทนเมื่อครูไม่มาทำการสอน

2.7 การใช้เงินบำรุงการศึกษา จ้างครูสอน เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนครู

3. การจัดชั้นเรียน การจัดชั้นเรียนมีความสำคัญไม่น้อยต่อการเรียนการสอนในการจัดงานวิชาการ ผู้บริหารโรงเรียนจำเป็นต้องทราบถึงจำนวนชั้นเรียนที่จะทำการสอนจะแบ่งอย่างไร เป็นกี่ชั้น แต่ละชั้น จะยึดถือวิธีการคัดเลือกอย่างไร สิ่งนี้จะต้องทราบก่อน เพื่อการประสานงานกับฝ่ายอาคารสถานที่ของโรงเรียน และฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการจัดชั้นเรียนนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาวิชา แนวคิดดำเนินการ และปรัชญาของโรงเรียน แต่หลักที่น่าจะคำนึงถึง คือ การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนให้เจริญเติบโตอย่างเต็มขีดความสามารถ การจัดชั้นเรียนสามารถจัดกระทำได้หลายวิธี ดังนี้

3.1 จัดแบ่งตามความสามารถ (Ability Grouping) คือ พิจารณาดูความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนจากผลการสอบ แล้วจัดผู้มีความสามารถสูงให้อยู่ชั้นเดียวกันหรือหากจะต้องการละเอียดยิ่งกว่านั้นอาจดูผลการสอบเป็นรายหมวดวิชาด้วย และจัดแบ่งตามความสามารถของแต่ละหมวดวิชานั้นๆ ก็ได้ การจัดแบ่งชั้นเรียนแบบนี้จะทำให้การเรียนของผู้เรียนเป็นไปอย่างเต็มที่เพราะผู้เรียนมีความสามารถอยู่ในระดับเดียวกัน

3.2 จัดแบ่งแบบคละ (Heterogeneous Grouping) การจัดแบบนี้เป็นการแบ่งโดยรวมผู้เรียนเข้าด้วยกัน อาจเรียนตามบัญชีนักเรียนและแบ่งกันไปในจำนวนที่เท่ากันในแต่ละชั้นเรียน โดยไม่คำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งการจัดแบ่งลักษณะนี้อาจมีทั้งเด็กเรียนเก่งและเรียนไม่เก่งปะปนกันอยู่ การเรียนการสอน การจัดชั้นเรียนลักษณะนี้อาจมีปัญหาบ้าง คือ เด็กเรียนเร็วต้องคอยเด็กเรียนช้า เด็กเรียนช้าก็รู้สึกลำบากใจ เพราะตามเด็กเรียนเร็วไม่ทัน ส่วนดีก็คือ การจัดแบบนี้จะสะท้อนสภาพที่แท้จริงของสังคมทั่วไป ประกอบไปด้วยผู้คนมากมายหลายประเภทต่างระดับ ต่างฐานะกันไป ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจผู้อื่น เรียนรู้ถึงเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ตลอดจนสมรรถภาพในการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นและสังคมรอบด้าน

4. จัดแบ่งตามเอกัตภาพ (Individual Grouping) เป็นการจัดชั้นเรียนพิเศษ โดยคำนึงถึงลักษณะของผู้เรียนเป็นประการสำคัญ เป็นการช่วยเหลือเด็กที่มีลักษณะแตกต่างกันไปจากปกติที่เรียกว่า Exceptional Child เด็กพวกนี้ได้แก่

4.1 พวกที่มีความบกพร่องทางร่างกาย อาจบกพร่องทางด้านใดด้านหนึ่ง เช่น บกพร่องทางด้านได้ยิน หรืออ่านช้ากว่าผู้อื่น บกพร่องทางสายตา เป็นต้น ควรจัดให้ผู้มีความบกพร่องเหล่านี้ได้รวมอยู่ในพวกเดียวกันและจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมแต่ละหมู่ แต่ละพวก มีการสอนซ่อมเสริมให้ตามความจำเป็น

4.2 พวกที่มีความเฉลียวฉลาดพิเศษ ถ้าเด็กจัดไว้ในพวกเดียวกัน จะช่วยส่งเสริมเด็กได้ก้าวหน้าทางวิชาการมากขึ้น

4.3 พวกที่มีความสนใจพิเศษเป็นบางเรื่อง ก็จัดเข้าไว้เป็นพวกเดียวกัน อาจจัดชั้นเรียนให้ในรูปแบบของการมีวิชาเลือกให้

อย่างไรก็ตามในการจัดชั้นเรียน ผู้บริหารอาจจัดแบ่งให้มีทั้ง 3 ประเภทในเวลาเดียวกัน หรืออาจจัดชั้นเรียนเป็นแบบเดียวกัน ทั้งโรงเรียนก็ย่อมทำได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของแต่ละโรงเรียนเป็นประการสำคัญ แต่ไม่ว่าจะจัดอยู่ในรูปแบบใดก็ตามการจัดชั้นเรียนที่ถูกต้องเหมาะสม ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน และครูผู้สอน ย่อมจะช่วยให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนมากกว่า นอกจากนี้การวางแผนและเตรียมการสอนก็นับว่าเป็นขั้นตอนสำคัญของกระบวนการจัดการเรียนการสอน ดัง บุญชม ศรีสะอาด (2541 : 43 – 44) กล่าวว่า การวางแผนและเตรียมการสอน เป็นการกำหนดไว้ล่วงหน้าว่า จะสอนใคร ในเนื้อหาใด สอนเมื่อใด สอนอย่างไร และเพื่อให้เกิดอะไร ซึ่งเมื่อถึงเวลาดังกล่าวจะดำเนินการสอนตามที่กำหนดไว้ ผู้สอนจะต้องคิดวางแผนและเตรียมการสอนล่วงหน้าอย่างละเอียดรอบคอบ เหมาะสมเพื่อให้สามารถดำเนินการสอนตามที่ได้กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การวางแผนและเตรียมการสอนมีหลายลักษณะ เช่น การวางแผนระยะสั้น ระยะปานกลาง ระยะยาว การวางแผนเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง วางแผนครอบคลุมทุกเรื่อง ฯลฯ ในที่นี้จะกล่าวถึงการวางแผนและเตรียมการสอนสำหรับการสอนในรายวิชาต่างๆ โดยทั่วไปซึ่งพบวิชาจะสอนสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ไปจนถึงสัปดาห์เรียนหรือบางวิชาสอนทุกวันๆ ละ 1 ชั่วโมง ไปจนถึงสัปดาห์เรียน ฯลฯ ผู้สอนจะนำหลักสูตรรายวิชามาทำการวางแผนและเตรียมการสอนซึ่งจะทำให้ทราบชัดเจนถึงกำหนดการสอนและแต่ละครั้งที่สอนทราบอย่างชัดเจนว่า 1) จะสอนในเนื้อหาใด 2) จุดประสงค์ของการสอนครั้งนั้นมุ่งให้ผู้เรียนเกิดอะไร 3) ดำเนินการสอนอย่างไร (ใช้วิธีสอนและ/หรือกิจกรรมอะไร) 4) ใช้สื่อการสอนชนิดใด 5) มีวิธีวัดผลและประเมินผลอย่างไร

จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่า การจัดการเรียนการสอนเป็นการนำเอากิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้สอนมีความสะดวกเหมาะสมในการสอนผู้เรียนเกิดการพัฒนาไปตามเป้าหมายที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ ฉะนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาควรดูแลและเข้าใจปัญหาของการจัดการเรียนการสอนเพื่อที่จะหาทางแก้ไขและปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

3. ด้านการวัดและประเมินผล

ความหมายของการวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญของกระบวนการจัดการศึกษา เพราะเป็นกระบวนการตรวจสอบเพื่อหาข้อมูลจากแต่ละบุคคลอันเป็นรากฐานจัดการศึกษาได้รับผลตรงตามเป้าหมายกิจกรรมทางการศึกษาเป็นสิ่งเสริมสร้างให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับผู้รับการศึกษา ทั้งด้านปริมาณและด้านคุณภาพ ฉะนั้น การวัดและประเมินผลจะพิจารณา

ตัดสินว่าอะไรดี อะไรเลว อะไรได้ตามเกณฑ์ อะไรพลาดจากเกณฑ์และกล่าวได้ว่าที่ใดมีการศึกษา ที่นั้นย่อมมีการวัดผลประเมินผล ซึ่ง สมนึก ภัททิยธนี (2541 : 1) กล่าวถึงความหมายของการวัดผลและประเมินผล ดังนี้

1. การวัดผล (Measurement) หมายถึง กระบวนการหาปริมาณหรือจำนวนของสิ่งต่างๆ โดยใช้เครื่องมืออย่างใดอย่างหนึ่งมาวัด ผลการวัดมักจะออกมาจากตัวเลขหรือสัญลักษณ์ หรือข้อมูล เช่น

- นายแดงสูง 180 ซม. (เครื่องมือ คือ ที่วัดส่วนสูง)
- วัตถุชิ้นนี้หนัก 2 กก. (เครื่องมือ คือ เครื่องชั่ง)
- นายดำสอบได้ 25 คะแนน (เครื่องมือ คือ แบบทดสอบ แสดงว่าแบบทดสอบเป็นส่วนหนึ่งของการวัดผล)
- นายขาว เลือกซื้อมะม่วง (เครื่องมือ คือ การสังเกต)

2. การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การตัดสินหรือวินิจฉัยสิ่งต่างๆ ที่ได้จากการวัดผลโดยอาศัยเกณฑ์การพิจารณาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น

- ผลจากการวัดความสูงของนายแดงได้ 180 ซม. ก็อาจจะประเมินว่าเป็นคนที่สูงมาก
- ผลจากการชั่งน้ำหนักของวัตถุชิ้นหนึ่งได้ 2 กก. ก็อาจประเมินว่าหนัก – เบา หรือ เอา – ไม่เอา หรือมาก – น้อย
- ผลการสอบของนายดำ ได้ 25 คะแนน ก็อาจจะประเมินว่า สอบได้ – สอบตก หรือ เก่ง – ไม่เก่ง
- เมื่อนายขาวเลือกมะม่วงและทราบราคาขายก็อาจประเมินว่า ซื้อ – ไม่ซื้อ หรือราคาถูก – ราคาแพง

ส่วน สุรางค์ โคว์ตระกูล (2541 : 408) ได้เน้นความหมายที่แตกต่างกันของการวัดและการประเมินผล ดังนี้

1. การวัดผล (Measurement) การวัดผลเป็นกระบวนการที่จะหาปริมาณ (Quantity) ของสิ่งของตัวอย่างที่ใช้ประจำวันอยู่เสมอ ก็คือ การวัดปริมาณสิ่งของที่เราซื้อ เช่น ซื้อหมู ในตลาดผู้ซื้อจะบอกผู้ขายว่า ต้องการหมูปริมาณเท่าไร เช่น ครึ่งกิโลกรัม หรือหนึ่งกิโลกรัม ผู้ขายก็ต้องมีเครื่องมือวัด คือ ไม้ตาชั่ง การวัดผลในการศึกษาโดยมาใช้อัตราทดสอบ (Test) เพราะสามารถที่จะวัดความสามารถของนักเรียนในวิชาต่างๆ ออกมาเป็นตัวเลขได้ ข้อทดสอบที่ใช้มีสองประเภท คือ (1) แบบปรนัย (Objective) และ (2) แบบอัตนัย (Subjective) ข้อทดสอบแบบปรนัยเป็นข้อสอบที่สามารถจะใช้ตรวจหลายคนแต่ผลที่ออกมาจะเหมือนกัน แต่ส่วนข้อสอบแบบอัตนัยผู้ตรวจแม้ว่าจะเป็นผู้เชี่ยวชาญก็อาจจะให้คะแนน

ไม่เหมือนกัน จึงจำเป็นจะต้องตั้งเกณฑ์ (Criteria) ของการให้คะแนนไว้ล่วงหน้าก่อนลงมือตรวจ

2. การประเมินผล (Evaluation) การประเมินผลเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยการที่ผู้ประเมินตีค่า (Value) หรือให้ค่ากับสิ่งที่ต้องการประเมิน มักจะเป็นการแปลความหมายของตัวเลข ตัวอย่างเช่น ข้อทดสอบ 100 ข้อ คะแนนเต็มเท่ากับ 100 นักเรียนทำได้คะแนนต่าง ๆ กัน จากคะแนนต่ำ 45 ถึงคะแนนที่สูงที่สุด 96 ครูอาจจะประเมินค่าของคะแนนที่ได้โดยตัดสินใจว่านักเรียนที่ได้คะแนน 85 ขึ้นไป เป็นผู้ที่ได้ดีเลิศ คะแนนระหว่าง 75 – 84 เป็นพวกดีมาก คะแนนระหว่าง 65 – 74 เป็นพวกดี และคะแนนระหว่าง 55 – 64 เป็นพวกอ่อน และจะต้องสอบแก้ตัว เป็นต้น ฉะนั้น ล้วน สายยศ (2539 : 12) ได้สรุปว่าการสอนกับการสอบวัดและประเมินผลเกี่ยวข้องกันมาตั้งแต่โบราณกาล ดังคำพูดที่ว่า “ที่ไหนมีการสอน ที่นั่นมีการสอบ แต่การสอบอาจเปลี่ยนรูปแบบไปตามยุคสมัย สมัยโบราณคนเรียนน้อย ครูอาจารย์สอบแบบปากเปล่าได้สบาย แล้วประเมินว่าสำเร็จควรกลับบ้านเมื่อทำมาหากินได้แล้ว หรือยังต้องเรียนอยู่อีก สมัยปัจจุบันนักเรียนมีจำนวนมาก ครูอาจารย์มีจำนวนน้อย การสอบวัด มักจะใช้แบบทดสอบแทนหลักสูตรเป็นจุดมุ่งหมายปลายทางที่วางไว้ ครูเป็นผู้สอนให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมตามที่หลักสูตรกำหนด การที่จะรู้ว่า นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่ต้องการหรือไม่จำเป็นต้องสอบวัดดูแล้วประเมินผลขั้นสุดท้ายเสมอ บทบาทของการวัดและการประเมินผลจึงมีอยู่ในแวดวงของการเรียนการสอนตลอดเวลาขาดเสียมิได้ ไม่อย่างนั้นแล้วครูจะสรุปผลได้อย่างไร”

หลักการวัดและประเมินผล

สมนึก ภัททิยธนี (2541 : 16) ได้กล่าวถึง หลักการวัดผลการศึกษาว่า การวัดผลการศึกษาจะมีประสิทธิภาพเพียงใด ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับหลักการวัดผลหรือวิธีการวัด หากไม่มีหลักในการวัดแล้วจะไม่สามารถวัดพฤติกรรมตามที่ต้องการได้ หรือต้องการวัดสิ่งหนึ่งแต่ได้ผลออกมาเป็นสิ่งหนึ่ง ดังนั้น ในการวัดผลที่ดีต้องยึดหลักการวัดผลเบื้องต้น ดังนี้

1. ต้องวัดให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน กล่าวคือ การวัดผลจะเป็นสิ่งตรวจสอบผลจากการสอนของครูว่า นักเรียนเกิดพฤติกรรมตามที่ระบุไว้ในจุดมุ่งหมายการสอนมากน้อยเพียงใด ถ้าวัดผลโดยไม่ยึดจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนเป็นหลักก็อาจจะไม่เกิดประโยชน์อันใดทั้งสิ้น จะไม่ทราบพัฒนาการของนักเรียนว่าได้บรรลุเป้าหมายตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรหรือไม่ หรือกล่าวไว้ว่า เป็นความสูญเปล่าทางการศึกษาอย่างหนึ่ง

การศึกษาจะมีคุณภาพสูงหรือต่ำ หรือจะคงที่แน่นอนแค่ไหน ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับครู กล่าวคือ ครูได้สอนและวัดผลตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ เช่น ในวิชาวิทยาศาสตร์มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน (พฤติกรรมด้านการนำไปใช้)

แต่ครูสอนโดยเน้นให้นักเรียนท่องจำตามเนื้อหาในบทเรียนและออกข้อสอบ วัดพฤติกรรมความจำ ว่าจำเนื้อหาได้หรือไม่แทนการวัดว่านำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันหรือไม่ ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า วัดไม่ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนแม้จะวัดตรงกับการสอนของครูก็ตาม ปัญหาดังกล่าวอาจมาจากสาเหตุ ดังนี้

1.1 ครูไม่มีความคิดรวบยอดสิ่งที่ต้องการจะวัด คือ ไม่ทราบว่าจะวัดสิ่งใดที่มีหลักการหรือสาระสำคัญอย่างไร แสดงพฤติกรรมอย่างไร เช่น ต้องการวัดความเข้าใจในการจับใจความ แต่ครูไม่ทราบว่าความเข้าใจความหมายว่าอย่างไร และมีพฤติกรรมเป็นอย่างไร

1.2 ครูยังใช้เครื่องมือวัดไม่ถูกต้อง คือ ไม่ทราบว่าจะหาวิธีการหรือเครื่องมือชนิดใดมาใช้บ้าง จึงสามารถวัดพฤติกรรมที่ต้องการได้อย่างถูกต้อง เทียบตรง เชื่อถือได้มากที่สุด เช่น สอนเรื่องการขยายพันธุ์พืช ครูควรสอนให้นักเรียนลงมือปฏิบัติจริง แล้วทำการวัดผลงานเหล่านั้นดีกว่าที่จะวัดโดยใช้แบบทดสอบ หรือวัดทั้งงานปฏิบัติ และแบบทดสอบ ดีกว่าวัดเฉพาะการใช้แบบทดสอบถามเพียงอย่างเดียว

เรื่องการใช้เครื่องมือวัดนี้มีครูเป็นจำนวนมากยังเข้าใจผิด คือ มักจะใช้เฉพาะแบบทดสอบทั้งๆ ที่บางเรื่องเป็นพฤติกรรมเรื่องจิตพิสัย หรือพฤติกรรม ที่ต้องการให้นักเรียนได้แสดงออกหรือลงมือปฏิบัติจริง

1.3 วัดไม่ครบถ้วน คือ ตั้งจุดมุ่งหมายที่จะวัดไว้หลายอย่างแต่ไม่สามารถวัดได้ครบถ้วนทุกอย่าง เช่น ตั้งจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนว่า “นักเรียนสามารถอ่านและเขียนคำที่สะกดด้วยแม่ กก ได้” แต่การวัดครูวัดเฉพาะการอ่านเพียงอย่างเดียว หรือฝึกเรียนเฉพาะการสะกดตรงมาตราเท่านั้น

2. เลือกใช้เครื่องมือวัดที่ดีและเหมาะสม จากที่เคยกล่าวมาแล้วว่าการวัดผลการศึกษาเป็นการวัดทางสังคมศาสตร์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่คงที่แน่นอนเหมือนกับการวัดทางกายภาพหรือทางวิทยาศาสตร์ ดังนั้น ครูต้องพยายามเลือกใช้เครื่องมือวัดที่มีคุณภาพดี เพื่อให้ผลการวัดถูกต้อง แม่นยำ และเชื่อถือได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้ต้องพยายามใช้เครื่องมือวัดหลายๆ อย่างเพื่อช่วยให้การวัดของครูสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. ระวังความคลาดเคลื่อนหรือความผิดพลาดของการวัด กล่าวคือ เมื่อจะใช้เครื่องมือชนิดใดต้องระวังความบกพร่องของเครื่องมือหรือวิธีการวัดของครู และต้องมีความสนใจหรือฝึกทักษะในการวัดอยู่เสมอ จึงจะแก้ไขป้องกันข้อบกพร่องเหล่านี้ได้

4. ประเมินผลวัดให้ครูต้องกล่าวคือ เมื่อได้ผลจากการวัดออกมาแล้ว เช่น คะแนนที่เกิดจากการสอบครูต้องนำไปประเมินผลจึงจะช่วยให้การวัดผลและประเมินผลมีความหมาย และในการประเมินผลนั้นเกณฑ์ที่ใช้เป็นสิ่งสำคัญมาก ต้องแปลผลให้ถูกต้องสมเหตุสมผลและมีความยุติธรรม การวัดผลและประเมินผลจึงเกิดประโยชน์ได้เต็มที่

5. ใช้ผลการวัดให้คุ้มค่า การวัดผลที่ดีมิได้มุ่งวัดเพียงประเด็นที่นักเรียนจำเนื้อหาได้มากนักเพียงใดหรือได้ผ่าน – ไม่ผ่าน หรือใครได้คะแนนอยู่ระดับใดเท่านั้น จุดประสงค์สำคัญของการวัดก็คือ เพื่อค้นและพัฒนาสมรรถภาพของนักเรียนนั่นคือ ต้องพยายามค้นหาผู้เรียนแต่ละคนว่า เติ่น - ด้อย ในเรื่องใด และหาทางปรับปรุงแก้ไขแต่ละคนให้ดีขึ้น พร้อมทั้งหาวิธีปรับปรุงการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขั้นตอนการวัดและประเมินผล

อนุกฤติ สมิตสันต์ (2540 : 248) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการต่อเนื่องของการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน จึงสามารถแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลการเรียนก่อนที่จะวัดและประเมินผลการเรียนของผู้เรียน ครูผู้สอน ควรจะกำหนดจุดประสงค์ก่อนว่าจะวัดอะไร วัดแค่ไหน และวัดเพื่ออะไร ซึ่งการกำหนดจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลการเรียนควรให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ในการสอน เพราะการสอนกับการวัดและประเมินผลเป็นกิจกรรมที่ต่อเนื่องกัน ดังนั้น เมื่อจุดประสงค์ในการสอนช่วยครูผู้สอนให้มีเป้าหมายในการสอนชัดเจนก็ย่อมเป็นประโยชน์ต่อการวัดผลและประเมินผลด้วย

2. การเลือกและการสร้างเครื่องมือ เมื่อทราบว่าการวัดและประเมินผลครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายอย่างไร และต้องการวัดคุณลักษณะหรือพฤติกรรมใดของผู้เรียน ขั้นต่อไปก็ควรพิจารณาว่า ในการวัดคุณลักษณะหรือพฤติกรรม ที่กำหนด 1 วันนั้น การใช้เครื่องมืออะไรบ้างจึงจะวัดได้ตรงความต้องการอย่างครบถ้วนเพราะเครื่องมือในการวัดมีหลายอย่าง บางอย่างก็เหมาะสมกับการวัดพฤติกรรมบางชนิด การวัดในแต่ละครั้งจึงต้องเลือกเครื่องมือให้เหมาะสมหรืออาจต้องใช้เครื่องมือหลาย ๆ ชนิดประกอบกัน เพื่อวัดพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ครบทุกด้านตามจุดประสงค์

3. การนำเครื่องมือไปทำการสอบวัดผู้เรียน ครูผู้สอน หรือผู้คุมสอบควรวัดเตรียมสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม เพื่อให้ให้นักเรียนทำข้อสอบ หรือแก้ปัญหาได้อย่างเต็มความสามารถ ไม่ให้มีสิ่งรบกวนสมาธิหรือเวลาของผู้เข้าสอบ รวมทั้งกำหนดเวลาสอบได้เหมาะสม

4. การตรวจและนำผลเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ในขั้นนี้เป็นการรวบรวมและแปลงคำตอบของผู้เรียนให้เป็นคะแนนแล้วนำบันทึกไว้ จากนั้นจึงรวบรวมคะแนนของผู้เรียนที่ได้จากการวัดทุกชนิดจากทุกระยะมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5. การประเมินผลเป็นการตัดสินว่าผู้เรียนมีความสามารถขนาดไหน สูงหรือต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ละคนได้ระดับผลการเรียนอะไร ผู้เรียนส่วนใหญ่มีผลการเรียนเป็นเช่นไร

หน้าที่ของผู้บริหารสถานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผล

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 200 – 201) ได้ชี้แนะว่า ผู้บริหารมีหน้าที่และความรับผิดชอบในด้านการวัดและการประเมินผล ดังนี้

1. กำหนดนโยบายทั่วไปเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ในเรื่อง
 - ก. ประเภทของข้อสอบที่ใช้วัดผล
 - ข. ระยะเวลาที่ใช้ในการสอบ จำนวนครั้งที่สอบ และการเก็บคะแนนสอบแต่ละครั้ง
 - ค. มาตรฐานในการสอบวัดผล
 - ง. การเตรียมแบบฟอร์มสำหรับรายงานผลการสอบแก่ผู้ปกครอง
2. จัดหาวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ที่จำเป็นในการสอบ เช่น เครื่องพิมพ์ เครื่องโรเนียว ตลอดจนเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวก
3. พยายามส่งเสริมครูอาจารย์ที่มีความรู้ทางการวัด และการประเมินผล โดยการจัดการฝึกอบรม การประชุมปฏิบัติการ ในด้านเทคนิคการออกข้อสอบ การให้คะแนน การประเมินผลข้อสอบ ตลอดจนการรายงานผลการสอบ
4. การจัดตารางสอบ ห้องสอบ และระเบียบในการสอบ และการคุมสอบ
5. ควรมีการประเมินผลการสอน หากมีการบกพร่องจะได้หาทางแก้ไขต่อไปหรือเสนอแนวทางในการนำไปปรับใช้ครั้งต่อไป

จากที่กล่าวมานั้น เห็นได้ว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนเป็นกระบวนการเพื่อจะได้ทราบพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ปรับปรุงวิธีการสอน ดังนั้น การวัดผลและประเมินผลเป็นกิจกรรมทางวิชาการที่สำคัญยิ่ง การเรียนการสอนจะได้ผลดีเพียงไร หรือบรรลุจุดหมายหรือไม่ ย่อมทราบได้จากการวัดผลและประเมินผล ฉะนั้นหน้าที่ของผู้บริหารวิชาการในด้านการวัดและประเมินผล คือ การส่งเสริมให้อาจารย์รู้จักหลักการและขั้นตอนในการวัดและประเมินผล เพื่อจะเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขปัญหาของกระบวนการเรียนการสอนให้ได้รับผลดีต่อไป

4. ด้านการพัฒนาอาจารย์

ความสำคัญในการพัฒนาอาจารย์

มหาวิทยาลัยเป็นศูนย์พัฒนาทรัพยากรมนุษย์หรือกำลังแรงงานที่สำคัญของชาติ เพื่อให้ทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก ซึ่งมีภาวะบทบาทก่อสร้างนักวิชาการ และค้นคว้าวิทยาศาสตร์ในหลายแขนง อนุรักษ์ และส่งเสริม ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณีอันดีงามของชาติก็คือของประชาชนลาวทุกเผ่า และให้บริการทางด้านวิชาการแก่สังคม (มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. 2538 : 1) ส่วนคณะกรรมการกลุ่มผลิต ชุดวิชาประสบการณ์วิชาชีพศึกษาศาสตร์ (2526 : 34) ได้กล่าวชี้ให้เห็นว่า ครูมีบทบาทหน้าที่สำคัญหลายประการ ทั้งในด้านการสอนให้

นักเรียนเกิดการเรียนรู้ การจัดประสบการณ์ ให้นักเรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์กับ
 สามารถทำหน้าที่ที่พึงกระทำได้ การประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์การพัฒนาจิต
 ใจของเด็กและการพัฒนาชุมชน นอกจากนี้ ครูในฐานะสมาชิกของสังคมยังมีบทบาทหน้าที่
 ของหัวหน้าครอบครัว พ่อแม่ผู้ปกครอง และบทบาทที่ดำรงตนให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความ
 สุขอีกด้วย นอกจากนี้ วิชัย ตันศิริ (2542 : 127) ได้กล่าวว่า การพัฒนาอาจารย์ของคณะครุ
 ศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ มีความสำคัญมาก การได้มาซึ่งอาจารย์ในคณะศึกษาศาสตร์เป็น
 ประเด็นสำคัญในอันดับแรก การได้ผู้ที่มี ประสบการณ์จริงจากการสอนในโรงเรียน หรือหาก
 ไม่ได้ก็จะต้องกำหนดให้อาจารย์ คณะครุศาสตร์ได้ทำการวิจัยในห้องเรียนระดับประถมหรือ
 มัธยมศึกษา จะต้องมีการลงทุนให้ศึกษาค้นคว้ามีระบบการแลกเปลี่ยนระหว่างอาจารย์ใน
 มหาวิทยาลัยกับกระทรวงศึกษาธิการเพื่อเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เนื่องจากการพัฒนาอาจารย์มี
 ความสำคัญดังที่กล่าวมา ยนต์ ชุมจิต (2535 : 135) ได้กล่าวว่า สถาบันการศึกษาต่าง ๆ จำ
 เป็นต้องเกี่ยวข้องกับการให้ความเจริญงอกงามของสมาชิกผู้ประกอบอาชีพอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้
 เพราะอาชีพทางการสอนนั้นได้รับการยอมรับเป็นวิชาชีพหนึ่งซึ่งต้องอาศัยความรู้ความชำนาญ
 ของผู้ประกอบอาชีพ เพื่อให้การจัดกระบวนการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่
 สดใส อัครวิไล (2541 : 160) ได้กล่าวว่า การพัฒนาอาจารย์เป็นการพัฒนาศักยภาพเพื่อปฏิบัติ
 ภารกิจในการเป็นครูอาจารย์ที่ดี ตระหนักในบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ ทำงานร่วมกัน และ
 มีมนุษยสัมพันธ์ ตลอดจนมีการตื่นตัวต่อการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตนเองอยู่เสมอ การ
 พัฒนาอาจารย์เป็นการพัฒนาตัวบุคคลที่เป็นอาจารย์ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้อาจารย์
 พัฒนาความรู้ทักษะ เจตคติให้เหมาะสมกับภาระหน้าที่และบทบาทของตน ซึ่งจะช่วยให้การ
 ดำเนินงานของสถาบันบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ นโยบาย เป้าหมาย และปณิธานที่ตั้งไว้ด้วยดี
 ยิ่งขึ้น ความหมายต่าง ๆ ดังกล่าวสรุปได้ว่าการพัฒนาอาจารย์ หมายถึง กิจกรรมหรือการ
 ดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อให้อาจารย์มีสมรรถภาพสูงขึ้น มีความ
 สมบูรณ์ทั้งในด้านความรู้และประสบการณ์ส่วนตัว ทักษะและเจตคติให้เหมาะสมกับการปฏิบัติ
 ภาระหน้าที่ของการเป็นอาจารย์ที่ดี อันจะเป็นผลให้การดำเนินงานของสถาบันบรรลุผลตามเป้า
 หมาย ฉะนั้น ดำรง ประเสริฐกุล (2542 : 113) กล่าวยั่วว่า สำหรับวิชาชีพครูที่เป็นวิชาชีพ
 ชั้นสูงก็ยิ่งมีความจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมและยกระดับมาตรฐานวิชาชีพให้เห็นที่ยอมรับของ
 สังคมอย่างรีบด่วน ทั้งนี้เพราะวิชาชีพครูเป็นวิชาชีพพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีผู้มีความรู้
 ความสามารถจนสามารถสร้างผลดีคือ ทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพในการ
 ไปปรับใช้สังคม ประเทศชาติได้อย่างดีทุกสาขาอาชีพและเมื่อนั้นครูจะได้รับการยอมรับอย่างสูง
 จากสังคม วิชาชีพครูเป็นวิชาชีพที่มุ่งพัฒนาให้เจริญทุก ๆ ทาง ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา
 อารมณ์ สังคม ตลอดจนเรื่องของคุณธรรม จริยธรรม และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่าคน
 จะดีหรือเลวนั้นอยู่ที่การศึกษา การอบรมและจุดประสงค์การศึกษาจะเป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่
 ขึ้นอยู่ที่ตัวครู ดังนั้น ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญยิ่งในการทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมความเป็น

ความตายของชาติ การส่งเสริมและการยกระดับวิชาชีพจะสำเร็จผลจึงอยู่ที่การส่งเสริมและพัฒนาครู

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การพัฒนาอาจารย์มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะเป็นผลสำเร็จที่ต่อเนื่องถึงคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์หรือกำลังแรงงานของชาติ การพัฒนาอาจารย์ไม่เพียงแต่เป็นการกระตุ้นและสนับสนุนให้เกิดความก้าวหน้าทางด้านวิชาการเท่านั้น ยังเป็นการตอบสนองขวัญกำลังใจเพื่อนำสู่ผลสำเร็จของทุกหน้าที่ และความรับผิดชอบของอาจารย์ ฉะนั้น การพัฒนาอาจารย์จะด้วยรูปแบบใดก็ตามนับว่าเป็นเรื่องจำเป็นต้องดำเนินการเพื่อที่จะทำให้การส่งเสริมและการยกระดับวิชาชีพให้สูงขึ้นหรือเท่าเทียมกับนานาชาติหรือมาตรฐานสากล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมที่ได้ชื่อว่า เป็นยุคโลกาภิวัตน์ในปัจจุบัน

วิธีการพัฒนาอาจารย์

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีประสิทธิภาพเพื่อพัฒนาสังคมและพัฒนาประเทศชาติ ขึ้นอยู่กับการพัฒนาครู อาจารย์ เป็นหลักสำคัญ แต่วิธีการพัฒนาอาจารย์มีหลายวิธี ยนต์ ชุมจิต (2541 : 268) ได้กล่าวว่า การส่งเสริมให้ครูอาจารย์ได้พัฒนาในอาชีพ สามารถกระทำได้หลายวิธี เช่น การให้ครูอาจารย์ศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นโดยใช้เวลาราชการไปศึกษาเต็มเวลา การให้ครูอาจารย์ใช้เวลานอกราชการไปศึกษาเพื่อเพิ่มวุฒิตามโครงการการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.บป.) การให้ครูอาจารย์เข้ารับการอบรม ประชุมสัมมนา ดูงานในระยะเวลาสั้นๆ การจัดทัศนศึกษา การจัดการบรรยายเพื่อเสริมความรู้ และการให้อาจารย์อ่านเอกสารทางวิชาการ เป็นต้น ส่วน ดำรง ประเสริฐกุล (2542 : 113) ได้กล่าวถึงแนวทางในการส่งเสริมและการยกระดับวิชาชีพครูทำได้ 2 ทางคือ

1. การพัฒนาครูอาจารย์ ได้แก่ การส่งเสริมให้ครูอาจารย์สร้างผลงานทางวิชาการ การศึกษาต่อ การฝึกอบรม การศึกษาดูงาน และการวิจัย ฯลฯ

2. การพัฒนาวิชาชีพครู ได้แก่ การสร้างความศรัทธาของบุคคลให้มีต่อครู โดยการจัดให้มีวันครู จัดกิจกรรมยกย่องเชิดชูครูที่มีผลงานดีเด่น การประกาศเกียรติคุณครูอาวุโส การออกไปประกอบอาชีพครู หรือแม้กระทั่งการแยกบัญชีเงินเดือนครูออกเป็นอิสระ ซึ่งรายละเอียด อัจฉรา วัฒนาณรงค์ (2542 : 59 – 60) ได้กล่าวถึง วิธีการที่ใช้ในการจัดกิจกรรมและประสบการณ์เพื่อการพัฒนาตนเองของคณาจารย์ในด้านต่างๆ ดังนี้

1. การฝึกอบรม เป็นวิธีตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า การเปลี่ยนแปลงโดยการให้ทักษะใหม่ๆ แก่บุคคลมีประโยชน์ไม่เพียงแต่การปฏิบัติงาน เฉพาะด้านเช่น การสอนเท่านั้น แต่ยังมีผลสำเร็จในตัวเอง ระบบการให้รางวัล และระบบการลงโทษจะไม่เปลี่ยนแปลงบุคคลได้มากไปกว่าได้รับทักษะใหม่ๆ เจตคติ และพฤติกรรมที่เหมาะสมในทำนองเดียวกัน นอกจากการพัฒนาให้คณาจารย์มีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยได้รับความรู้และทักษะใหม่ๆ ในการจัดดำเนินการเรียนการสอน วิธีสอน และการใช้เทคโนโลยีแล้ว ยังทำให้เกิดผลต่อเจตคติ

เกี่ยวกับการเรียนการสอนด้วย การฝึกอบรมมักเน้นในเรื่องการประชุมปฏิบัติการ ทั้งระยะสั้น และระยะยาวเป็นกิจกรรมทางวิชาการที่มีประโยชน์ อาจจัดได้หลายลักษณะตามโอกาสและความจำเป็นรวมทั้งขนาดของกลุ่มช่วงเวลา หัวข้อเรื่อง จำนวนครั้ง เป็นต้น มีการบรรยาย อภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และฝึกปฏิบัติ

2. การประชุม เป็นการจัดให้มีการพบปะกัน อาจจะเป็นในกลุ่มอาจารย์ด้วยกัน อาจารย์กับผู้บริหาร หรืออาจารย์กับวิทยากรภายนอก เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดและทัศนะต่างๆ ซึ่งกันและกัน หลักการสำคัญของการประชุมมุ่งที่การแลกเปลี่ยนและชี้แจง ส่วนกิจกรรมการประชุมนั้นทำได้ในหลายโอกาส หลายวาระตามจุดมุ่งหมายเฉพาะ เช่น การประชุมปฐมนิเทศอาจารย์ใหม่ การประชุมก่อนเปิดภาคเรียน การประชุมทางวิชาการ เป็นต้น

3. การสัมมนา มีความมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เข้าร่วมกันแก้ปัญหาหรือค้นคว้าร่วมกัน โดยอาศัยการคิดอย่างมีเหตุผลและการใช้ความคิดความรู้ที่มีอยู่เพื่อประโยชน์ร่วมกัน การที่การสัมมนามุ่งแก้ปัญหาาร่วมกันนั้น เรื่องที่จะนำมาสัมมนาจึงเป็นเรื่องที่เป็นปัญหาที่คณาจารย์ส่วนใหญ่เผชิญอยู่ หรือเป็นปัญหาที่เป็นอยู่ในการปฏิบัติงาน เช่น ปัญหาเกี่ยวกับการสอน ปัญหาเกี่ยวกับความไม่คล่องตัวในการดำเนินงานภายใน เป็นต้น ผู้เข้าร่วมสัมมนาจะมีการเตรียมตัวเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกัน ซึ่งจะเป็นการช่วยกันแก้ปัญหาไม่ใช่ว่ารับความรู้เพียงประการเดียว

4. การศึกษาดูงานทั้งภายในและต่างประเทศก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะเพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ด้วยการสังเกตการณ์ การไปดูกิจกรรมและการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นๆ ทั้งในและต่างประเทศจะเป็นการทำให้คณาจารย์มีโลกทัศน์ กว้างไกลขึ้น เกิดการเรียนรู้ในสิ่งใหม่ๆ ที่จะนำมาปรับปรุงการทำงานของตน นอกจากนี้ การแลกเปลี่ยน คณาจารย์ระหว่างสถาบัน โดยเฉพาะกับสถาบันอุดมศึกษาในต่างประเทศ โดยการให้อาจารย์ไปดูงาน หรือปฏิบัติงานเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม จะเป็นการปรับระดับมาตรฐานความรู้ความสามารถให้เป็นสากลขึ้น คณาจารย์สามารถนำความรู้ วิชาการต่างๆ มาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่สถาบัน และประเทศชาติ

5. การศึกษาต่อเป็นวิธีพัฒนาอาจารย์เพื่อให้เพิ่มวุฒิและความรู้ การเปลี่ยนแปลงของสังคมด้านต่างๆ ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนหลักสูตรและหรือการเปิดหลักสูตรใหม่ๆ ของมหาวิทยาลัย การให้อาจารย์ไปศึกษาต่อในสาขาวิชาที่เป็นความจำเป็นหรือเป็นความต้องการของสังคม เพื่อการพัฒนาประเทศ เช่น สาขาวิชาด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี จะเป็นการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนอาจารย์ และปัญหาการเคลื่อนย้ายของอาจารย์วิธีหนึ่ง นอกจากนี้การที่บุคคลปฏิบัติงานอยู่ ณ ที่ใดนานๆ ความรู้ความสามารถอาจล้าสมัย ไม่ทันโลก การศึกษาต่อเพื่อเพิ่มเติมความรู้ใหม่จึงเป็นกิจกรรมสำคัญประการหนึ่งที่อาจารย์จะได้พัฒนาวิชาชีพของตน

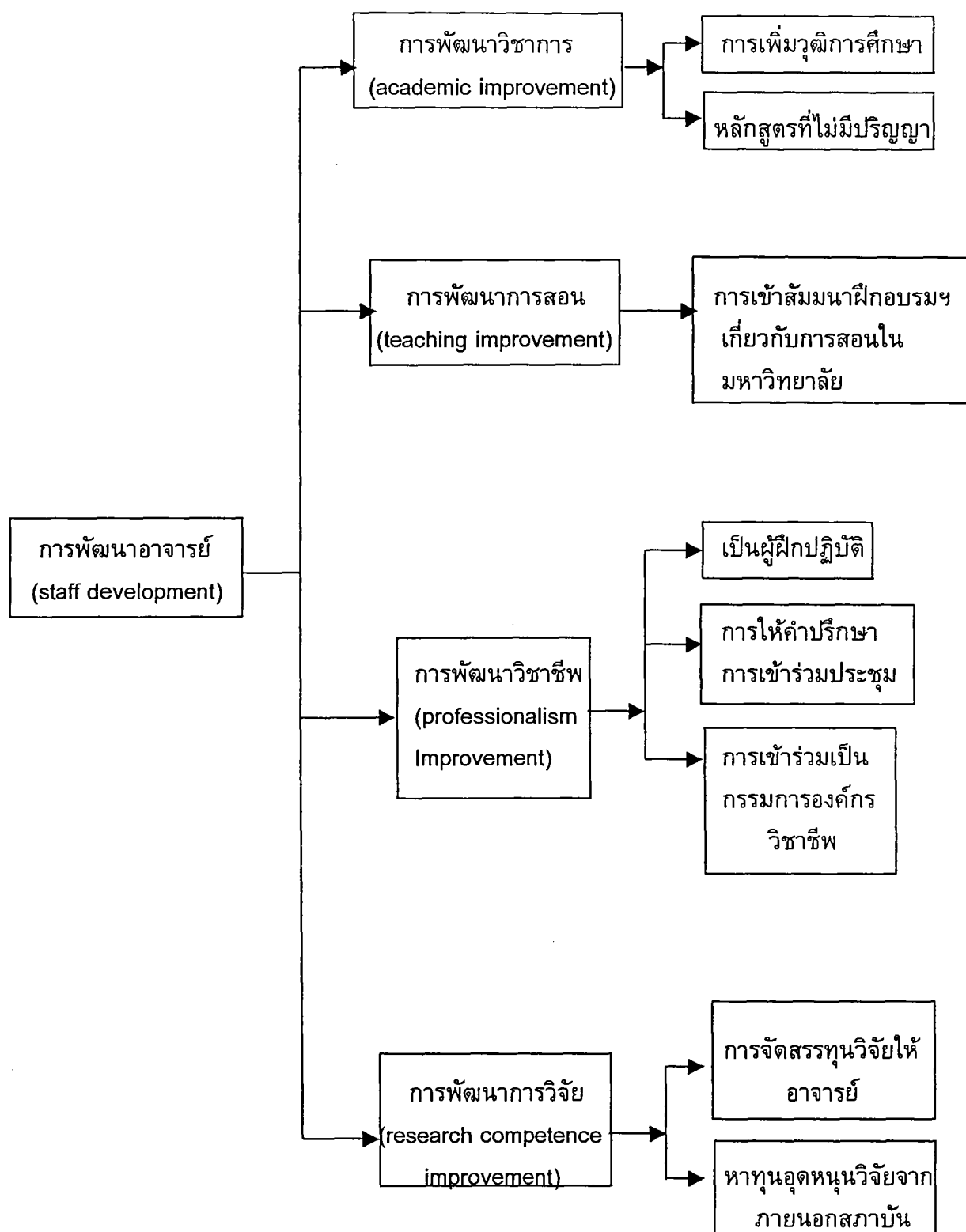
สำหรับ ฟิลลิปส์ (ชูใจ เอี้ยวอักษร. 2543 : 16 – 18 ; อ้างอิงจาก Phillips. 1981 : 34 – 35) ได้กล่าวถึงการพัฒนาอาจารย์ซึ่งจำแนกเป็นมิติใหม่ๆ ได้แก่

มิติ 1 เป็นการพัฒนาอาจารย์ด้านวิชาการเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้อาจารย์ได้เพิ่มวุฒิการศึกษาในหลักสูตรที่มีปริญญา รวมไปถึงการส่งเสริมให้อาจารย์ได้เข้าร่วมการฝึกอบรมในหลักสูตรอื่นๆ ที่ไม่มีปริญญาด้วย

มิติ 2 เป็นการพัฒนาด้านการสอนเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้อาจารย์ได้เข้าร่วมอบรมสัมมนา หรือรับการฝึกปฏิบัติ เรื่องการสอนในสถาบันอุดมศึกษา ทั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ทักษะเกี่ยวกับการสอนให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น

มิติ 3 เป็นการพัฒนาอาจารย์เป็นด้านวิชาชีพเพื่อให้อาจารย์มีความรู้ลุ่มลึกในวิชาชีพเฉพาะสาขาและทันต่อความก้าวหน้าทางวิชาการที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยส่งเสริมให้อาจารย์ได้เข้าร่วมประชุมเชิงวิชาการเป็นกรรมการหรือสมาชิกในองค์กรวิชาชีพ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้คำปรึกษาแก่อาจารย์ใหม่ เป็นต้น

มิติ 4 เป็นการพัฒนาอาจารย์ให้มีทักษะในด้านการวิจัย เนื่องจากการสอนในระดับอุดมศึกษา นั้นนอกจากจะเป็นการนำเอาความรู้มาบอกหรือถ่ายทอดแก่นักศึกษาแล้วสิ่งสำคัญคือ จะต้องมีการสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ เพื่อนำมาถ่ายทอดแก่ผู้เรียน การส่งเสริมให้อาจารย์มีทักษะในการวิจัย สนับสนุนให้อาจารย์เข้ารับการอบรมด้านการวิจัย จัดสรรทุนวิจัยทั้งภายในและนอกสถาบันให้แก่อาจารย์ซึ่งแสดงในภาพประกอบ 4

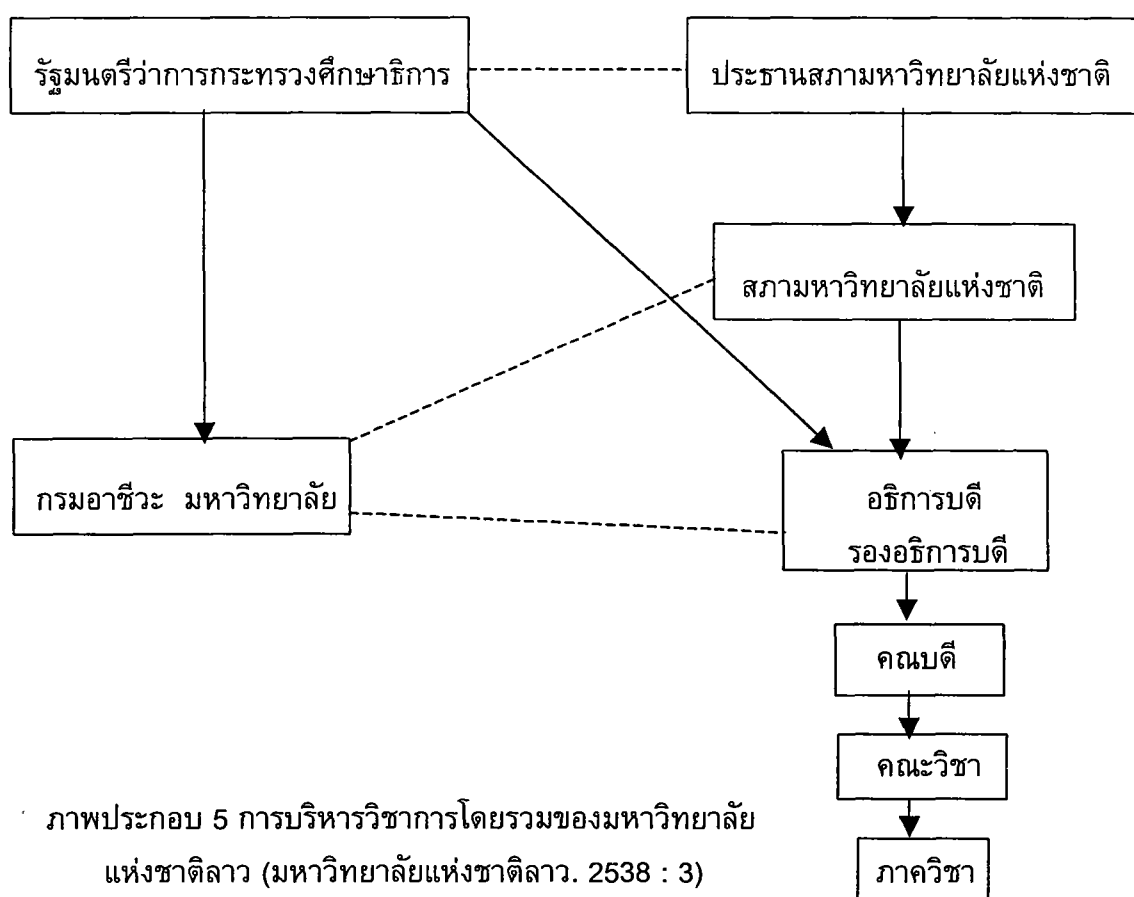
ภาพประกอบ 4 การพัฒนาอาจารย์ในรูปแบบของฟิลลิปส์ (ซูโจ เอี้ยวอักษร. 2543 : 16 – 18)

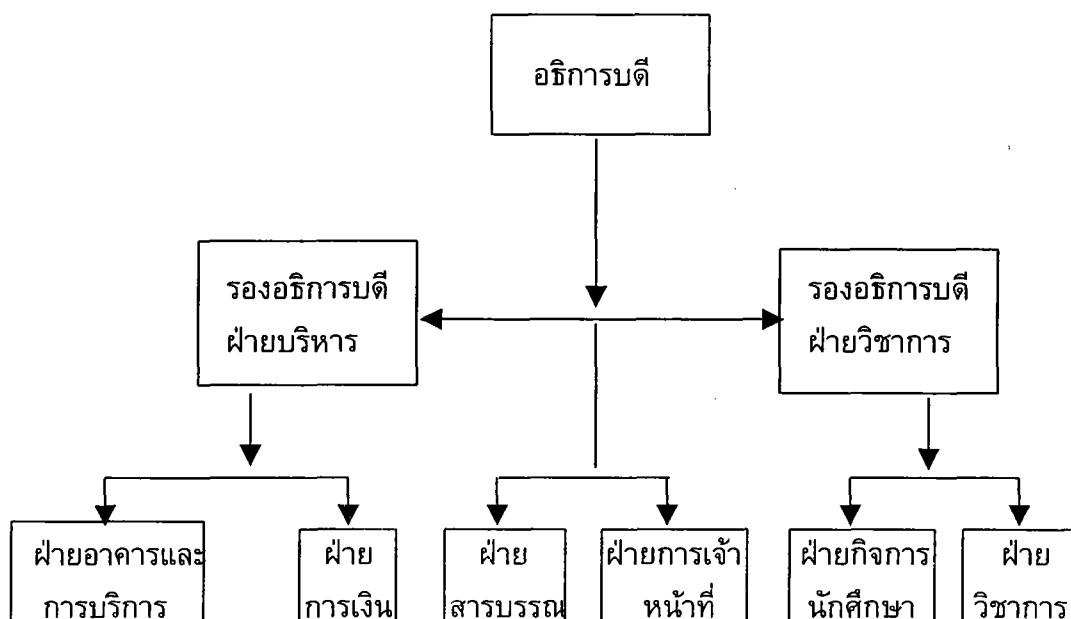
จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การพัฒนาอาจารย์ก็เพื่อต้องการให้ครูอาจารย์มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่การสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งวิธีการพัฒนาอาจารย์ที่กล่าวมานั้นเป็นสิ่งที่สถาบันศึกษาต่างๆ ต้องตระหนักกระทำอย่างจริงจัง และต่อเนื่องเพื่อให้ครูอาจารย์ได้รับการพัฒนาทั้งในด้านความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ทักษะ และความชำนาญในวิชาชีพ ให้ทันต่อกระแสความเจริญก้าวหน้าของวิชาการระดับสากลนับวันดีขึ้น

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว

มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (ม.ช.) เป็นองค์กรขึ้นกับรัฐบาล ซึ่งอยู่ในกำกับของกระทรวงศึกษาธิการเป็นศูนย์กลางการศึกษาและวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งมีภาระสร้างนักวิชาการและการค้นคว้าวิทยาศาสตร์ในหลายแขนง อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมประเพณี อันดีงามของชาติก็คือประชาชนลาวทุกเผ่า และให้บริการด้านวิชาการแก่สังคม (สำนักงานนายกรัฐมนตรี. 2538 : 1)

ฉะนั้นการบริหารวิชาการที่เป็นหัวใจของงานในมหาวิทยาลัยแห่งชาติก็ได้ดำเนินการตามขั้นตอนโครงสร้างการบริหารโดยรวมของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ ดังนี้

ภาพประกอบ 6 โครงสร้างการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงไดก)
(มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. 2538 : 4)

นายกรัฐมนตรี ออกคำสั่ง ว่าด้วยหน้าที่ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติด้านบริหารวิชาการโดยละเอียด ดังนี้

1. จัดตั้งการเรียนการสอน และฝึกอบรม

1.1 ศึกษาอบรมแนวคิด การเมือง คุณธรรม ให้ผู้เข้าร่วมรับการศึกษาอยู่มหาวิทยาลัยแห่งชาติให้เป็นพลเมืองดีของชาติ

1.2 ให้การศึกษาแก่ผู้ที่มีระดับการศึกษาจบมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่าขึ้นไป ในแขนงวิชาการต่างๆ ให้มีระดับวิชาเฉพาะชั้นสูง ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก

1.3 จัดตั้งการฝึกอบรมยกระดับวิชาการเฉพาะด้านระยะสั้นในแขนงวิชาเฉพาะด้านต่าง ๆ ตามความต้องการของสังคม

2. ค้นคว้าวิทยาศาสตร์

2.1 ดำเนินการค้นคว้าวิทยาศาสตร์และพัฒนาเทคโนโลยีในแขนงวิชาเฉพาะด้านต่าง ๆ

2.2 เผยแพร่ผลสำเร็จของการค้นคว้าวิจัยที่มีผลประโยชน์ให้แก่การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมของชาติ

3. บริการวิชาการให้แก่สังคม

3.1 สัมพันธ์กับโรงงานและหน่วยงานพื้นฐานการผลิตต่างๆ เพื่อการฝึกงาน การทดลองเพื่อนำไปใช้ผลสำเร็จของการค้นคว้าวิจัยและการพัฒนา การนำใช้เทคโนโลยี เข้าในการพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคม และการอนุรักษ์สภาพแวดล้อม

3.2 ให้บริการวิชาการ ด้าน เชี่ยวชาญ ที่ปรึกษาทางวิชาการ การแปลภาษาต่างประเทศ การทดลองพิสูจน์ หรือรับรองมาตรฐานด้านเทคนิค และคุณภาพของผลผลิตต่างๆ

4. อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติรวมทั้งการรับวัฒนธรรมที่ดีงาม และก้าวหน้าของโลก

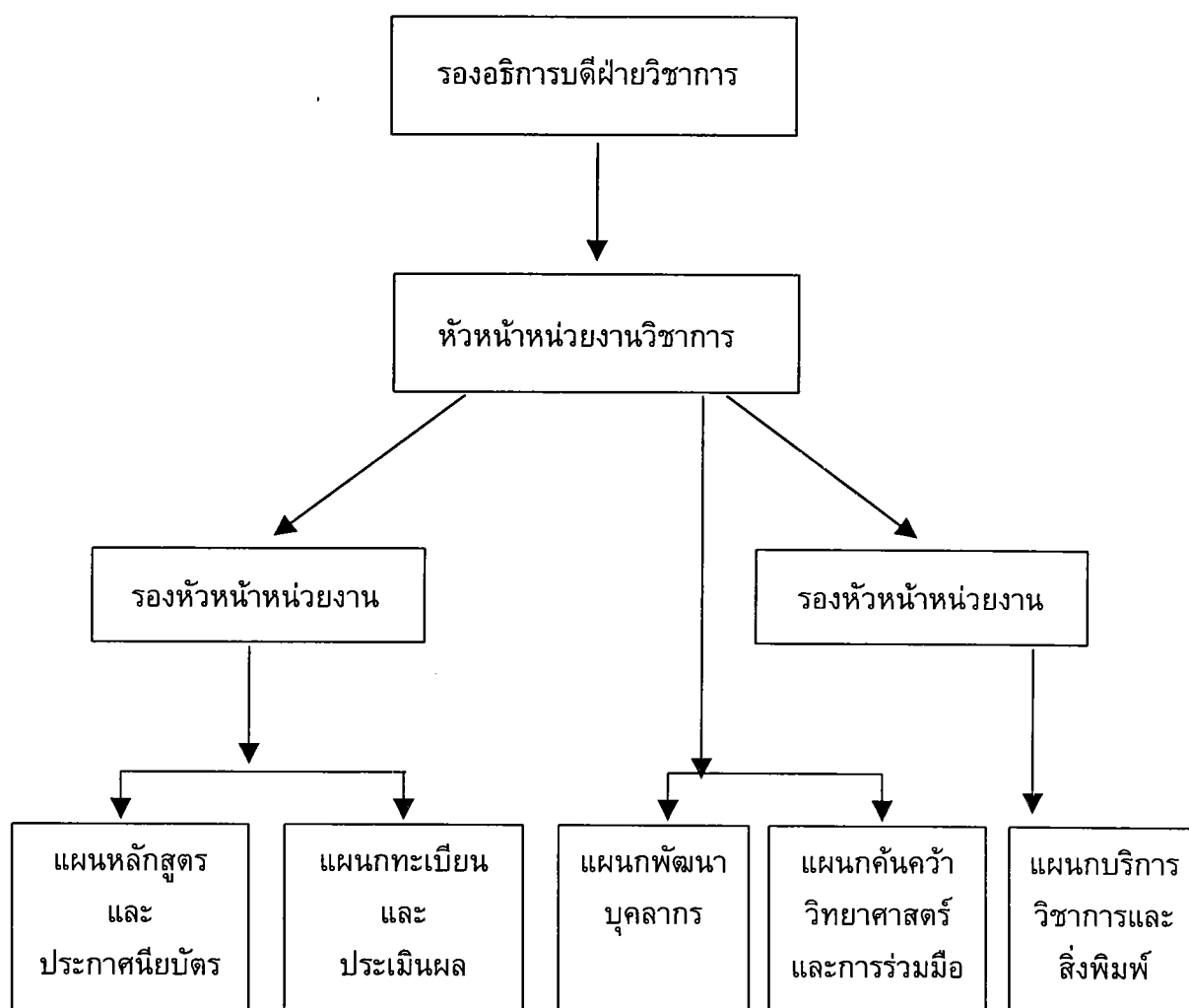
5. การคุ้มครอง

5.1 คุ้มครองบุคลากรตามระเบียบรัฐกร และนโยบายของรัฐบาลคุ้มครองดูแลนักศึกษาตามภาระบทบาทของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ

5.2 คุ้มครองทรัพย์สินที่ดินของรัฐที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของมหาวิทยาลัย ตามระเบียบกฎหมายของรัฐบาล

5.3 คุ้มครอง ดูแลชาวต่างประเทศที่ทำงานและศึกษาอยู่มหาวิทยาลัยแห่งชาติ

หน่วยงานวิชาการเป็นเสาหลักด้านวิชาการ แก่อธิการบดี ซึ่งประกอบด้วย รองอธิการบดีหนึ่งท่าน เป็นผู้รับผิดชอบภาระหน้าที่หลักของหน่วยงานวิชาการเพื่อค้นคว้า เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิชาการ ประสานงานกับคณะภาควิชา วิทยาลัยและหน่วยงานต่างๆ ติดตามคุณภาพด้านการเรียนการสอน การปฏิบัติหลักสูตร การค้นคว้าและออกแบบหลักสูตร ค้นคว้าและจัดทำประกาศนียบัตร ติดตามการสอบเลื่อนชั้นเรียน และสอบจบชั้น รับผิดชอบ การสอบเข้ามหาวิทยาลัยแห่งชาติ การลงทะเบียนเรียนของนักศึกษา กระตุ้นส่งเสริมการ ค้นคว้าวิทยาศาสตร์ของอาจารย์ วางแผนพัฒนาบุคลากรฝ่ายวิชาการและบริการวิชาการ นอกจากนี้ หน่วยงานวิชาการยังต้องช่วยงานสภามหาวิทยาลัย และคณะกรรมการวิชาการ ปีการศึกษา 2543 - 2544 มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว มีอายุ 5 ปี ช่วงระยะเวลาดังกล่าว โครงสร้างการบริหารวิชาการก็ได้รับการปรับปรุง และได้รับการรองรับจากสภามหาวิทยาลัย ตั้งแผนภูมิกลุ่มนี้

ภาพประกอบ 7 โครงสร้างการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (มหาวิทยาลัย
แห่งชาติลาว หน่วยงานวิชาการ. 2544 ก : 1)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้ การกำหนดประชากร และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและการ จัดกระทำข้อมูล การวิเคราะห์และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นอาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ในปีการศึกษา 2544 ใน 5 คณะวิชา ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์สังคม คณะอักษรศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์และการคุ้มครอง คณะศึกษาศาสตร์ และคณะ วิทยาศาสตร์ จำนวนทั้งสิ้น 314 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ อาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยกำหนดใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมจำนวนทั้งสิ้น 314 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบ สอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัย แห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ใน 4 ด้าน คือ หลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัด และประเมินผล และการพัฒนาอาจารย์ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการ บริหารวิชาการ เพื่อนำมากำหนดกรอบ และขอบเขตเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถาม

2. นำข้อมูลมาสร้างแบบสอบถามการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ใน 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและ ประเมินผล และการพัฒนาอาจารย์ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของไลเคิร์ต (Likert's Scale) แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเรื่องการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคง) ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ใน 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการพัฒนาอาจารย์ และในตอนท้ายของแบบสอบถามแต่ละด้านจะเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open – Ended) เพื่อให้อาจารย์ตอบแบบ สอบถามได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

การให้คะแนนในแบบสอบถามผู้วิจัยได้กำหนดน้ำหนักคะแนน 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสม ในระดับมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสม ในระดับมาก

คะแนน 3 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสม ในระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสม ในระดับน้อย

คะแนน 1 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสม ในระดับน้อยที่สุด

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ดังนี้

4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษา
ปริญญาโท เพื่อพิจารณาความครอบคลุมในเนื้อหา ภาษา ฯลฯ

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ตรวจสอบความ
เที่ยงตรงของเนื้อหา แล้วนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง จึงนำเสนอต่อประธาน
และกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อตรวจสอบ ความชัดเจน และความสมบูรณ์ก่อนนำ
ไปทดลองใช้ (Try – Out)

5. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับอาจารย์จำนวน 50 คน ในวิทยาเขตโรงเรียน
ป่าไม้ชั้นสูงดงโคก เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิคการหา
ค่าร้อยละ 25 ของกลุ่มสูง และร้อยละ 25 ของกลุ่มต่ำ และใช้การทดสอบค่าที (t – test)
วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก จากนั้นเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.734 ขึ้นไป
ไว้ใช้เป็นแบบสอบถาม (Flemming and Nellis. 1994 : 374)

6. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรวิธีหาค่า
สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – coefficient) (Cronbach. 1970 : 161) แบบสอบถามทั้งฉบับมี
ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9759

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยัง
คณะศึกษาศาสตร์ราชภัฏรำไพพรรณี โดยประชาชนลาว ประจำราชอาณาจักรไทย เพื่อขอ
อนุญาตจากมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ให้อาจารย์ในวิทยาเขตดงโคกตอบแบบสอบถาม
แล้วผู้วิจัยเป็นคนรับคืนแบบสอบถามด้วยตนเอง แบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด 314 ฉบับ
ได้รับกลับคืนและมีความสมบูรณ์จำนวน 279 ฉบับ คิดเป็นร้อยละเท่ากับ 88.85

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของแบบสอบถามที่ส่งไป ได้รับคืนและมีความสมบูรณ์

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนแบบสอบถาม ที่ส่งไป	จำนวนแบบสอบถาม ที่ได้รับคืน	ร้อยละ
1. คณะวิทยาศาสตร์สังคม	36	33	91.66
2. คณะอักษรศาสตร์	135	128	94.81
3. คณะเศรษฐศาสตร์และ การคุ้มครอง	38	28	73.68
4. คณะศึกษาศาสตร์	27	27	100.00
5. คณะวิทยาศาสตร์	78	63	80.76
รวม	314	279	88.85

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และนำแบบสอบถามปลายเปิดมาตรวจสอบเสนอข้อมูลเชิงบรรยาย เพื่อใช้ประโยชน์ในการอภิปรายผลการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตามความมุ่งหมายข้อที่ 1 เพื่อศึกษาการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการพัฒนาอาจารย์ วิเคราะห์ข้อมูล ด้วยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. ตามความมุ่งหมายข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการพัฒนาอาจารย์ ตามตัวแปรวุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน โดยใช้การทดสอบค่าที (t - test) ส่วนตัวแปรคณะวิชา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) (Ferguson. 1981 : 308)

3. ส่วนข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามปลายเปิด นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และนำเสนอเชิงบรรยาย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Ferguson. 1981 : 49)

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Ferguson. 1981 : 68)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อโดยใช้การทดสอบค่าที่เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้การหาสัมประสิทธิ์แอลฟา

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน โดยใช้การทดสอบค่าที่

3.2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรคณะวิชา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ในกรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) เพื่อให้การแปลความหมายข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	สถิติที่ใช้พิจารณา t — distribution
F	แทน	สถิติที่ใช้พิจารณา F — distribution
df	แทน	ระดับชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
p	แทน	ความน่าจะเป็นที่สถิติที่ใช้ทดสอบจะตกอยู่ในช่วงปฏิเสธสมมติฐาน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการพัฒนาอาจารย์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน โดยทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรวุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน โดยใช้การทดสอบค่าที และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวแปรคณะวิชา โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ

ตอนที่ 3 สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากแบบสอบถามปลายเปิด
เกี่ยวกับการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของ
มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) โดยรวม และในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร
ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการพัฒนาอาจารย์ วิเคราะห์
ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิเคราะห์
ข้อมูลดังแสดงในตาราง 2 - 9

ตาราง 2 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มี
ต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) โดยรวม และ
ในแต่ละด้าน

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก)	N = 279		การแปล ความหมาย
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านหลักสูตร	2.75	0.68	ปานกลาง
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	2.91	0.74	ปานกลาง
3. ด้านการวัดและประเมินผล	2.88	0.81	ปานกลาง
4. ด้านการพัฒนาอาจารย์	2.58	0.93	ปานกลาง
รวม	2.76	0.70	ปานกลาง

จากตาราง 2 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ
ลาว (วิทยาเขตดงโคก) โดยรวมว่าเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.76$, S.D. = 0.70)
เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในทุกด้านว่า
เหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคง) ในด้านหลักสูตรเป็นรายข้อ

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคง)	N = 279		การแปล ความ หมาย
	$\bar{X}$	S.D.	
1. รายวิชาที่ท่านทำการสอนสอดคล้องกับหลักสูตร	3.35	0.79	ปานกลาง
2. การจัดทำเอกสารหรือคู่มือที่เกี่ยวกับหลักสูตรในรายวิชา	3.04	1.00	ปานกลาง
3. การให้คำอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหารายวิชาต่าง ๆ	3.16	0.91	ปานกลาง
4. การจัดงบประมาณในการดำเนินการพัฒนาหลักสูตร	2.42	1.03	น้อย
5. การจัดบุคลากรสำหรับการบริหารหลักสูตร	2.78	0.93	ปานกลาง
6. การกำหนดแผนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรในรายวิชาต่าง ๆ	2.91	0.90	ปานกลาง
7. การจัดประชุมและสัมมนาเพื่อปรับปรุงหลักสูตร	2.38	1.00	น้อย
8. การเผยแพร่หรือแจกเอกสารหลักสูตรแก่อาจารย์ทุกคนให้ รับทราบเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ	2.60	1.03	ปานกลาง
9. การกำหนดเนื้อหาและภาคปฏิบัติสอดคล้องกัน	3.03	0.90	ปานกลาง
10. การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนสำหรับการเรียนการสอน ในแต่ละรายวิชา	2.73	0.95	ปานกลาง
11. การจัดบริการห้องสมุดให้มีหนังสือหรือเอกสารครอบคลุม รายวิชาต่าง ๆ	2.61	1.05	ปานกลาง
12. การสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนเพื่อนำข้อมูลมา ใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร	2.32	1.04	น้อย
13. การติดตามผลการใช้หลักสูตรในรายวิชาที่อาจารย์ทำการสอน	2.46	1.02	น้อย
14. การประเมินผลการใช้หลักสูตรในรายวิชาที่อาจารย์ทำการสอน	2.73	0.96	ปานกลาง
15. การมีส่วนร่วมในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรในรายวิชาที่ ท่านทำการสอน	2.60	1.01	ปานกลาง
รวม	2.75	0.68	ปานกลาง

จากตาราง 3 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ในด้านหลักสูตรโดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.75$, S.D. = 0.68) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการว่าส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นข้อ 4 การจัดงบประมาณในการดำเนินการพัฒนาหลักสูตร ($\bar{X} = 2.42$, S.D. = 1.03) ข้อ 7 การจัดประชุมและสัมมนาเพื่อปรับปรุงหลักสูตร ($\bar{X} = 2.38$, S.D. = 1.00) ข้อ 12 การสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร ($\bar{X} = 2.32$, S.D. = 1.04) และข้อ 13 การติดตามผลการใช้หลักสูตรในรายวิชาที่อาจารย์ทำการสอน อาจารย์มีความคิดเห็นว่าเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.46$, S.D. = 1.02)

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ในด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก)	N = 279		การแปล ความ หมาย
	$\bar{X}$	S.D.	
1. การจัดผู้สอนเข้าสอนในแต่ละรายวิชา	3.23	0.97	ปานกลาง
2. การจัดสถานที่เรียนและสิ่งอำนวยความสะดวก	2.65	1.07	ปานกลาง
3. การจัดจำนวนนักเรียนในแต่ละรายวิชา	2.86	1.05	ปานกลาง
4. การจัดทำเอกสารและตำราในรายวิชาต่าง ๆ	2.92	1.03	ปานกลาง
5. การจัดทำคู่มือการสอนในรายวิชาต่าง ๆ	2.66	1.05	ปานกลาง
6. การจัดตารางสอนประจำปีและประจำปีภาคเรียน	3.28	1.04	ปานกลาง
7. การจัดตารางสอนวิชาพื้นฐาน	3.18	1.00	ปานกลาง
8. การจัดวิชาพื้นฐานต่าง ๆ ที่สอนในภาควิชาของท่าน	3.16	0.94	ปานกลาง
9. การจัดทำแผนการสอนในแต่ละรายวิชา	3.05	0.99	ปานกลาง
10.การจัดรายวิชาในแต่ละชั้นปีที่ศึกษา	3.18	0.98	ปานกลาง
11.การจัดบริการอุปกรณ์การสอนในรายวิชาต่าง ๆ	2.45	1.06	น้อย
12.การจัดประชุม สัมมนาเพื่อปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนการสอน	2.29	1.05	น้อย
รวม	2.91	0.74	ปานกลาง

จากตาราง 4 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ในด้านการจัดการเรียนการสอนโดยรวมว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = 0.74) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการว่าส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นข้อ 11 การจัดบริการอุปกรณ์การสอนในรายวิชาต่าง ๆ ($\bar{X} = 2.45$, S.D. = 1.06) และข้อ 12 การจัดประชุม สัมมนาเพื่อปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.29$, S.D. = 1.05) อาจารย์มีความคิดเห็นว่าเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ในด้านการวัดและประเมินผล เป็นรายชื่อ

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก)	N = 279		การแปล ความ หมาย
	$\bar{X}$	S.D.	
1. หลักเกณฑ์การวัดและประเมินผลมาใช้ในการประเมินผลการเรียน	2.72	0.96	ปานกลาง
2. การจัดตารางสอบในแต่ละรายวิชา	3.16	0.97	ปานกลาง
3. การสร้างข้อสอบในแต่ละวิชา	3.27	1.03	ปานกลาง
4. การจัดห้องสอบแต่ละรายวิชา	3.02	1.08	ปานกลาง
5. กฎระเบียบที่ใช้ในการสอบ	3.10	1.16	ปานกลาง
6. การจัดอาจารย์ในการคุมสอบแต่ละรายวิชา	3.11	1.04	ปานกลาง
7. การจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการสอบ	2.80	1.11	ปานกลาง
8. การแจ้งผลการสอบให้ผู้เรียนทราบ	2.71	1.05	ปานกลาง
9. การจัดประชุมเพื่อปรับปรุงแก้ไขกระบวนการสอบ	2.41	1.08	น้อย
10. ผลที่ได้จากการวัดและประเมินผลมาใช้ในการปรับปรุง การเรียนการสอน	2.47	1.08	น้อย
รวม	2.88	0.81	ปานกลาง

จากตาราง 5 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ในด้านการวัดและประเมินผลโดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.88$, S.D. = 0.81) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการว่าส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นข้อ 9 การจัดประชุมเพื่อปรับปรุงแก้ไขกระบวนการสอบ ($\bar{X} = 2.41$, S.D. = 1.08) และข้อ 10 ผลที่ได้จากการวัดและประเมินผลมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.47$, S.D. = 1.08) อาจารย์มีความคิดเห็นว่าเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ในด้านการพัฒนาอาจารย์ เป็นรายชื่อ

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก)	N = 279		การแปล ความ หมาย
	$\bar{X}$	S.D.	
1. การคัดเลือกอาจารย์ไปเรียนระยะยาวและสั้นในต่างประเทศ	2.66	1.12	ปานกลาง
2. การจัดให้อาจารย์เข้ารับการฝึกอบรมภายในประเทศ	2.58	1.09	ปานกลาง
3. การจัดให้อาจารย์เข้ารับการฝึกอบรมในต่างประเทศ	2.51	1.14	ปานกลาง
4. การจัดให้อาจารย์เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการในรายวิชาของท่าน	2.55	1.08	ปานกลาง
5. การจัดให้อาจารย์ไปปฏิบัติงานทั้งภายในและต่างประเทศ	2.32	1.17	น้อย
6. การสนับสนุนเผยแพร่ผลงานทางวิชาการของอาจารย์	2.56	1.05	ปานกลาง
7. การส่งเสริมสนับสนุนให้อาจารย์ทำผลงานวิชาการ	2.58	1.07	ปานกลาง
8. การเชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้แก่อาจารย์	2.38	1.05	น้อย
9. การจัดหาเอกสารตำราและอื่น ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่อาจารย์	2.50	1.17	ปานกลาง
10.การจัดทำแผนพัฒนาอาจารย์ประจำปี	2.61	1.13	ปานกลาง
11.การวางแผนพัฒนาอาจารย์ระยะยาว	2.76	1.15	ปานกลาง
12.กฎระเบียบเลือกอาจารย์ไปศึกษาต่อต่างประเทศ	2.52	1.07	ปานกลาง
13.ความสอดคล้องในการนำใช้ทุนเพื่อพัฒนาอาจารย์	2.47	1.16	น้อย
14.การสนับสนุนให้อาจารย์เรียนภาษาต่างประเทศ	2.97	1.27	ปานกลาง
15.การสนับสนุนให้อาจารย์เรียนคอมพิวเตอร์	2.76	1.33	ปานกลาง
รวม	2.58	0.93	ปานกลาง

จากตาราง 6 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ในด้านการพัฒนาอาจารย์โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.58$, S.D. = 0.93) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการว่าส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นข้อ 5 การจัดให้อาจารย์ไปปฏิบัติงานทั้งภายในและต่างประเทศ ($\bar{X} = 2.32$, S.D. = 1.17) ข้อ 8 การเชิญวิทยากร

ผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้แก่อาจารย์ ($\bar{X} = 2.38$, S.D. = 1.05) และข้อ 13 ความสอดคล้องในการนำใช้ทุนเพื่อพัฒนาอาจารย์ ($\bar{X} = 2.47$, S.D. = 1.16) อาจารย์มีความคิดเห็นที่เหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก)	คณะวิทยาศาสตร์สังคม N = 33		คณะอักษรศาสตร์ N = 128		คณะเศรษฐศาสตร์และการคุ้มครอง N = 28		คณะศึกษาศาสตร์ N = 27		คณะวิทยาศาสตร์ N = 63	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. ด้านหลักสูตร	2.74	0.58	2.75	0.80	2.92	0.46	2.73	0.47	2.71	0.61
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	2.95	0.65	2.89	0.85	2.97	0.61	2.82	0.52	2.96	0.67
3. ด้านการวัดและประเมินผล	2.97	0.81	2.86	0.91	2.91	0.53	2.88	0.54	2.84	0.79
4. ด้านการพัฒนาอาจารย์	2.47	1.03	2.54	1.05	2.97	0.61	2.69	0.75	2.51	0.74
รวม	2.76	0.66	2.74	0.83	2.95	0.47	2.67	0.52	2.73	0.60

จากตาราง 7 อาจารย์ทุกคณะวิชามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวมว่าเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการว่าส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านการพัฒนาอาจารย์ที่อาจารย์คณะวิทยาศาสตร์สังคม มีความคิดเห็นที่เหมาะสมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.47$, S.D. = 1.03)

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามวุฒิการศึกษา

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก)	ปริญญาตรี N = 208		สูงกว่าปริญญาตรี N = 71	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. ด้านหลักสูตร	2.79	0.70	2.65	0.61
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	2.96	0.76	2.79	0.65
3. ด้านการวัดและประเมินผล	2.90	0.82	2.81	0.78
4. ด้านการพัฒนาอาจารย์	2.64	0.96	2.40	0.79
รวม	2.81	0.73	2.64	0.61

จากตาราง 8 อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) โดยรวมว่าเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.81$, S.D. = 0.73) และ ($\bar{X} = 2.64$, S.D. = 0.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการว่าส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านการพัฒนาอาจารย์ ที่อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นว่าเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.40$, S.D. = 0.79)

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก)	ไม่เกิน 5 ปี N = 135		ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป N = 144	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. ด้านหลักสูตร	2.92	0.69	2.59	0.63
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	3.08	0.75	2.76	0.69
3. ด้านการวัดและประเมินผล	3.00	0.77	2.76	0.82
4. ด้านการพัฒนาอาจารย์	2.85	0.88	2.33	0.90
รวม	2.95	0.69	2.59	0.67

จากตาราง 9 อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานไม่เกิน 5 ปี และตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวมว่าเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$, S.D. = 0.69) และ ($\bar{X} = 2.59$, S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการส่วนใหญ่ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านการพัฒนาอาจารย์ ที่อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นว่าเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.33$, S.D. = 0.90)

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขต ดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 10 - 12

ตาราง 10 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัย แห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก)	แหล่งความ แปรปรวน	d f	SS	MS	F	p
1. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	4	0.87	0.22	0.47	0.76
	ภายในกลุ่ม	274	127.38	0.47		
	รวม	278	128.25			
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	4	0.55	0.14	0.25	0.91
	ภายในกลุ่ม	273	149.20	0.55		
	รวม	277	149.75			
3. ด้านการวัดและประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	4	0.47	0.12	0.18	0.95
	ภายในกลุ่ม	274	181.02	0.66		
	รวม	278	181.49			
4. ด้านการพัฒนาอาจารย์	ระหว่างกลุ่ม	4	5.60	1.40	1.64	0.16
	ภายในกลุ่ม	274	233.67	0.85		
	รวม	278	239.27			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	1.05	0.26	0.53	0.72
	ภายในกลุ่ม	273	135.89	0.50		
	รวม	277	136.93			

จากตาราง 10 อาจารย์ที่สอนต่างคณะวิชากัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 11 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามวุฒิการศึกษา

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัย แห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก)	ปริญญาตรี N = 208		สูงกว่าปริญญาตรี N = 71		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านหลักสูตร	2.79	0.70	2.65	0.61	1.46	0.15
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	2.96	0.76	2.79	0.65	1.68	0.09
3. ด้านการวัดและประเมินผล	2.90	0.82	2.81	0.78	0.82	0.42
4. ด้านการพัฒนาอาจารย์	2.64	0.96	2.40	0.79	1.91	0.06
รวม	2.81	0.73	2.64	0.61	1.72	0.09

จากตาราง 11 อาจารย์ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 12 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัย แห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก)	ไม่เกิน 5 ปี N = 135		ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป N = 144		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านหลักสูตร	2.92	0.69	2.59	0.63	4.18	0.00*
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	3.08	0.75	2.76	0.69	3.76	0.00*
3. ด้านการวัดและประเมินผล	3.00	0.77	2.76	0.82	2.54	0.01*
4. ด้านการพัฒนาอาจารย์	2.85	0.88	2.33	0.90	4.81	0.00*
รวม	2.95	0.69	2.59	0.67	4.48	0.00*

จากตาราง 12 แสดงว่า อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการพัฒนาอาจารย์ มีดังนี้

1. **ด้านหลักสูตร** การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ควรมีบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านหลักสูตร และควรมีบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยหลายฝ่าย ไม่เฉพาะแต่คนในสายงานวิชาการ ในตำแหน่งหน้าที่คณบดี หัวหน้าภาคเท่านั้น เนื่องจากว่า อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้นำหลักสูตรไปใช้ ดังนั้นควรสนับสนุนอาจารย์ทุกท่านให้ได้มีส่วนร่วมในการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาหลักสูตร โดยเฉพาะการจัดทำเอกสารหรือคู่มือที่เกี่ยวกับหลักสูตร รวมถึงงบประมาณเพื่อการเผยแพร่หรือแจกเอกสารหลักสูตรแก่อาจารย์ จากที่ผ่านมาเคยมีการเสนอให้มีการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาด้านหลักสูตร แต่ไม่ประสบผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควร ฉะนั้นมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวควรให้มีการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ และควรให้มีการติดตามผลการใช้หลักสูตร และมีการปรับปรุงเพื่อให้สอดคล้องกับภาวะการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน

2. **ด้านการจัดการเรียนการสอน** ควรสร้างโอกาสให้อาจารย์ทุกท่านเข้าร่วมประชุม สัมมนา เพื่อปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนการสอนในเรื่องการจัดทำตำรา เอกสาร หรือคู่มือในทุกสาขาวิชา อาจารย์ผู้สอนควรคุมครองดูแลเกี่ยวกับคะแนนสอบและการขาดเรียนของผู้เรียน ให้มีความชัดเจน ในกรณีที่ผู้เรียนมีปัญหาในการเรียนควรแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ ควรจัดหาอุปกรณ์การสอนให้เพียงพอ โดยเฉพาะการประกอบเครื่องเสียง เครื่องฉายแผ่นใสแก่ห้องเรียนรวม กระบวนการเรียนการสอนของอาจารย์ทุกท่านควรได้รับการประเมินจากอาจารย์ที่สอนภาควิชาเดียวกัน หรือจากสายงานที่เกี่ยวข้องในระยะปลายของทุกภาคการศึกษา เพื่อหาแนวทางปรับปรุงการสอนของอาจารย์ให้ดีขึ้น

3. **ด้านการวัดและประเมินผล** การวัดและประเมินผลควรให้ความสำคัญต่อผู้เรียนในด้านคุณภาพมากกว่าปริมาณด้วยการสร้างข้อสอบให้ได้มาตรฐาน และต้องเคร่งครัดระเบียบวินัยในกระบวนการสอบ ทุกสาขาวิชาควรทำเกณฑ์มาตรฐานในการวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับความเป็นจริงของเนื้อหาวิชา การประเมินผลทางภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติควรมีความสอดคล้องเช่นกัน สายงานวิชาการควรพยายามหาแหล่งเงินทุนเพื่อเปิดการฝึกอบรม

ด้านการวัดและประเมินผลแก่อาจารย์ทุกท่าน เพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขปัญหาด้านการวัดและประเมินผล

4. **ด้านการพัฒนาอาจารย์** มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ควรให้อาจารย์ทุกท่านได้รับโอกาสพัฒนาด้านวิชาการเพื่อสร้างขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ และนำมาซึ่งประสิทธิภาพในการสอน ที่ผ่านมามีบางสาขาวิชาหรืออาจารย์บางท่านไม่มีเงินเดือน รับทุนจากโครงการความช่วยเหลือของต่างประเทศ มหาวิทยาลัยควรหาแหล่งเงินทุนสนับสนุนจากภาครัฐบาลหรือเอกชนภายในประเทศ การพัฒนาอาจารย์จะด้วยวิธีใดก็ตามควรให้โอกาสอาจารย์ที่มีประสบการณ์การทำงานที่ยังน้อยหรืออายุน้อย เพื่อสร้างรากฐานคุณภาพด้านวิชาการทดแทนอาจารย์ที่มีอายุมาก (เกษียณอายุ) มหาวิทยาลัยควรเพิ่มงบประมาณในการสนับสนุนให้อาจารย์หาความรู้เพิ่มเติม โดยเฉพาะความรู้ด้านคอมพิวเตอร์และภาษาต่างประเทศ และการพัฒนาอาจารย์ระยะยาวควรคำนึงถึงการผลิตนักวิชาการที่มีความจำเป็นเพื่อที่จะสามารถแก้ไขปัญหาการขาดแคลนนักวิชาการของมหาวิทยาลัย และให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการพัฒนาอาจารย์ จำแนกตามคณะวิชา วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. ศึกษาการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์โดยรวม และในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการพัฒนาอาจารย์

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ที่ทำการสอนจากทุกคณะวิชาของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ประจำปีการศึกษา 2545 จำนวนทั้งสิ้น 279 คน โดยใช้แบบสอบถามวัดความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ใน 4 ด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและการประเมินผล และด้านการพัฒนาอาจารย์ จำนวน 52 ข้อลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามวิธีของไลเคิร์ต (Likert) และในตอนท้ายของแบบสอบถามเป็นข้อคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม แบบสอบถามชุดนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9759 ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยส่งแบบสอบถามไปจำนวน 314 ฉบับ และได้รับคืนและมีความสมบูรณ์จำนวน 279 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 88.85

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์ โดยรวม และในแต่ละด้านคือ 1) ด้านหลักสูตร 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านการวัดและประเมินผล และ 4) ด้านการพัฒนาอาจารย์ โดยการวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. การเปรียบเทียบการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์โดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามวุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน โดยใช้การทดสอบค่าที

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการพัฒนาอาจารย์ จำแนกตามคณะวิชา วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวมว่าเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในทุกด้านว่าเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
2. อาจารย์ที่สอนต่างคณะวิชากัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน
3. อาจารย์ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน
4. อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวม และในแต่ละด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์ อภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยรวมว่าเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในทุกด้านว่าเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลเป็นรายด้าน ดังนี้

1.1 ด้านหลักสูตร การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยเฉพาะด้านการจัดงบประมาณ การจัดประชุม และสัมมนา การสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์เพื่อนำข้อมูลปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร และการติดตามผลการใช้หลักสูตร มีความเหมาะสมน้อย อาจเนื่องจากอาจารย์มีความมุ่งหมาย ผลักดันในเรื่องดังกล่าวให้ได้รับการพัฒนาดีขึ้น แต่โดยรวมด้านหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะหลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นหลักสูตรที่ได้รับการปรับปรุงจากหลักสูตรของวิทยาลัยสร้างครูเวียงจันทน์ โดยที่องค์กรที่รับผิดชอบพัฒนาหลักสูตรได้อาศัยข้อมูลจริงบางส่วนจากปัจจัยหลายด้าน เพื่อเป็นข้อมูลใช้สนับสนุนอ้างอิงในการตัดสินใจดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรใหม่ให้มีความสอดคล้องเหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับอมรา เล็กเริงสินธ์ (2540 : 51) ได้สรุปการพัฒนาหลักสูตรว่า การพัฒนาหลักสูตรต้องอาศัยข้อมูลปัจจัยหลายด้าน นักพัฒนาหลักสูตรต้องคำนึงถึงส่วนที่ต้องรักษาเอาไว้ และส่วนที่ต้องปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น โดยการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงนั้นจะต้องให้สอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) มีอายุเพียง 5 ปี ฉะนั้นการพัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่องควรเป็นปัจจัยที่สำคัญ เพื่อที่จะทำให้การบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ประสบความสำเร็จเร็วขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแผนการพัฒนาประจำปีการศึกษา 2543 – 2544 ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ซึ่งได้กำหนดว่า ช่วงปีการศึกษา 2543 – 2545 แต่ละภาควิชาจะต้องได้รับอนุมัติเรื่องการพัฒนาหลักสูตรและนำใช้หลักสูตรจากสภามหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. 2543 ก : 15)

1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยเฉพาะด้านการจัดอุปกรณ์ การสอน และการจัดประชุมสัมมนามีความเหมาะสมน้อย อาจเนื่องมาจากองค์กรที่เกี่ยวข้องขาดแคลนด้านเงินทุน ซึ่งทำให้อาจารย์ได้รับอุปกรณ์การสอน และเงื่อนไขเพื่อจัดประชุมสัมมนาไม่เพียงพอตามความต้องการ แต่โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะ

บุคลากรในสายงานวิชาการให้ความสำคัญในเรื่องการจัดผู้สอนเข้าสอนในแต่ละรายวิชา การจัดจำนวนนักเรียนในแต่ละรายวิชา และการจัดตารางสอนประจำปีภาคการศึกษา และประจำปีการศึกษา นอกจากนี้เนื่องจากมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ได้ดำเนินการจัดบุคลากรเข้าสอนในสาขาวิชาต่าง ๆ ตรงตามหลักสูตรของแต่ละสาขาวิชา และความถนัดและความสามารถของอาจารย์ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนน่าจะมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก แต่เนื่องจากมีปัญหาในด้านการจัดทำเอกสารและตำราในรายวิชาต่าง ๆ และการจัดบริการอุปกรณ์การสอนในรายวิชาต่าง ๆ ดังที่แผนการประจำปีการศึกษา 2543 – 2544 ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (2543 ก : 15) ได้กำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวคือ ต้องส่งเสริมการแปลตำราเอกสารจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาลาว สร้างตำราหนังสือเรียน โดยเฉพาะแบบเรียนสำหรับหลักสูตรปริญญาตรีของทุกสาขาวิชา และปรับปรุงระบบบริการของหน่วยงานที่รับผิดชอบผลิตและดูแลด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

1.3 ด้านการวัดและประเมินผล การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยเฉพาะด้านการจัดประชุมและด้านการใช้ ผลที่ได้จากการวัดและประเมินผล มีความเหมาะสมน้อย อาจเนื่องมาจากขาดแคลนด้านทุน และอาจารย์อาจมีความต้องการผลักดันให้อาจารย์ทุกคนให้ความสำคัญเรื่องดังกล่าวมากขึ้น แต่โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะอาจารย์ส่วนมากรับรู้เพียงหลักเกณฑ์การวัดและการประเมินผลด้านความรู้และความจำเป็นที่เคยปฏิบัติมา จึงได้ปฏิบัติหน้าที่ตามหลักเกณฑ์การวัดและการประเมินผลของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ให้เป็นไปตามกฎระเบียบหรือวิธีเดิมที่เคยปฏิบัติของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว การนำใช้กฎเกณฑ์การวัดและประเมินผลด้านความรู้และความจำเป็นที่เคยปฏิบัติต่อเนื่องมาจากวิธีของวิทยาลัยสร้างครูเวียงจันทน์ ซึ่งน่าจะมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก แต่เนื่องจากอาจารย์ส่วนมากไม่เข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การวัดและการประเมินผล ซึ่งทำให้การสอบของแต่ละสาขาวิชาไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่ใช้ในการวัดและการประเมินผล การสอบจึงขึ้นอยู่กับอาจารย์ผู้สอนเป็นหลัก ซึ่งอำภา บุญช่วย (2533 : 130 – 131) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการวัดและประเมินผลว่า เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอน หลังจากที่ทำการสอนเพื่อที่จะได้ทราบพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน และนำมาปรับปรุงวิธีการเรียนการสอน การเรียนการสอนจะได้ผลดีเพียงพอ หรือบรรลุจุดมุ่งหมายหรือไม่ ย่อมทราบได้จากการวัดและการประเมินผล ดังนั้นผู้บริหารควรจะต้องมีความรู้เรื่องการวัดและการประเมินผลด้วย

1.4 ด้านการพัฒนาอาจารย์ การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) โดยเฉพาะด้านการจัดอาจารย์ไปดูงาน การเชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญ และความสอดคล้องในการนำใช้ทุนมีความเหมาะสมน้อย อาจ

เนื่องจากอาจารย์ยังต้องการให้องค์กรที่บริหารทุนมีการปรับปรุงการใช้ทุนให้สอดคล้องมากขึ้น แต่โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะในช่วงปีการศึกษา 2543 – 2545 อาจารย์ส่วนมากได้รับทุนเพื่อพัฒนาวิชาการอยู่ภายในประเทศและต่างประเทศมากขึ้น น่าจะมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก แต่เนื่องจากอาจารย์มีภารกิจอื่นที่ต้องรับผิดชอบทำให้ อาจารย์ไม่มีเวลาเพียงพอในการพัฒนาตนเอง การส่งเสริม สนับสนุนอาจารย์ของมหาวิทยาลัย แห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคง) จำกัดอยู่เฉพาะบางคณะ ทำให้อาจารย์บางคณะขาดโอกาสในการพัฒนาความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ที่จะสร้างสรรค์และพัฒนา คุณภาพการทำงานให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ในเรื่องการเชิญวิทยากรและผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้แก่อาจารย์ในแต่ละสาขาวิชามหาวิทยาลัยยังไม่มี การดำเนินงานในเรื่องนี้อย่างจริงจัง มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวควรจัดหาเอกสารหรือสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับแต่ละ ภาควิชา เพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้อาจารย์ เพราะยังมีไม่เพียงพอกับความต้องการของอาจารย์ และมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวควรจัดให้มีหน่วยงานแปลเอกสาร ตำรา หนังสือเรียนที่จำเป็น เป็นภาษาลาว นอกจากนี้ควรสนับสนุนให้อาจารย์ได้มีโอกาสศึกษาต่อเพิ่มขึ้น เพื่ออาจารย์จะได้ พัฒนาความรู้ได้ตามความต้องการ และอาจารย์เองก็ต้องการพัฒนาความรู้ความสามารถ ของตนเอง เพื่อนำผลที่ได้มาพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น ดังที่สตีล อัครวิไล (2541 : 160) กล่าวว่า การพัฒนาอาจารย์เป็นการพัฒนาความรู้และประสบการณ์ส่วนตัว ซึ่งจะ ช่วยให้มีสมรรถภาพสูงขึ้น เกิดความเจริญงอกงามในตัวบุคคลที่เป็นอาจารย์ อันจะนำไปสู่ การปฏิบัติหน้าที่ของอาจารย์ที่ดี พร้อมทั้งมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น ตลอดจนมีการตื่นตัวต่อการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เฉพาะการพัฒนาอาจารย์ คณะวิทยาศาสตร์สังคมมีความคิดเห็นว่ามี ความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย เนื่องจากผู้บริหาร ทุกระดับของประเทศลาวในปัจจุบันให้ความสำคัญวิชาสังคมน้อยกว่าวิชาวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคง) ทั้ง 4 ด้าน กล่าวคือ ด้านหลักสูตร ด้านการจัด การเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการพัฒนาอาจารย์ จำแนกตามตัวแปร คณะวิชา วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน ปรากฏผล ดังนี้

2.1 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคง) จำแนกตามคณะวิชา พบว่า อาจารย์ในคณะวิชาที่ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน การวิจัย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากอาจารย์สอนแต่ละคณะทำงานในสภาพแวดล้อมเหมือนกัน มี ความเป็นเอกภาพด้านความคิดและการปฏิบัติหน้าที่ตามการบังคับบัญชา นอกจากนั้นในช่วง ปีการศึกษา 2543 – 2545 อาจารย์ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคง) ส่วนมาก เป็นอาจารย์อาวุโสที่ทำหน้าที่ราชการครูต่อเนื่องมาจากวิทยาลัยสร้างครูเวียงจันทน์ ซึ่งเริ่มได้รับ

ทุนจากทั้งภายในประเทศและต่างประเทศเพื่อพัฒนาด้านวิชาการ ด้านภาษาอังกฤษ การนำใช้คอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีการศึกษาที่ทันสมัย และพัฒนากระบวนการบริหารวิชาการทั้ง 4 ด้าน ก่อนข้างดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การศึกษาแห่งชาติลาวปี 2544 – 2563 (มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. 2544 : 18) ได้กำหนดว่า เพิ่มอัตราส่วนงบประมาณของรัฐบาลเพื่อพัฒนาการศึกษาให้มากขึ้นตามระดับ 13.0 % ในปี 2543 และอย่างน้อยให้ได้ 18% ในปี 2563 ยกเว้นความรู้ ความสามารถของอาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย และโรงเรียนสร้างครู ในด้านภาษาอังกฤษ การนำใช้คอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีการศึกษาที่ก้าวหน้า และผลิตครู สอนในสถาบันสร้างครูให้ได้ระดับปริญญาตรี

2.2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) จำแนกตามวุฒิการศึกษา พบว่า อาจารย์ที่มี วุฒิกศีกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับ สมมติฐานการวิจัย อาจเนื่องมาจากอาจารย์ที่มีวุฒิกศีกษาระดับปริญญาตรีและอาจารย์ที่มี วุฒิกศีกษาสูงกว่าปริญญาตรีต่างก็เป็นอาจารย์ที่ผ่านการคัดเลือกจากองค์กรสูงสุดของคณะ หรือของมหาวิทยาลัย ซึ่งอาจารย์ทุกคนมีความเป็นเอกภาพด้านความคิดและการปฏิบัติหน้าที่ ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา อาจารย์ให้ความสำคัญด้านการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดคุณภาพแก่ ผู้เรียน ส่วนเรื่องงานบริหารวิชาการให้เป็นหน้าที่ของผู้บริหารระดับต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย ถึงอย่างไรก็ตามอาจารย์ก็เริ่มมีความสนใจและมีส่วนร่วมในการบริหารงานวิชาการเพิ่มขึ้น นอกจากนั้นมหาวิทยาลัยกำลังดำเนินนโยบายสนองตอบค่าตอบแทนต่าง ๆ และหาโอกาสให้ อาจารย์ได้รับการพัฒนาด้านวิชาการ ทั้งภายในและต่างประเทศเกือบเท่าเทียมกัน ซึ่งสอดคล้อง กับบอแสงคำ วังดารา (2542 ข : 28) ได้กล่าวว่า มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวจะต้องใส่ใจเป็น พิเศษด้านการพัฒนาบุคลากร พัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่องในทุกระดับทุกสาขาวิชา ดำเนิน การค้นคว้าวิจัย และให้การบริการวิชาการแก่สังคมให้ดีขึ้น ดำเนินการร่วมมืออย่าง ต่อเนื่องกับธนาคารโลก ธนาคารพัฒนาอาชีพเพื่อบูรณะอาคาร สถานที่เรียนในวิทยาเขตดงโดก ฝึกอบรมยกระดับด้านวิชาการแก่อาจารย์ประกอบอุปกรณ์ และเอกสารตำราเรียน ที่สำคัญ อาจารย์ที่มีวุฒิกศีกษาระดับปริญญาตรีมีอายุน้อยยังเป็นบุคลากรที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ใส่ใจส่งเสริม เพื่อให้เป็นนักวิชาการทดแทนอาจารย์ที่เตรียมเกษียณอายุ

2.3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารของมหาวิทยาลัย แห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน พบว่า อาจารย์ที่มี ประสบการณ์ไม่เกิน 5 ปี และตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย อาจเนื่องมาจาก อาจารย์ที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ส่วนมากเป็นบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน ด้านการสอน และการบริหารด้านต่าง ๆ ซึ่งมีประสบการณ์ในการทำงานต่อเนื่องมาจากวิทยาลัย สร้างครูเวียงจันทร์ จึงกลายเป็นบุคลากรเป็นที่ยอมรับจากคณะอธิการบดี มหาลัยวิทยาลัย

แห่งชาติลาวได้มอบความรับผิดชอบทั้งงานการสอนและงานบริหาร หรือหน้าที่ต้องรับผิดชอบอื่นๆ มาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสายสะหมอน ประสอนไซ (2542 : 15) กล่าวว่า อาจารย์ส่วนมากเรียนจบระดับปริญญาตรี และมีประสบการณ์การสอน 6 – 10 ปี อาจารย์ส่วนมากมีชั่วโมงสอน 6 – 10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งจำนวนนักศึกษาในแต่ละห้องมีมากกว่า 45 คน นอกจากอาจารย์มีหน้าที่สอนแล้วยังทำหน้าที่อื่นๆ อีก เช่น เป็นคณบดี เป็นหัวหน้าภาควิชา รองหัวหน้าภาควิชา และอื่นๆ

นอกจากนั้นอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป อาจมีความคุ้นเคยกับกระบวนการการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ที่ปรับปรุงจากกระบวนการบริหารวิชาการจากวิทยาลัยสร้างครูเวียงจันทน์ จึงมีความคิดผลักดันให้กระบวนการการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ (วิทยาเขตดงโดก) ให้ได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นกว่าเดิม ซึ่งตรงกันข้ามอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานไม่เกิน 5 ปี อาจมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารวิชาการค่อนข้างน้อย นอกจากนี้ อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารด้านวิชาการ ด้านการพัฒนาอาจารย์อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.33$, S.D. = 0.90) อาจเนื่องมาจากอาจารย์มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ส่วนมากเป็นอาจารย์ที่มีอายุมากและมีภาระมาก แต่มีความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ ด้านคอมพิวเตอร์ค่อนข้างน้อยจึงไม่ค่อยจะได้รับโอกาสพัฒนาทั้งในด้านวิชาการและด้านงานบริหาร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาลัยดงโดก) พบว่า ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการพัฒนาอาจารย์ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ผู้วิจัยขอเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ควรมีการประเมินปรับปรุง และพัฒนาหลักสูตรทุกสาขาวิชา โดยการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา หรือจัดประชุมสัมมนาระดับผู้บริหารวิชาการของทุกคณะวิชา เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร ทุกสาขาวิชาควรมีการปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี และต่อไปการสร้างหลักสูตรควรคำนึงถึงความสอดคล้องระหว่างผลผลิตของมหาวิทยาลัย และความต้องการของตลาดแรงงานของชาติ

2. ด้านการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ดำเนินการศึกษาแบบหน่วยกิต ฉะนั้นมหาวิทยาลัยควรจัดทำตาราง เอกสาร หนังสือ สิ่งพิมพ์ ต่าง ๆ อุปกรณ์ สถานที่เรียนให้เพียงพอ ทันสมัยและทันการ อาจารย์สอนควรลด ความรับผิดชอบด้านการบริหารอื่น ๆ เพื่อมีเวลาทำหน้าที่การสอนได้เต็มที่และมีเวลาเป็นของตนเองที่จะผลิตผลงานด้านวิชาการ

3. ด้านการวัดและประเมินผล ผู้บริหารและอาจารย์ทุกท่านควรได้รับโอกาสศึกษาระบบ การวัดและประเมินผลของมหาวิทยาลัยให้ถูกต้อง การสร้างข้อสอบต้องให้ได้มาตรฐาน ตามเนื้อหาของสาขาวิชาเพื่อให้มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ และผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ ระเบียบกระบวนการสอบควรเคร่งครัด โดยเฉพาะอาจารย์สอนที่เป็นกรรมการดูแลห้องสอบ และตรวจให้คะแนน ควรปฏิบัติตามระเบียบที่กำหนดไว้

4. ด้านการพัฒนาอาจารย์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) ควรสนับสนุน และส่งเสริมให้อาจารย์ทุกคนได้มีโอกาสในการเข้าร่วมฝึกอบรมสัมมนาศึกษาดูงาน ทำผลงาน ด้านวิชาการ และเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้ด้านต่าง ๆ แก่อาจารย์ ควร สนับสนุนให้อาจารย์เขียนตำรา ทำวิจัย เข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการทั้งภายในและภายนอก มหาวิทยาลัย และควรสนับสนุนให้อาจารย์ได้ศึกษาต่อทั้งภายในและต่างประเทศ การเลือก อาจารย์ไปศึกษาต่อต่างประเทศระยะยาวควรให้โอกาสอาจารย์ที่มีอายุน้อยมากขึ้น เพื่อผลิต นักวิชาการทดแทนอาจารย์อาวุโส

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก) จากบุคคลหลายฝ่าย ไม่เฉพาะแต่ความคิดเห็นจากอาจารย์ที่สอนเท่านั้น ผู้บริหารและนักวิชาการก็ควรมีส่วนร่วมด้วย

2. ควรศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ใน วิทยาเขตอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการของแต่ละวิทยาเขต

3. ควรศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ไม่ เพียงแต่ศึกษาด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้าน การพัฒนาอาจารย์เท่านั้น ควรศึกษาด้านการบริการวิชาการแก่สังคมด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ (ประเทศไทย). (2539). *การนิเทศภายในโรงเรียน และหลักสูตรการสอนเพื่อนิเทศภายในโรงเรียน*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์กระทรวงศึกษาธิการ.
- . (2542 ก). *กองประชุมผู้บริหารการศึกษาทั่วประเทศ เมื่อวันที่ 5 – 9 กรกฎาคม 2542*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์กระทรวงศึกษาธิการ.
- . (2542 ข). *แผนการพัฒนาศึกษาปี พ.ศ. 2544 – 2548*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์กระทรวงศึกษาธิการ.
- . (2542 ค). *แผนยุทธศาสตร์การศึกษาแห่งชาติปี พ.ศ. 2544 – 2563*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์กระทรวงศึกษาธิการ.
- คณะกรรมการกลุ่มผลิตชุดวิชาประสบการณ์วิชาชีพศึกษาศาสตร์. (2526). *ประสบการณ์วิชาชีพศึกษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- จันสุก สีแสงจัน. (2539). *การนิเทศภายในโรงเรียนและหลักสูตร – การสอนเพื่อนิเทศภายในโรงเรียน*. นครเวียงจันทน์ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- จิตต์ หมวดสง. (2537). *การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฉวีวรรณ กิณวงศ์. (2527). *วิธีสอนทั่วไป*. กรุงเทพฯ : พิมพ์ 97 – 99 แพ่งสรรศาสตร์.
- ชมพันธ์ ฤกษ์ธร ณ อรุณยา. (2530). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชูใจ เอี้ยวอักษร. (2542). *ความเป็นครู*. พิษณุโลก : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ดำรง ประเสริฐกุล. (2542). *ความเป็นครู*. พิษณุโลก : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- นายกรัฐมนตรีสาธาณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. (2543). *ดำริเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว เลขที่ 87 / นย*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว.
- นาราวดี ศิริโรจน์. (2543). *ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการมหาวิทยาลัยศิลปากร*. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บอแสงคำ วงดารา. (2542 ก). *มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์กระทรวงศึกษาธิการ
- . (2542 ข). *เวทีเผยแพร่และส่งเสริมการศึกษาขั้นสูง*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์หน่วยงานวิชาการมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ : 2020 เวลต์มีเดีย.

- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2542). *การบริหารวิชาการ*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพ.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2530). *การอุดมศึกษากับสังคมไทย*. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2542). *การบริหารจัดการอุดมศึกษาหลักและแนวทางการปฏิรูป*. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2542). *อุดมศึกษาสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. (2538). *มหาวิทยาลัยแห่งชาติ*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์ กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2542). *เวทีเผยแพร่และส่งเสริมการศึกษาขั้นสูง*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์หน่วยงาน วิชาการมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว.
- (2543 ก). *บทสรุปการปฏิบัติแผนการประจำปีการศึกษา 2542 – 2543 และทิศทาง แผนการประจำปีการศึกษา 2543 – 2544*. นครเวียงจันทน์ : มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก).
- (2543 ข). *บทสรุปการปฏิบัติแผนการประจำปีการศึกษา 2543 – 2544*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว.
- (2544 ก). *มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว หน่วยงานวิชาการ*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์ หน่วยงานวิชาการ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว.
- (2544 ข). *มหาวิทยาลัยแห่งชาติ 5 ปี*. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์หน่วยงานวิชาการ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว.
- ยนต์ ชุมจิต. (2535). *การพัฒนาครู*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินติ้งเฮาส์.
- (2541). *ความเป็นครู*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ล้วน สายยศ. (2539). *เทคนิคการวัดและการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิชัย ดันศิริ. (2542). *โฉมหน้าการศึกษาไทยในอนาคต : แนวคิดสู่การปฏิรูปในพระราชบัญญัติ การศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชัย ดิสสระ. (2535). *การพัฒนาหลักสูตรและการสอน*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2535). *การพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- (2537). *กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- (2543). *การพัฒนาหลักสูตร ระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย.
- วินัย วีระพัฒนานนท์. (2542). "ความจำเป็นที่ต้องปรับตัวของการอุดมศึกษา," ใน *อุดมศึกษา สัมพันธ์*. หน้า 22. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สไตส์ อัครวิไล. (2541). "การพัฒนาคณาจารย์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย," ใน
การพัฒนาการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา. หน้า 160. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
อุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2541). การวัดผลการศึกษา. กอปรสินธ์ : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สายสะหมอน ประสอนไซ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พมบุตร สะดาจิต เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่
มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) เมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2544.
- (2543). ดำริว่าด้วยมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์กระทรวง
ศึกษาธิการ.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานนายกรัฐมนตรี (ประเทศลาว). (2543). คำสั่งว่าด้วยมหาวิทยาลัยแห่งชาติ.
นครเวียงจันทน์ : โรงพิมพ์กระทรวงศึกษาธิการ.
- อมรา เล็กเริงสินธุ์. (2540). หลักสูตรและการจัดการมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์
สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- อมรวิรัช นาคกรทรรพ. (2542). "วิถีทรรศน์เพื่อพัฒนาอุดมศึกษาไทยในศตวรรษที่ 21," ใน
อุดมศึกษาสัมพันธ์. หน้า 8. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- อนุศักดิ์ สมิตสันต์. (2540). การบริหารวิชาการ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัจฉรา วัฒนาณรงค์. (2542). "การพัฒนาอาจารย์," ใน สารานุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับที่ 17.
หน้า 57 – 60. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2540). หลักการสอน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อำภา บุญช่วย. (2533). การบริหารวิชาการโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินติ้งเฮาส์.
- (2537). การบริหารงานวิชาการในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินติ้งเฮาส์.
- Cronbach, Lee Joseph. (1970). *Essentials of Psychological Testing*. 3rd ed. New York :
Harper & Row.
- Ferguson, George A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*.
5th ed. New York : McGraw – Hill.
- Flemming, Michael C. and Nellis, Joseph G. (1994). *Principles of Applied Statistics*.
London : Routledge.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร. สุนทร โคตรบรรเทา	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. รองศาสตราจารย์ ชูศรี วงศ์รัตนะ	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ สายสะหมอน ประสอนไช	คณะบริหารวิชาการ
มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว
4. อาจารย์ มีไช สุขเจริญ	คณะอักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโตก)

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.

- แบบสอบถามภาษาไทย
- แบบสอบถามภาษาลาว

แบบสอบถาม

เรื่อง การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว
(วิทยาเขตดงโดก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์

ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่เป็นจริง
เกี่ยวกับตัวท่าน

1. คณะวิชาที่กำลังสอน
 - () คณะวิทยาศาสตร์สังคม
 - () คณะอักษรศาสตร์
 - () คณะเศรษฐศาสตร์ และการคุ้มครอง
 - () คณะวิทยาศาสตร์
 - () คณะศึกษาศาสตร์
2. วุฒิการศึกษา
 - () ปริญญาตรี
 - () สูงกว่าปริญญาตรี
3. ประสบการณ์การทำงาน
 - () ไม่เกิน 5 ปี
 - () ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโดก)
ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ใน 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร การจัด
การเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการพัฒนาอาจารย์

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด เพียงข้อเดียวเท่านั้น โดยพิจารณาคำนำหน้าของคะแนนซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- คะแนน 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด
- คะแนน 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
- คะแนน 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
- คะแนน 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย
- คะแนน 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านหลักสูตร					
1. รายวิชาที่ท่านทำการสอนสอดคล้องกับหลักสูตร.....					
2. การจัดทำเอกสารหรือคู่มือที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรในรายวิชา.....					
3. การให้คำอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหารายวิชาต่าง ๆ.....					
4. การจัดงบประมาณในการดำเนินการพัฒนาหลักสูตร.....					
5. การจัดบุคลากรสำหรับการบริหารหลักสูตร.....					
6. การกำหนดแผนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรในรายวิชาต่าง ๆ					
7. การจัดประชุมและสัมมนาเพื่อปรับปรุงหลักสูตร.....					
8. การเผยแพร่หรือแจกเอกสารหลักสูตรแก่อาจารย์ทุกคนให้รับทราบเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ.....					
9. การกำหนดเนื้อหาและภาคปฏิบัติสอดคล้องกัน.....					
10. การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนสำหรับการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา.....					

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
11. การจัดบริการห้องสมุดให้มีหนังสือหรือเอกสารครอบคลุมรายวิชาต่าง ๆ					
12. การสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร.....					
13. การติดตามผลการใช้หลักสูตรในรายวิชาที่อาจารย์ทำการสอน.....					
14. การประเมินผลการใช้หลักสูตรในรายวิชาที่อาจารย์ทำการสอน.....					
15. การมีส่วนร่วมในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรในรายวิชาที่ท่านทำการสอน.....					

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
<u>ด้านการจัดการเรียนการสอน</u>					
1. การจัดผู้สอนเข้าสอนในแต่ละรายวิชา.....					
2. การจัดสถานที่เรียนและสิ่งอำนวยความสะดวก.....					
3. การจัดจำนวนนักเรียนในแต่ละรายวิชา.....					
4. การจัดทำเอกสารและตำราในรายวิชาต่างๆ					
5. การจัดทำคู่มือการสอนในรายวิชาต่างๆ					
6. การจัดตารางสอนประจำปีและประจำภาคเรียน.....					
7. การจัดตารางสอนวิชาพื้นฐาน.....					
8. การจัดวิชาพื้นฐานต่างๆ ที่สอนในภาควิชาของท่าน.....					
9. การจัดทำแผนการสอนในแต่ละรายวิชา.....					
10. การจัดรายวิชาในแต่ละชั้นปีที่ศึกษา.....					
11. การจัดบริการอุปกรณ์การสอนในรายวิชาต่างๆ					
12. การจัดประชุม สัมมนา เพื่อปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนการสอน.....					

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านการวัดและประเมินผล					
1. หลักเกณฑ์การวัดและ ประเมินผลมาเพื่อประเมินผล การเรียนรู้.....					
2. การจัดตารางสอบในแต่ละรายวิชา....					
3. การสร้างข้อสอบในแต่ละวิชา.....					
4. การจัดห้องสอบแต่ละรายวิชา.....					
5. กฎระเบียบที่ใช้ในการสอบ.....					
6. การจัดอาจารย์ในการคุมสอบ แต่ละรายวิชา.....					
7. การจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวก ในการสอบ.....					
8. การแจ้งผลการสอบให้ผู้เรียนทราบ...					
9. การจัดประชุมเพื่อปรับปรุงแก้ไข กระบวนการสอบ.....					
10. ผลที่ได้จากการวัดและ ประเมินผลมาใช้ในการปรับปรุง การเรียนการสอน.....					

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านการพัฒนาอาจารย์					
1. การคัดเลือกอาจารย์ไปเรียนระยะยาวและสั้นในต่างประเทศ.....					
2. การจัดให้อาจารย์เข้ารับการฝึกอบรมภายในประเทศ.....					
3. การจัดอาจารย์เข้าร่วมฝึกอบรมในต่างประเทศ.....					
4. การจัดให้อาจารย์เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการในรายวิชาของท่าน.....					
5. การจัดให้อาจารย์ไปดูงานทั้งภายในและต่างประเทศ.....					
6. การสนับสนุนเผยแพร่ผลงานทางวิชาการของอาจารย์.....					
7. การส่งเสริมสนับสนุนให้อาจารย์ทำผลงานวิชาการ.....					
8. การเชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้แก่อาจารย์.....					
9. การจัดหาเอกสารตำราและอื่นๆเพื่ออำนวยความสะดวกแก่อาจารย์...					
10. การจัดทำแผนพัฒนาอาจารย์ประจำปี.....					
11. การวางแผนพัฒนาอาจารย์ระยะยาว.....					
12. กฎระเบียบเลือกอาจารย์ไปศึกษาต่อต่างประเทศ.....					
13. ความสอดคล้องในการนำใช้ทุนเพื่อพัฒนาอาจารย์.....					

ແບບສອບຖາມ

ເລື່ອງ : ການບໍລິຫານວິຊາການຂອງມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດລາວ

(ວິທະຍາເຂດດົງໂດກ) ຕາມຄວາມເຫັນຂອງອາຈານ .

ຕອນທີ1 : ລາຍລະອຽດສ່ວນຕົວຂອງຜູ້ສອບຖາມ

ຄໍາອະທິບາຍ : ກະລຸນາອ່ານຂໍ້ຄວາມແລະໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍ ✓ ໝາຍໃສ່ () ຕໍ່ໜ້າ ຂໍ້ຄວາມທີ່ເປັນຈິງ ກ່ຽວກັບຕົວທ່ານ

1. ຄະນະວິຊາທີ່ກຳລັງສອນ :

- () ຄະນະ ວິທະຍາສາດສັງຄົມ
- () ຄະນະ ອັກສອນສາດ
- () ຄະນະ ເສດຖະສາດແລະການຄຸ້ມຄອງ
- () ຄະນະ ວິທະຍາສາດ
- () ຄະນະ ສຶກສາສາດ

2. ວຸດທິການສຶກສາ :

- () ປະລິນຍາຕີ
- () ສູງກວ່າປະລິນຍາຕີ

3 . ປະສົບການ ການສອນ :

- () ບໍ່ເກີນ 5 ປີ
- () ຕັ້ງແຕ່ 5 ປີຂຶ້ນໄປ

ຕອນທີ2 : ການບໍລິຫານວິຊາການ ຂອງມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດລາວ (ວິທະຍາເຂດດົງໂດກ) ຕາມຄວາມຄິດເຫັນຂອງອາຈານ ໃນ 4 ດ້ານ ຄື ດ້ານພັກສູດ, ດ້ານການຈັດ ການຮຽນ ການສອນ, ດ້ານການວັດແລະປະເມີນຜົນ ແລະດ້ານການພັດທະນາອາຈານ.

ຄໍາອະທິບາຍ : ກະລຸນາອ່ານຂໍ້ຄວາມ ແລະໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍ ✓ ໝາຍລົງໃນຫ້ອງດ້ານຂວາຂອງຂໍ້ຄວາມທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສົມກັບຄວາມຄິດເຫັນຂອງທ່ານຫຼາຍທີ່ສຸດ ພຽງຂໍ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ ໂດຍພິຈາລະນາຄ່ານ້ຳໜັກຂອງ ຄະແນນ ເປັນ 5 ລະດັບ ຄື:

- ຄະແນນ 5 ໝາຍເຖິງ ມີຄວາມເໝາະສົມທີ່ສຸດ
- ຄະແນນ 4 ໝາຍເຖິງ ມີຄວາມເໝາະສົມຫຼາຍ
- ຄະແນນ 3 ໝາຍເຖິງ ມີຄວາມເໝາະສົມປານກາງ
- ຄະແນນ 2 ໝາຍເຖິງ ມີຄວາມເໝາະສົມໜ້ອຍ
- ຄະແນນ 1 ໝາຍເຖິງ ມີຄວາມເໝາະສົມໜ້ອຍທີ່ສຸດ

ຄວາມຄິດເຫັນທີ່ມີຕໍ່ການບໍລິຫານວິຊາການ	ລະດັບຄວາມເໝາະສົມ				
	ຫລາຍທີ່ສຸດ 5	ຫລາຍ 4	ປານກາງ 3	ໜ້ອຍ 2	ໜ້ອຍທີ່ສຸດ 1
ດ້ານຫລັກສູດ :					
1. ລາຍວິຊາທີ່ທຳການສອນ ສອດຄ່ອງກັບ ຫລັກສູດ					
2. ການສ້າງເອກະສານຫລືຄູ່ມື ທີ່ກ່ຽວກັບ ຫລັກສູດໃນແຕ່ລະລາຍວິຊາ					
3. ຫລັກສູດ ໄດ້ໃຫ້ຄຳອະທິບາຍລາຍລະ ອຽດ ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນລາຍວິຊາຕ່າງໆ					
4. ການຈັດງົບປະມານ ໃນການດຳເນີນການ ພັດທະນາຫລັກສູດ					
5. ການສັບຊ້ອນພະນັກງານ ສຳລັບ ການບໍ ລິຫານຫລັກສູດ					
6. ການກຳນົດແຜນກ່ຽວກັບການໃຊ້ຫລັກ ສູດໃນລາຍວິຊາຕ່າງໆ					
7. ການຈັດປະຊຸມ ສຳມະນາເພື່ອປັບປຸງ ຫລັກສູດ					
8. ການເຜີຍແຜ່ ຫລືການແຈກຢາຍ ເອກະ ສານຫລັກສູດ ແກ່ອາຈານທຸກຄົນຊາບ ເພື່ອເປັນແນວທາງປະຕິບັດ					
9. ການກຳນົດເນື້ອໃນ ແລະພາກປະຕິບັດ ຂອງຫລັກສູດສອດຄ່ອງກັນ					
10. ການຈັດສະພາບແວດລ້ອມໃນຫ້ອງຮຽນ ສຳລັບການຮຽນ ການສອນໃນແຕ່ລະ ລາຍວິຊາ					
11. ການຈັດບໍລິການຫ້ອງສະໝຸດ ໃຫ້ມີປຶ້ມ ຫລືເອກະສານຄົບຖາມລາຍວິຊາຕ່າງໆ					
12. ການສຳຫລວດຄວາມຄິດເຫັນຂອງ ອາ ຈານສອນ ເພື່ອນຳຂໍ້ມູນມາໃຊ້ໃນການ ປັບປຸງແລະພັດທະນາຫລັກສູດ					
13. ການຕິດຕາມຜົນການໃຊ້ຫລັກສູດໃນ ລາຍວິຊາທີ່ອາຈານສອນ					

14. ການປະເມີນຜົນການໃຊ້ຫຼັກສູດ ໃນລາຍວິຊາທີ່ອາຈານສອນ					
15. ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປັບປຸງ ແລະພັດທະນາຫຼັກສູດໃນລາຍວິຊາທີ່ສອນ					
* ຄວາມຄິດເຫັນແລະຂໍ້ສະເໜີອື່ນໆ.....					
.....					
ດ້ານການຈັດການຮຽນ ການສອນ :					
1. ການສັບຊ້ອນຜູ້ສອນເຂົ້າໃນແຕ່ລະລາຍວິຊາ					
2. ການຈັດສະຖານທີ່ຮຽນ ແລະສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ					
3. ການຈັດຈຳນວນນັກຮຽນໃນແຕ່ລະລາຍວິຊາ					
4. ການສ້າງເອກະສານ ແລະຕຳລາໃນລາຍວິຊາຕ່າງໆ					
5. ການສ້າງຄູ່ມືການສອນໃນລາຍວິຊາຕ່າງໆ					
6. ການຈັດຕາລາງສອນ ປະຈຳພາກຮຽນ ແລະປະຈຳປີ					
7. ການຈັດຕາລາງສອນວິຊາພື້ນຖານ					
8. ການຈັດວິຊາພື້ນຖານຕ່າງໆທີ່ນຳມາສອນໃນພາກວິຊາ					
9. ການສ້າງແຜນການສອນ ໃນແຕ່ລະລາຍວິຊາ					
10. ການຈັດແຕ່ລະລາຍວິຊາເຂົ້າໃນຊັ້ນຮຽນ					
11. ການສະໜອງອຸປະກອນການສອນໃນລາຍວິຊາຕ່າງໆ					
12. ການຈັດປະຊຸມ ສຳມະນາ ເພື່ອປັບປຸງແກ້ໄຂການດຳເນີນການຮຽນ ການສອນ					
* ຄວາມຄິດເຫັນ ແລະຂໍ້ສະເໜີອື່ນໆ					
.....					

* ດ້ານການວັດແລະປະເມີນຜົນ					
1. ການນຳເອົາຫຼັກການ ການວັດແລະປະເມີນຜົນມາໃຊ້ເພື່ອປະເມີນຜົນການຮຽນ					
2. ການຈັດຕາລາງສອບເສັງໃນແຕ່ລະລາຍວິຊາ					
3. ການສ້າງຂໍ້ສອບ ໃນແຕ່ລະລາຍວິຊາ					
4. ການຈັດຫ້ອງສອບເສັງໃນແຕ່ລະລາຍວິຊາ					
5. ການວາງກົດລະບຽບໃນການສອບເສັງ					
6. ການຈັດອາຈານ ເພື່ອຄວບຄຸມການສອບເສັງໃນແຕ່ລະລາຍວິຊາ					
7. ການຈັດສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆເພື່ອການສອບເສັງ					
8. ການແຈ້ງຜົນການສອບເສັງໃຫ້ຜູ້ຮຽນຊາບ					
9. ການຈັດກອງປະຊຸມ ເພື່ອປັບປຸງແກ້ໄຂຂະບວນການສອບເສັງ					
10. ການນຳຜົນທີ່ໄດ້ຮັບ ຈາກການວັດແລະປະເມີນຜົນ ມາໃຊ້ໃນການປັບປຸງການຮຽນ ການສອນ					

* ຄວາມຄິດເຫັນ ແລະຂໍ້ສະເໜີອື່ນໆ

ດ້ານການພັດທະນາອາຈານ :

1. ການຄັດເລືອກອາຈານໄປຮຽນໄລຍະຍາວ ແລະສິ້ນທີ່ຕ່າງປະເທດ					
2. ການຈັດອາຈານເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມພາຍໃນປະເທດ					
3. ການຈັດອາຈານເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມໃນຕ່າງປະເທດ					
4. ການຈັດອາຈານເຂົ້າຮ່ວມສຳມະນາທາງວິຊາການ					
5. ການຈັດອາຈານໄປທັດສະນະສຶກສາ ທັງພາຍໃນແລະຕ່າງປະເທດ					

6. ການສະໜັບສະໜູນ ການເຜີຍແຜ່ຜົນ ງານທາງວິຊາການຂອງອາຈານ					
7. ການສົ່ງເສີມ ຫລືສະໜັບສະໜູນໃຫ້ອາ ຈານສ້າງຜົນງານດ້ານວິຊາການ					
8. ການເຊີນວິທະຍາກອນ-ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ມາ ໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ອາຈານ					
9. ການຈັດທາເອກະສານ, ຕຳລາ ເພື່ອອຳ ນວຍຄວາມສະດວກແກ່ອາຈານ					
10. ການວາງແຜນພັດທະນາອາຈານ ປະ ຈຳປີ					
11. ການວາງແຜນພັດທະນາອາຈານ ໄລ ຍະຍາວ					
12. ການວາງກົດລະບຽບ ຄັດເລືອກອາ ຈານໄປສຶກສາຕໍ່ທີ່ຕ່າງປະເທດ					
13. ຄວາມເໝາະສົມໃນການນຳໃຊ້ທຶນ ເພື່ອພັດທະນາອາຈານ					
14. ການສະໜັບສະໜູນໃຫ້ອາຈານຮຽນ ພາສາຕ່າງປະເທດ					
15. ການສະໜັບສະໜູນໃຫ້ອາຈານຮຽນ ຄອມພິວເຕີ					
* ຄວາມຄິດເຫັນ ແລະຂໍ້ສະເໜີອື່ນໆ					
.....					

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

15 มีนาคม 2545

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

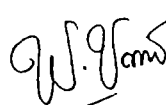
เรียน คณะอธิการบดี มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว

โดยผ่านท่านเอกอัครราชทูตลาวประจำราชอาณาจักรไทย

ด้วยข้าพเจ้า นาย พมบุตร สะดาจิต นักศึกษาจากประเทศสาธารณประชาธิปไตยประชาชนลาว กำลังศึกษาระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ขณะนี้กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงไคก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวในการให้ความร่วมมือ เพื่อให้อาจารย์ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงไคก) กรอกแบบสอบถามเพื่อการวิจัย ซึ่งได้จัดทำคำชี้แจงการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยมาพร้อมหนังสือนี้ด้วยแล้ว โดยขอให้ท่านได้โปรดตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความจริงมากที่สุด คำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยครั้งนี้ ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี และขอความขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นาย พมบุตร สะดาจิต)

นิสิตปริญญาโทภาคปกติ วิชาเอกการอุดมศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ
PEACE INDEPENDENCE DEMOCRACY UNITY PROSPERITY

ສະຖານເອກອັກຄະລັດຖະທູດ
ລະບະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ປະຈຳຣາຊະອານາຈັກໄທ

Embassy of the
Lao People's Democratic Republic
to the Kingdom of Thailand

ເລກທີ ໑໓, ສລບ /ສສ.

ຮຽນ : ທ່ານ ຫົວໜ້າ ຫ້ອງການວິຊາການ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດລາວ

ທີ່ ມະຄອນວຽງຈັນ .

ເລື່ອງ : ນັກສຶກສາ ລາວຈະມາເອົາຂໍ້ມູນ ຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດລາວ .

ຕາມຄຳສະເໜີຂອງ ທ່ານ ພິມບຸດ ສະດາຈິດ ປະຈຸບັນ ເປັນນັກສຶກສາລາວ ປະລິນຍາໂທ
ສາຂາວິຊາ ບໍລິຫານມະຫາວິທະຍາໄລ ທີ່ ມະຫາວິທະຍາໄລ ສິນະຄະລິນ ວິໂຮດ ປະເທດໄທ .
ທ່ານ ພິມບຸດ ສະດາຈິດ ເປັນອາຈານ ຈາກ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດລາວ ສົ່ງໄປຮຽນ . ຜູ້ກ່ຽວ
ໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ຂຽນ ວິທະຍານິພົນ ທີ່ມີຫົວເລື່ອງ : ການບໍລິຫານ ວິຊາການ ຂອງມະຫາວິທະ
ຍາໄລແຫ່ງຊາດລາວ. ວິທະຍາເຂດດົງໂດກ ຕາມຄວາມຄິດເຫັນຂອງອາຈານ . ຍ້ອນແນວນັ້ນ
ຜູ້ກ່ຽວຈຶ່ງ ຕ້ອງມາເກັບກຳຂໍ້ມູນກ່ຽວ ກັບ ການບໍລິຫານ ວິຊາການ ຂອງມະຫາວິທະຍາໄລ ແຫ່ງຊາດ
ລາວ ວິທະຍາເຂດດົງໂດກ ໃນດ້ານ ຫຼັກສູດ ການຈັດການຮຽນ-ການສອນ , ການວັດ ແລະການປະ
ເມີນຜົນ ແລະການພັດທະນາອາຈານ ເປັນຂໍ້ມູນ ເພື່ອ ການຂຽນເປັນວິທະຍານິພົນ ປ້ອງກັນເອົາວຸທິ
ການສຶກສາ ລະດັບປະລິນຍາໂທ .

ທາງພະແນກສຶກສາສະຖານເອກອັກຄະລັດຖະທູດ ປະຈຳບາງກອກ ປະເທດໄທໄດ້ມີຄຳເຫັນ
ແນະນຳຜູ້ກ່ຽວແລ້ວ . ພະແນກສຶກສາ ມີ ຫົດສະໝະວ່າ : ການທີ່ ນັກສຶກສາລາວທີ່ກຳລັງສຶກສາ
ຢູ່ຕ່າງປະເທດ ຈະເອົາເລື່ອງ ຂອງ ການບໍລິຫານ ວິຊາການ ຂອງມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດລາວ
ໄປຂຽນລົງໃນວິທະຍານິພົນ ນັ້ນ , ຜູ້ຂຽນຈະຕ້ອງມີຄວາມລະມັດລະວັງໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຕ້ອງມີຄວາມ
ຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະຕໍ່ປະເທດຊາດ . ຄວນມີການເລືອກເຟັ້ນ ເບິ່ງວ່າ ອັນໃດຄວນ
ຂຽນ ແລະ ອັນໃດບໍ່ຄວນຂຽນ . ເມື່ອ ຂຽນສຳເຫລັດແລ້ວ , ກ່ອນຈະເອົາໄປໃຫ້ອາຈານຄົນໄທ
ເບິ່ງນັ້ນ ຄວນ ຮຽນໃຫ້ທ່ານອະທິການບໍດີ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດລາວ ຊາບ ຫລືບຸກຄົນໃດໜຶ່ງທີ່
ເຫັນວ່າສົມຄວນເພື່ອຊ່ວຍເບິ່ງນຳ ສາກ່ອນ ຈະເປັນການດີ ທີ່ສຸດ . ສຳຫລັບ ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຂໍ້ມູນ ແກ່ຜູ້ຂຽນກໍ
ມີຄວາມສຳຄັນເໝືອນກັນ, ນອກຈາກໃຫ້ການຮ່ວມມືແລ້ວກໍຍັງຕ້ອງພິຈາລະນາໃນການໃຫ້ຂໍ້ມູນຕື່ມອີກ

ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງຮຽນມາຍັງ ທ່ານຫົວໜ້າຫ້ອງການວິຊາການ ຂອງມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ກະລຸນາ
ໃຫ້ການຮ່ວມມື ແລະຊ່ວຍເຫລືອນັກສຶກສາ ໃນການໃຫ້ ຂໍ້ມູນແກ່ຜູ້ກ່ຽວ ຕາມຄວາມເໝາະສົມດ້ວຍ.

ຮຽນມາດ້ວຍຄວາມນັບຖື .

ບາງກອກ, ວັນທີ 20 . ມີນາ 2002 .

ພະແນກສຶກສາ

ຄຳມີ ປົວແສງທອງ

ເລຂານຸການເອກ

ຮັບຜິດຊອບ ວຽກສຶກສາ

ภาคผนวก ง

ข้อมูลทั่วไปของอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 13 ข้อมูลทั่วไปของอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถาม

ตัวแปรที่ศึกษา	จำแนกตัวแปรเป็น	จำนวน (คน)	ร้อยละ %
1. คณะวิชา	คณะวิทยาศาสตร์สังคม	33	11.8
	คณะอักษรศาสตร์	128	45.9
	คณะเศรษฐศาสตร์และการคุ้มครอง	28	10.0
	คณะศึกษาศาสตร์	27	9.7
	คณะวิทยาศาสตร์	63	22.6
	รวม	279	100.0
2. วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี	208	74.6
	สูงกว่าปริญญาตรี	71	25.4
	รวม	279	100.0
3. ประสบการณ์ในการทำงาน	ไม่เกิน 5 ปี	135	48.4
	ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป	144	51.6
	รวม	279	100.0

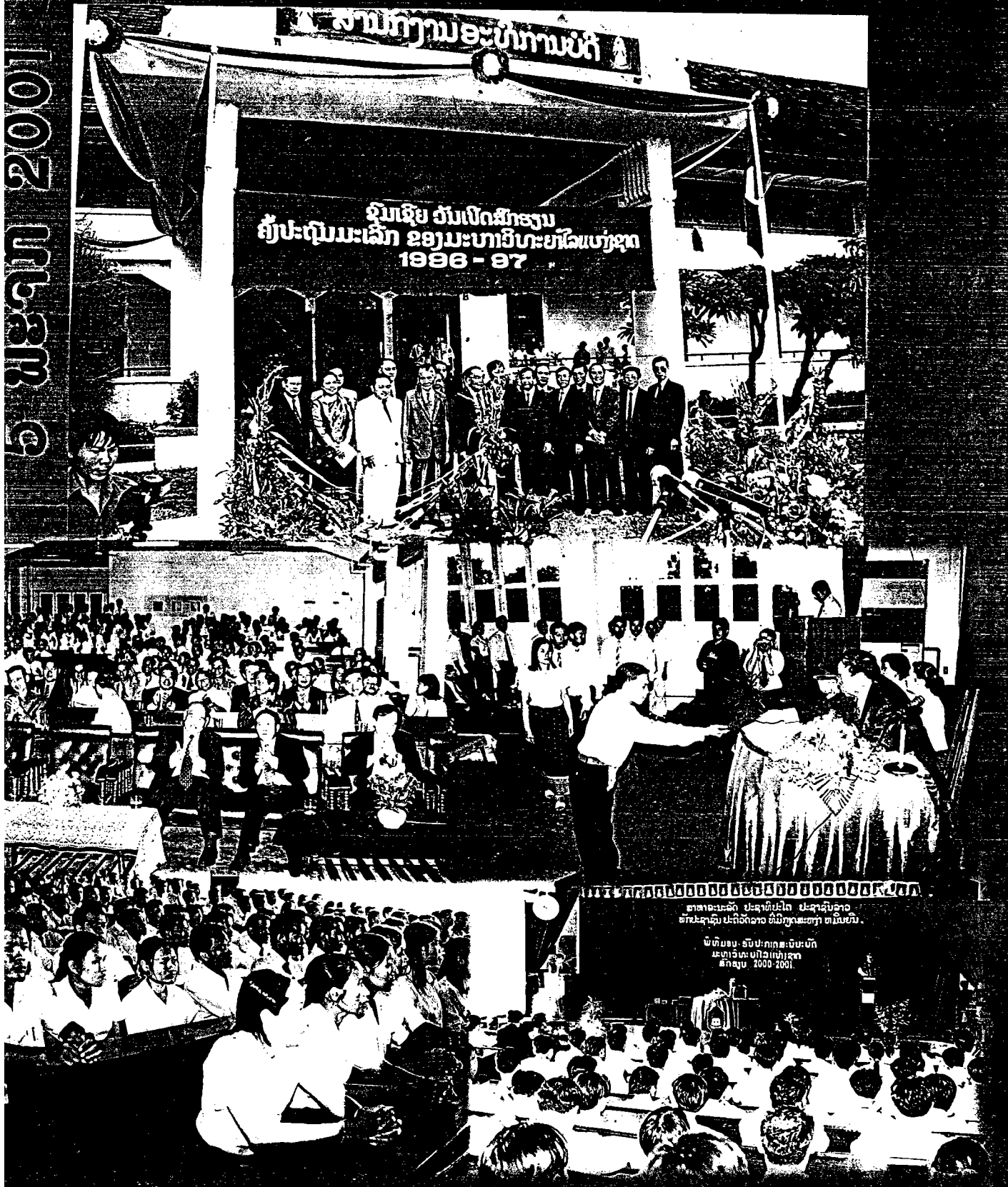
ภาคผนวก จ
ค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

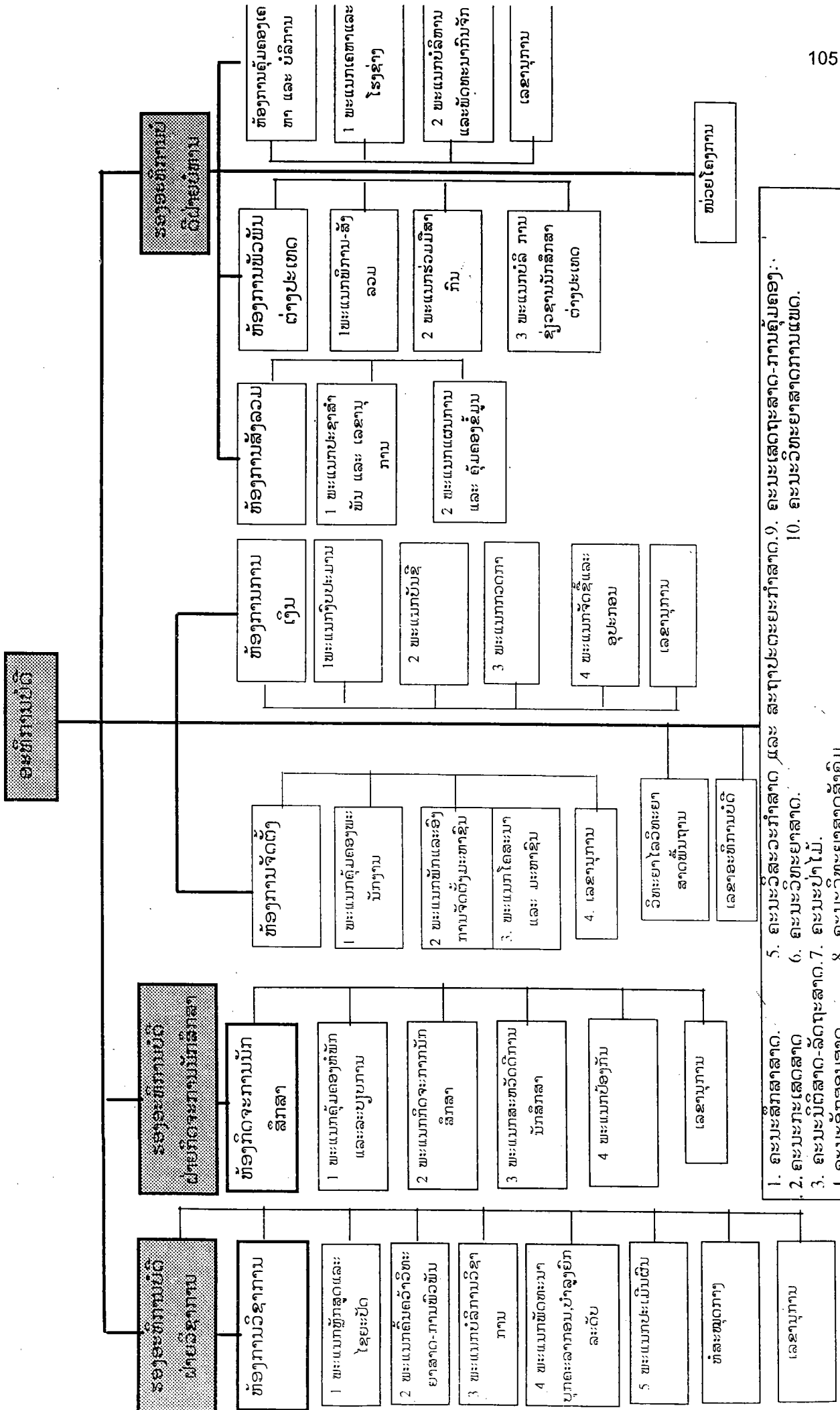
ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหาร
วิชาการ ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคง)

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	6.85	27	13.57
2	8.73	28	13.00
3	8.48	29	12.02
4	9.50	30	11.31
5	11.52	31	13.96
6	11.40	32	13.50
7	11.10	33	12.53
8	13.78	34	13.35
9	12.19	35	12.91
10	10.91	36	11.41
11	11.17	37	13.78
12	10.71	38	12.90
13	11.41	39	13.97
14	10.78	40	13.43
15	11.00	41	16.05
16	9.97	42	10.43
17	12.22	43	13.39
18	10.97	44	13.29
19	13.69	45	12.11
20	11.67	46	14.10
21	9.53	47	14.82
22	9.84	48	13.87
23	10.27	49	10.55
24	11.76	50	12.47
25	11.77	51	12.53
26	14.22	52	15.54

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.9759

ภาคผนวก จ
มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ครอบคลุม 5 ปี

1. ຄະນະສຶກສາສາດ.
2. ຄະນະກະເສດສາດ.
3. ຄະນະນິຕິສາດ-ລັດຖະສາດ.
4. ຄະນະອັກສອນສາດ
5. ຄະນະວິສະວະກຳສາດ ແລະ ສະຖາປະຕະຍະກຳສາດ.
6. ຄະນະວິທະຍາສາດ.
7. ຄະນະປ່າໄມ້.
8. ຄະນະວິທະຍາສາດສັງຄົມ
9. ຄະນະເສດຖະສາດ-ການຄຸ້ມຄອງ.
10. ຄະນະວິທະຍາສາດການແພດ.

ວິທະຍາໄລ ວິທະຍາສາດພື້ນຖານ.(ວິທະຍາເຂດດົງໂດກ).

I. ສະພາບລວມ

- ວິທະຍາໄລ ວິທະຍາສາດພື້ນຖານ ມີຕົ້ນກຳເນີດມາຈາກໂຮງຮຽນສ້າງຄູຊັ້ນກາງ ວຽງຈັນ ທີ່ເປັນໂຮງຮຽນເກົ່າແກ່ມາກ່ອນນີ້ປະມານ 30 ປີ,
- ມາຮອດສົກຮຽນ 1986-87 ໂຮງຮຽນສ້າງຄູຊັ້ນກາງເລກ 4 ວຽງຈັນໄດ້ມີຂະແໜງກຽມນັກສຶກສາໄປຕ່າງປະເທດເກີດຂຶ້ນ ຕາມທິດທາງ - ໜ້າທີ່ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຂະຫຍາຍການສຶກສາຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ສົກ 1986-87 ສະບັບເລກທີ 916 / ສສ / 86 ລົງວັນທີ 1 / 06 / 86 ໂດຍມີ ມີພະນັກງານ- ອາຈານ 146 ຄົນ, ຍິງ 62 ຄົນ. ນັກຮຽນ 598 ຄົນ.
- ມາຮອດສົກຮຽນ 1996-97 ໂຮງຮຽນກຽມນັກສຶກສາໄປຕ່າງປະເທດດົງໂດກ ໄດ້ກາຍເປັນສະຖາບັນນຶ່ງຂອງມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ຊຶ່ງມີຊື່ວ່າວິທະຍາໄລວິທະຍາສາດພື້ນຖານ ຕາມດຳລັດນາຍົກລັດຖະມົນຕີເລກທີ 50 / ນຍ ລົງວັນທີ 09 / 06 / 95 ວ່າດ້ວຍການສ້າງຕັ້ງ ມະຫາ ວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ໂດຍເປັນບ່ອນຮຽນຂອງນັກສຶກສາທຸກຄົນໃນ 2 ປີທຳອິດ ຂອງໂຄງການຫຼັກສູດໃນ ມຊ ແລະ ພາກສ່ວນກຽມເພື່ອສອບເສັງຄັດເລືອກໄປຮຽນຕ່າງປະເທດ, ໃນເວລານີ້ ມີອາຈານ ພະນັກງານອາຈານ 40 ຄົນ ແຕ່ ນັກສຶກສາ ມີ 1.238 ຄົນ, ຍິງ 338 ຄົນ
- ວ ວ ພ ມີການຈັດຕັ້ງຄົບຊຸດ ຕາມພາລະບົດບາດ ແລະຕາມສະພາບຕົວຈິງຂອງຕົນໃນປະຈຸບັນ,ມີອົງການຈັດຕັ້ງພັກ ແລະ 3 ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ມີສາຍການຈັດຕັ້ງການປົກຄອງຂອງຕົນ. ມາຮອດສົກຮຽນ 1999-2000 ວວພ ຍັງໄດ້ຂຽນຂໍ້ກຳນົດ,ທີ່ຕັ້ງພາລະບົດບາດ ສິດຂອບເຂດຂອງ ວວພ ແລະ ໄດ້ສະເໜີ ປັບປຸງການຈັດຕັ້ງຄືນໃໝ່ ໂດຍໃຫ້ມີຂັ້ນພະແນກ ແລະໜ່ວຍງານຕ່າງໆ

♦ 1. ໂຄງການຫຼັກສູດ:

ຫຼັກສູດ ວວພ ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນປີ 1996 ແລະ ຖືກປະຕິບັດເຂົ້າໃນການສອນ- ຮຽນ ໃນສົກ 1996 - 1997 ເພື່ອ ປະກອບຄວາມຮູ້ອັນເປັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຂັ້ນມັດທະຍົມຕອນປາຍ ຫຼື ທຽບເທົ່າໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ທີ່ກວ້າງຂວາງດ້ານທຳມະຊາດ - ສັງຄົມ ແລະ ຮູ້ນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວເຂົ້າໃນການ ຮຽນ ການຄົ້ນຄວ້າ ໃນຂະແໜງວິຊາຕ່າງໆ. ໃນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດປະ ຈຳວັນ, ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນເພື່ອປະກອບຄວາມຮູ້ທີ່ເປັນພື້ນຖານແກ່ການສືບຕໍ່ການສຶກສາ ໃນຄະນະວິຊາຕ່າງໆ ທີ່ມີຂະແໜງວິຊາຮຽນແຕກຕ່າງກັນ.

ກ. ໜ້າທີ່ຂອງວວພ

1. ຂຶ້ນແຜນຄວາມຕ້ອງການຫ້ອງຮຽນໂຕະຕັ້ງ, ກະດານ ແລະ ອຸປະກອນຮັບໃຊ້ການຮຽນ-ການສອນອື່ນໆທີ່ ຈຳ ເປັນ.
2. ສົມທົບກັບຫ້ອງການວິຊາການ ມຊ ເພື່ອສ້າງຕາຕະລາງ ການສອນ-ການຮຽນ ປະຈຳພາກຮຽນ - ປີ ຮຽນ.
3. ຕິດຕາມການຂຶ້ນຮຽນ ຂອງນັກສຶກສາ.
4. ຕິດຕາມການຂຶ້ນສອນຂອງຄູອາຈານ .
5. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການປະເມີນຜົນການຮຽນ ເກັບກຳຄະແນນກວດກາ ແລະ ຄະແນນສອບເສັງຂອງນັກ ສຶກສາ.
6. ສົມທົບຫ້ອງການວິຊາການ, ຄະນະວິຊາ, ພາກວິຊາ, ຕິດຕາມການຮຽນ-ການສອນຂອງອາຈານ ແລະ ນັກ ສຶກສາ.
7. ຈັດຕັ້ງສອບເສັງຄັດເລືອກເອົານັກສຶກສາໄປຮຽນຕ່າງປະເທດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ທຶນ,
8. ສົມທົບຫ້ອງການຄຸ້ມຄອງນັກສຶກສາ (ໃນເມືອງກ່ອນ) ດຳເນີນການຈັດຕັ້ງອາຈານ - ຄະນະນັກສຶກສາ ປະຈຳຊັ້ນ ປະຈຳຫ້ອງ ເພື່ອໃຫ້ສະດວກໃນການຕິດຕາມ ກວດກາ ແລະ ປະຕິບັດການຮຽນ-ການສອນ.

ຂ. ໜ້າທີ່ຂອງຄະນະວິຊາ.

- ໂດຍອີງຕາມໜັງສືແນະນຳຂອງທ່ານ ອະທິການບໍດີສະບັບ ເລກທີ 240 /ມຊ.97 ລົງວັນທີ 09 / 04 / 1997ໄດ້ແຈ້ງວ່າ: ຄະນະວິຊາຕ່າງໆມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການດຳເນີນດ້ານວິຊາການຢູ່ ວ ວ ພ ດັ່ງນີ້:
 1. ຄະນະວິຊາຕ່າງໆເປັນເຈົ້າການສ້າງເນື້ອໃນຫຼັກສູດຂອງແຕ່ລະວິຊາຕາມຫຼັກສູດທີ່ໄດ້ ກຳນົດອອກ.
 2. ສົມທົບກັບ ວວພ ຕິດຕາມກວດກາ ການປະຕິບັດໂຄງການຫຼັກສູດ.
 3. ຈັດອາຈານໄປສອນແຕ່ລະວິຊາຕາມແຜນການທີ່ໄດ້ກຳນົດຮ່ວມກັນ ຫຼື ຕາມການສະເໜີຂອງ ວວພ.
 4. ອຳນວຍຄວາມສະດວກດ້ານຫ້ອງທົດລອງ ແລະ ອຸປະກອນຕ່າງໆ.
 5. ຂຶ້ນແຜນຄວາມຕ້ອງການວັດຖຸ, ງົບປະມານອຸປະກອນທົດລອງຕົວຈິງຂອງນັກສຶກສາ ວວພ.
 6. ຂຶ້ນແຜນກໍ່ສ້າງນັກວິຊາການ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການພະນັກງານຂອງບັນດາວິຊາໃນຄະນະຂອງຕົນທີ່ ສອນຢູ່ ວວພ.

ວວພ ຮັບເອົານັກສຶກສາເຂົ້າຮຽນຕາມຕົວເລກທີ່ ກະຊວງສຶກສາທິການ ກໍ່ຕີຂອງ ມຊ ກຳນົດອອກ. ນັກສຶກສາທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮຽນ ຈະຖືກບັນຈຸເຂົ້າໃນການຮຽນດັ່ງນີ້.

85% ຂອງອາຈານທີ່ສອນຢູ່ ວວພ ແມ່ນມາຈາກຄະນະຕ່າງໆຄື: ຄະນະວິທະຍາສາດທຳມະຊາດ, ຄະ ນະວິທະຍາສາດສັງຄົມ, ຄະນະອັກສອນສາດ, ຄະນະເສດຖະສາດ, ຄະນະສຶກສາສາດ ແລະ ຄະນະອື່ນໆໃນ ມ ຊ.

3. ກິຈະກຳການຮຽນ - ການສອນ:

- ດຳເນີນການຮຽນ- ການສອນແບບບັນຍາຍ ໃນຫ້ອງໃຫຍ່ ລວມກັນເປັນໝວດໆ

- ດຳເນີນການຮຽນ - ການສອນແບບຄົ້ນຄວ້າ ນຳພາຝຶກຫັດເປັນໝວດຍ່ອຍ ໃນຫ້ອງນ້ອຍ
- ດຳເນີນການໃນຫ້ອງທົດລອງ, ຫ້ອງຟັງສຽງ, ຫ້ອງຄອມພິວເຕີ ຫຼື ດຳເນີນການຮຽນຮູ້ໃນສະໜາມ (ໃນແລະນອກ ໂຮງຮຽນ).
- + ສະຖານທີ່ຫ້ອງຮຽນ ວວພ ໄດ້ນຳໃຊ້ຫ້ອງຮຽນ (ຫ້ອງນ້ອຍ) 40 ຫ້ອງ, ຫ້ອງບັນຍາຍ (ຫ້ອງໃຫຍ່) 12 ຫ້ອງ ນອກນີ້ຍັງໄດ້ໄປໃຊ້ຫ້ອງຮຽນຂອງຄະນະສຶກສາສາດ 1 ຫ້ອງ ແລະ ຂອງຄະນະວິທະຍາສາດ 1 ຫ້ອງ ທີ່ໃຊ້ເປັນຫ້ອງບັນຍາຍ. ນອກຈາກສະຖານທີ່ຫ້ອງຮຽນແລ້ວ ຍັງມີຫ້ອງປະຕິບັດງານຄອມພິວເຕີ 2 ຫ້ອງ, ມີຫ້ອງຟັງສຽງ 1 ຫ້ອງ, ມີຫ້ອງອ່ານ 1 ຫ້ອງ, ປະຈຸບັນຍັງໄດ້ນຳໃຊ້ຫ້ອງທົດລອງຂອງພາກວິຊາເຄມີສາດ, ພາກວິຊາຟີຊິກສາດ, ພາກວິຊາຊີວະສາດ.
- + ວຽກລົງທະບຽນການຮຽນ:
 - ທຸກໆ ພາກຮຽນນັກສຶກສາຈະຕ້ອງໄດ້ລົງທະບຽນ ຮຽນລາຍວິຊາທີ່ຕົນຈະຮຽນ (ລົງທະບຽນ ຫຼື ທບ 8)
 - ໃນສຶກສາ ໜຶ່ງໆ ມີການດຳເນີນການສອນ- ການຮຽນຢູ່ 2 ພາກຮຽນດ້ວຍກັນຄື:
 - ພາກຮຽນທີ I : ໃຊ້ເວລາດຳເນີນການຮຽນ- ການສອນ 15 ຫາ 16 ອາທິດ.
 - ພາກຮຽນທີ II: ໃຊ້ເວລາດຳເນີນການຮຽນ- ການສອນ 15 ຫາ 16 ອາທິດ.
 - ນອກນີ້ ຍັງມີພາກຮຽນເພີ່ມ ເປັນພາກລະດູຮ້ອນ ໃຊ້ເວລາດຳເນີນການຮຽນ -ການສອນ 6 ຫາ 8 ອາທິດ ຖືກຈັດຂຶ້ນໃນຍາມພັກສຶກສາ ເພື່ອໃຫ້ນັກສຶກສາຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເສັງຜ່ານໃນລາຍວິຊາຮຽນ.

III. ການເຄື່ອນໄຫວນອກຫຼັກສູດ ແລະ ສັງຄົມ:

1. ກິດຈະກຳນັກສຶກສາ.

ໃນເວລາເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າເປັນສະຖາບັນໜຶ່ງຂອງ ມຊ ວຽກງານດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນ ຢູ່ໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຫ້ອງການຄຸ້ມຄອງນັກສຶກສາ ມຊ (ເວລານັ້ນ) ທັງໝົດ. ໂຮງຮຽນກຽມນັກສຶກສາ (ເມື່ອກ່ອນ) ໄດ້ມອບອຸປະກອນເຄື່ອງກິລາ ແລະ ອຸປະກອນກ່ຽວກັບວຽກງານປ້ອງກັນໃຫ້ສຳນັກງານອະທິການບໍດີທັງໝົດ ເພື່ອນຳໃຊ້ການເຄື່ອນໄຫວ ແຕ່ຕໍ່ມາ ຄະນະອຳນວຍການ ວ ວ ພ ເຫັນວ່າການເປັນເຈົ້າການ ຈັດຕັ້ງນຳ

ພານັກສຶກສາຂອງຕົນຈຳນວນ 3000 ກ່ວາຄົນ ທຳການເຄື່ອນໄຫວກົດຈະກຳຕ່າງໆ ດ້ວຍຕົນເອງນັ້ນ ມີປະສິດທິຜົນກ່ວາ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຄວນເປັນໄປ ໃນການບໍລິຫານການສຶກສາຂອງສະຖາບັນນັ້ນໆ, ວ ວ ພ ຈຶ່ງໄດ້ຊຸດຄົ້ນ ຄວາມສາມາດ ບົ່ມຊ້ອນ ໃນໝູ່ພະນັກງານ ແລະ ນັກສຶກສາດຳເນີນການເຄື່ອນໄຫວ ຜົນປະກົດວ່າໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດຫຼາຍດ້ານ, ເດີ່ນກ່ວາໝູ່ແມ່ນວຽກງານກິລາ ມີຫຼາຍປະເພດ ເຄີຍໄດ້ຮັບລາງວັນ, ຊະນະເລີດ, ຮອງຊະນະເລີດ ແລະ ລະດັບທີ 3 ລວມທັງໝົດເຖິງ 17 ຄັ້ງ ໃນນີ້ ໄດ້ຂຶ້ນ 08 ໜ່ວຍ ເປັນຂັ້ນເງິນ 1 ໜ່ວຍ. ນອກນີ້ນັກສຶກສາຍັງໄດ້ປະກອບເປັນນັກກິລາຂອງ ມຊ, ຂອງກະຊວງສຶກສາ, ຂອງພາກສ່ວນອື່ນໆ ແລະ ເປັນທີມຊາດໃນບາງປະເພດ.

- ວຽກງານຂ່າວສານ ກໍ່ໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ມີຂ່າວປະເພດຕ່າງໆ ສະເລ່ຍແລ້ວ 50 ບົດ ຕໍ່ປີ ທີ່ຕິດກະດານ, ນອກນີ້ຍັງມີຫ້ອງອ່ານໜັງສືພິມ, ບ່ອນແຈກຈົດໝາຍ. ສະມາຊິກຂ່າວສານໄດ້ປະກອບສ່ວນວາງສະແດງຮູບຕ່າງໆ ທີ່ຂຶ້ນເທິງຈັດຂຶ້ນ 4 ຄັ້ງ ພ້ອມກັນນີ້ ຍັງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມພິທີການໂຕ້ວາທີ: ກຸ່ວກັບໂລກເອດ ແລະ ຜົນຮ້າຍ ຂອງການສູບຢາ,

- ວຽກງານສື່ລະປະວັນນະຄະດີກໍ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເຊັ່ນ: ພ້ອມ, ຮ້ອງ, ລຳ, ຂັບ, ລະຄອນເວທີ, ແອບພ້ອມລຳວົງມາດຕາຖານ, ເຕັ້ນບາງຈັງຫວະຂອງສາກົນ, ຜົນງານທີ່ປະດິດໄດ້ມີພ້ອມ 4 ບົດ, ເພັງ 3 ບົດ, ລຳ 1 ບົດ ນອກນີ້ຍັງປະກອບເປັນສະມາຊິກສື່ລະປະ ມຊ ເພື່ອໄປສະແດງຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລໂຮ່ຈິມິນ 1 ຄັ້ງ

- ວຽກງານອອກແຮງງານອະນາໄມ: ວຽກນີ້ກໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ ໂດຍ ປະສານສົມທົບກັບ 3 ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ໃນການປົກປັກຮັກສາອະນາໄມ ແລະ ຮັກສາຄວາມສະອາດໄດ້ປົກກະຕິ.

2. ການຊ່ວຍເຫຼືອສັງຄົມ

- ໄດ້ປຸກລະດົມສະຫຼະປັດໄຈ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຕ່າງໆເຊັ່ນ: ຊ່ວຍອຸດໜູນວັນສ້າງຕັ້ງກອງທັບ, ທຶນກໍ່ສ້າງຫໍທຳມະສະພາ, ທຶນກໍ່ສ້າງຫໍພິພິດທະພັນ ໂກສອນ ພິມວິຫານ, ຊ່ວຍປະຊາຊົນຫວຽດນາມທີ່ປະສົບໄຟນ້ຳຖ້ວມ, ງານແຂ່ງຂັນກິລາແຫ່ງຊາດ, ຊ່ວຍຄອບຄົວຄູອາຈານ, ຊ່ວຍກອງປະຊຸມໃຫຍ່ແມ່ຍິງທົ່ວປະເທດ ແລະ ອື່ນໆ... ລວມເປັນມູນຄ່າ 3.584.200 ກີບ ນອກນີ້ພະນັກງານ-ອາຈານ ແລະ ນັກສຶກສາ ວ ວ ພ ຍັງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການບໍລິຈາກເລືອດ ທີ່ສູນຮັບບໍລິຈາກເລືອດຂອງສະພາກາແດງລາວ ມາຮັບບໍລິຈາກຢູ່ ວ ວ ພ ເຖິງ 11 ຄັ້ງ ລວມ 353 ຖົງ. ນອກຈາກນັ້ນອົງການຈັດຕັ້ງຊາວໜຸ່ມກໍ່ຍັງໄດ້ລະດົມປັດໄຈຊ່ວຍວັນສຳຄັນຕ່າງໆ, ຊ່ວຍຄອບຄົວທີ່ຕິດຂັດ, ຊ່ວຍກິລາຊ່າວໜຸ່ມ, ຊ່ວຍປະຊາຊົນຫວຽດນາມທີ່ຖືກນ້ຳຖ້ວມລວມທັງໝົດ 945.000 ກີບ ພິເສດຍັງໄດ້ອຸດໜູນກອງປະຊຸມຊາວໜຸ່ມ ມຊ 1.022.000 ກີບ ແລະ ອຸດໜູນກອງປະຊຸມຊາວໜຸ່ມກະຊວງສຶກສາ ກັບ ກອງປະຊຸມຊາວໜຸ່ມທົ່ວປະເທດ 1.975.000 ກີບ ພາກສ່ວນອົງການຈັດຕັ້ງແມ່ຍິງ ວ ວ ພ ກໍ່ໄດ້ລະຫລະປັດໄຈ ອຸດໜູນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ 1 ຂອງພັກ ມຊ, ວັນສ້າງຕັ້ງກອງທັບ, ວັນເດັກນ້ອຍສາກົນ, ໄປຮ່ວມອວຍພອນຄະນະນຳ ມຊ ໃນໂອກາດປີໃໝ່ລາວ, ຊ່ວຍຄອບຄົວທີ່ຕິດຂັດ ແລະ ອື່ນໆ ລວມທັງໝົດ 569000 ກີບ

3.

ການໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກສັງຄົມ

- ໃນສົກຮຽນ 1999-2000 ວ ວ ພ ຍັງໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອໂຕະຕັ້ງ ຈາກທ່ານປົວຊຳ ອິນທະລັງສີ ຫົວໜ້າພະແນກປ່າໄມ້ກຳແພງ ຈຳນວນ 20 ຊຸດ (ແຕ່ລະຊຸດນັ້ນໄດ້ 3 ຄົນ) ລວມເປັນມູນຄ່າທັງໝົດ 5.500.000 ກີບ, ນອກຈາກນີ້ ວ ວ ພ ຍັງໄດ້ຍາດແຍ່ງເອົາການຊ່ວຍເຫຼືອເຄື່ອງກິລາ ຈາກການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ເຄື່ອງນຸ່ງນັກກິລາບານລົງຊາຍ-ຍິງ 24 ຊຸດ, ເຄື່ອງນຸ່ງນັກກິລາບານເຕະ 19 ຊຸດ, ເຄື່ອງນຸ່ງນັກກິລາກະຕໍ້ 6 ຊຸດ, ນ່າງບານລົງ 1 ດາງ, ໝາກບານລົງ 1 ໜ່ວຍ ແລະ ໝາກຫວິດ 1 ໜ່ວຍ ຈາກສູນລວມຄຣິດສະຈັກຂ່າວປະເສີດ. ໄດ້ຮັບເສື້ອຍືດຂາວ ຈາກສູນຄວບຄຸມ ແລະ ຕ້ານພະຍາດໂລກຜິວໜັງ 25 ຜົນ, ໄດ້ຮັບໝາກບານເຕະ 1 ໜ່ວຍ, ບານລົງ 1 ໜ່ວຍ ຈາກສະຖານີວິທະຍຸກະຈາຍສຽງແຫ່ງຊາດ, ໄດ້ຮັບໝາກບານເຕະ 1 ໜ່ວຍ ແລະ ບານລົງ 1 ໜ່ວຍ ຈາກສູນບໍລິຈາກເລືອດແຫ່ງຊາດ. ນອກນີ້ນັກສຶກສາລາວທີ່ຮຽນ

ຢູ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນສົກ 1998-99 ຍັງໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອ ວິດີໂອ ແລະໂທລະທັດ ຂະໜາດ 25 ນິ້ວ 1 ຊຸດ ແລະ ນັກສຶກສາລາວທີ່ຮຽນຢູ່ປະເທດໄທກໍໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອບານເຕະ 1 ໜ່ວຍ ແລະບານລີ້ງ 2 ໜ່ວຍ.

IV. ວຽກງານພົວພັນຕ່າງປະເທດ

- ວວພ ເຄີຍໄດ້ຮັບຕ້ອນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືກັບຄະນະຜູ້ແທນຕ່າງປະເທດ ຫຼາຍຄະນະ ເປັນຕົ້ນ: ຄະນະຜູ້ແທນການສຶກສາທາງດນາມ ,ຈີນ, ຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ອື່ນໆ, ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງແຍງຊີວິດການເປັນຢູ່ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສະດວກຕ່າງໆແກ່ອາຈານຕ່າງປະເທດ ເປັນຕົ້ນ: ອາຈານຈີນ , ຫວຽດນາມ ແລະ ອາຈານຍີ່ປຸ່ນ ທີ່ສອນພາສາຢູ່. ວວພ ນອກນີ້ ວວພ ຍັງໄດ້ຍາດແຍ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຕ່າງປະເທດເຊັ່ນ: ໄດ້ຮັບຈັກໂກບີ 1 ເຄື່ອງ ແລະ ປຶ້ມແບບຮຽນ ຈາກທູດ ສປປຈີນ ປະຈຳລາວ ໄດ້ຮັບແອເຢັນ 1 ໜ່ວຍ, ເຄື່ອງຄອມພິວເຕີ 1 ຊຸດ, ເອກະສານການຮຽນ - ການພິມ ແລະໃຫ້ທຶນໄປຝຶກງານຢູ່ ຍີ່ປຸ່ນ 2 ທຶນ ຈາກອົງການໄຈກາ . ສຳລັບ ມູນນິທິ JAPAN FOUNDATION ໃນແຕ່ລະປີກໍເຄີຍໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອປຶ້ມແບບຮຽນພາສາຍີ່ປຸ່ນເປັນມູນຄ່າ ແຕ່ 1000 ຫາ 2000 ໂດລາ ແລະ ຊ່ວຍພິມປຶ້ມຕ່າງໆ ປະມານ 500 ຫາ 1000 ຫົວ, ຈັກພິມດິດໄຟຟ້າ 1 ເຄື່ອງ, ວິດີໂອເທບຈຳນວນນຶ່ງ ແລະ ເຄີຍໃຫ້ທຶນໄປຝຶກງານປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ຈຳນວນ 2 ທຶນ.

ວຽກງານດ້ານການຍ້ອງຍໍ

- ໃນຕະຫຼອດໄລຍະ 5 ປີ ຜ່ານມາ ພະນັກງານ - ອາຈານ ວວພ ກໍເຄີຍໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍ ຈາກ ຂັ້ນເທິງຫຼາຍຄັ້ງ ແລະຫຼາຍຂັ້ນ ນັບແຕ່ປີ 1996-2000 ໄດ້ການຍ້ອງຍໍດັ່ງນີ້: ໄດ້ຮັບຫຼຽນໄຊອິດສະຫຼະຊັນ 3 ຈຳນວນ 1 ຄົນ. ໄດ້ຮັບຫຼຽນໄຊແຮງງານຊັ້ນ 3 ຈຳນວນ 8 ຄົນ. ໄດ້ຮັບຫຼຽນກາແຮງງານ ຈຳນວນ 6 ຄົນ,ໄດ້ຮັບໃບຍ້ອງຍໍຂັ້ນລັດຖະບານ 3 ຄົນ ແລະ ໄດ້ຮັບໃບຍ້ອງຍໍຂັ້ນກະຊວງ 2 ຄົນ.
- ສຳລັບ ອົງການຈັດຕັ້ງພັກ: ໜ່ວຍພັກ ວວພ ກໍໄດ້ຮັບກຽດເປັນໜ່ວຍພັກແຂງ - ຮູ້ນຳພາຮອບດ້ານໃນ ສົກ 1999 - 2000.
- ສຳລັບອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ເປັນຕົ້ນ ອົງການຈັດຕັ້ງຊາວໜຸ່ມ ແລະ ກຳມະບານກໍໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກ ສະຫະພັນແມ່ຍິງກະຊວງສຶກສາ ທີ່ຍ້ອງຍໍສະມາຊິກຊາວໜຸ່ມກຳມະບານ ໃຫ້ເປັນ ພໍ່ 3 ດີ 21 ຄົນ ແລະໄດ້ ພໍ່ແມ່ 2 ດີ ຈຳນວນ 18 ຄົນ.
- ພາກສ່ວນອົງການຈັດຕັ້ງແມ່ຍິງ ວວພ ກໍໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກ ສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງ ຊຶ່ງໄດ້ ແມ່ 3 ດີຈຳ ນວນ 13 ຄົນ ແລະ ໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ ເປັນແມ່ 2 ດີຈາກສະຫະພັນແມ່ຍິງກະຊວງສຶກສາຈຳນວນ 28 ຄົນ. ນອກນີ້ຂັ້ນໜ່ວຍຮາກຖານແມ່ຍິງ ວວພ ຍັງໄດ້ຮັບກຽດ ໃຫ້ເປັນໜ່ວຍເດັ່ນ.

ຄະນະສຶກສາສາດ (ວິທະຍາເຂດດົງໂດກ).

1. ຄວາມເປັນມາຂອງຄະນະສຶກສາສາດ

ພາຍຫລັງປະເທດຊາດໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງເປັນ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວແລ້ວ. ໃນປີ 1977 ສອງສະຖາບັນຊັ້ນສູງຄື: ໂຮງຮຽນສ້າງຄູຊັ້ນສູງວຽງຈັນ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລສ້າງຄູວຽງໄຊ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນສະຖາບັນອັນດຽວເອີ້ນວ່າ: ມະຫາວິທະຍາໄລສ້າງຄູວຽງຈັນ (ມສຄ) ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ສະຖານທີ່ເດີມຂອງໂຮງຮຽນສ້າງຄູຊັ້ນສູງວຽງຈັນໃນເມື່ອກ່ອນ ໃນວິທະຍາເຂດດົງໂດກປະຈຸບັນ.

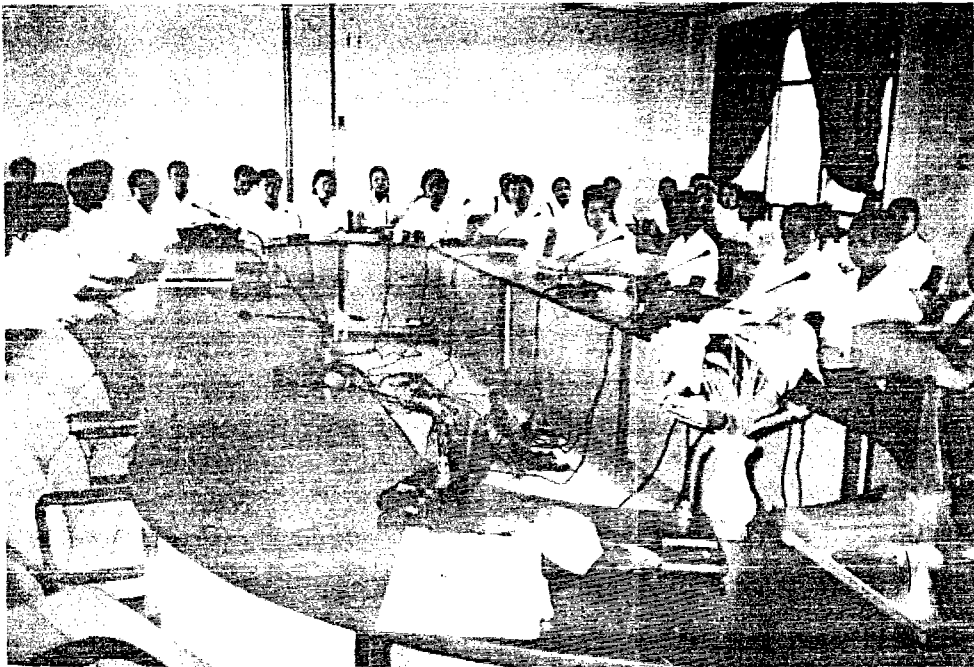
ມ.ສ.ຄ ວຽງຈັນ ມີໜ້າທີ່ສ້າງຄູ ສຳລັບໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ ແລະ ໂຮງຮຽນສ້າງຄູຊັ້ນກາງ ໃນທົ່ວປະເທດ. ບັນດາພະແນກ ຫລື ພາກວິຊາຕ່າງໆ ທີ່ຂຶ້ນກັບ ມ.ສ.ຄ ນັ້ນ ປະກອບດ້ວຍ: ພາສາລາວ-ວັນນະຄະດີ, ຈິດຕະສາດ-ສຶກສາສາດ, ພູມສາດ-ປະຫວັດສາດ, ວິທະຍາສາດການເມືອງ, ພາສາລັດເຊຍ, ພາສາອັງກິດ-ເຢຍລະມັນ, ພາສາຝະລັ່ງ-ແອສະປາໂຍນ, ຄະນິດສາດ-ຟີຊິກສາດ ແລະ ພະແນກ ຊີວະສາດ-ເຄມີສາດ.

ເລີ່ມແຕ່ປີ 1996 ເປັນຕົ້ນມາ ກະຊວງສຶກສາໄດ້ເຕົ້າໂຮມ ທຸກໆສະຖາບັນຊັ້ນສູງເຂົ້າເປັນ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ 8 ຄະນະ ໃນນັ້ນມີ : ຄະນະວິສະວະກຳສາດ ແລະ ສະຖາປັດຕະຍະກຳສາດ, ຄະນະວິທະຍາສາດການແພດ, ຄະນະນິຕິສາດ ແລະ ລັດຖະສາດ, ຄະນະກະເສດສາດ ແລະ ປ່າໄມ້, ຄະນະເສດຖະສາດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ, ຄະນະວິທະຍາສາດ, ຄະນະພາສາ-ວັນນະຄະດີ ແລະ ມະນຸດສາດ ແລະ ຄະນະສຶກສາສາດ.

ຄະນະສຶກສາສາດໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານທາງດ້ານບຸກຄະລາກອນ, ວັດຖຸ ແລະ ພາຫະນະຂອງພະແນກ ຈິດຕະສາດ-ສຶກສາສາດ ຂອງ ມະຫາວິທະຍາໄລສ້າງຄູວຽງຈັນ. ນັບແຕ່ມີສ້າງຕັ້ງມາເຖິງປະຈຸບັນ, ຄະນະສຶກສາສາດ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາທາງດ້ານຕ່າງໆດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

II. ໂຄງປະກອບການຈັດຕັ້ງ.

- ຄະນະບໍດີ ແລະ ຮອງຄະນະບໍດີ.
- ພະແນກສັງລວມ.
- ພາກວິຊາຈິດຕະວິທະຍາ ແລະ ການແນະແນວ.
- ພາກວິຊາສຶກສາສາດ.
- ພາກວິຊາຫຼັກສູດ ແລະ ວິທີສອນ.
- ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມສາທິດ.
- ໂຮງຮຽນປະຖົມສົມບູນ.

2. ຈຳນວນພົນໃນສິກຮຽນ 2000-2001

2.1 ພາກສ່ວນສຳນັກງານຄະນະສຶກສາສາດ

- ຄູອາຈານ ແລະ ພະນັກງານໃນສຳນັກງານ ຄະນະສຶກສາສາດ 41 ຄົນ, ຍິງ 22 ຄົນ, ໃນນັ້ນມີອາຈານລອນ 37 ຄົນ, ຍິງ 18 ຄົນ ແລະ ພະນັກງານ 4 ຄົນ, ຍິງ 4 ຄົນ.
- ນັກສຶກສາຄະນະສຶກສາສາດ 345 ຄົນ, ຍິງ 134 ຄົນ, ໃນນັ້ນມີ:
 - ປີທີ 3: 150 ຄົນ, ຍິງ 60 ຄົນ (ຄູການເມືອງ 33 ຄົນ, ຄູພາສາລາວ 18 ຄົນ, ຄູພູມສາດ 3 ຄົນ, ຄູປະຫວັດສາດ 2 ຄົນ, ຄູຄະນິດສາດ 10 ຄົນ, ຄູພິຊິກສາດ 4 ຄົນ, ຄູເຄມີສາດ 7 ຄົນ, ຄູຊີວະສາດ 4 ຄົນ, ຄູພາສາຝລັ່ງ 3 ຄົນ ແລະ ຄູພາສາອັງກິດ 41 ຄົນ).
 - ປີທີ 4: 29 ຄົນ, ຍິງ 8 ຄົນ (ຄູການເມືອງ 11 ຄົນ, ຄູພາສາລາວ 3 ຄົນ, ຄູຄະນິດສາດ 6 ຄົນ ແລະ ຄູ ພາສາອັງກິດ 9 ຄົນ).

2.2 ພາກສ່ວນໂຮງຮຽນສາທິດ:

- ຄູອາຈານໂຮງຮຽນມັດທະຍົມສາທິດ 59 ຄົນ, ຍິງ 46 ຄົນ.
- ນັກຮຽນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມສົມບູນສາທິດ 1831 ຄົນ, ຍິງ 942 ຄົນ,

- ຄູສອນໂຮງຮຽນປະຖົມ ຈຳນວນ 24 ຄົນ, ຍິງ 23 ຄົນ.
- ນັກຮຽນປະຖົມ ຈຳນວນ 679 ຄົນ, ຍິງ 326 ຄົນ.

III ຜົນງານການເຄື່ອນໄຫວດ້ານວິຊາການ

1 ການພັດທະນາຫຼັກສູດສຶກສາບັນດິດ.

- ສຳເລັດການພັດທະນາ ແລະ ໄດ້ເປີດສອນຫຼັກສູດສ້າງຄູລະດັບປະລິນຍາຕີ 10 ສາຂາວິຊາຄື:

- ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ຄະນິດສາດ.
- ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ຟີຊິກສາດ.
- ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ເຄມີສາດ.
- ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ຊີວະສາດ.
- ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ວິທະຍາສາດການເມືອງ.
- ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ພູມສາດ.
- ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ປະຫວັດສາດ
- ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ພາສາລາວ- ວັນນະຄະດີ.
- ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ພາສາອັງກິດ.
- ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ພາສາຝຣັ່ງ.

- ສຳເລັດການຂຽນເອກະສານບັນດາວິຊາໃນຫຼັກສູດສຶກສາສາດບັນດິດ:

- ສຳເລັດຂັ້ນຕົ້ນພິມເປັນສະບັບສົມບູນ 5 ເຫຼັ້ມ.
- ສຳເລັດຂັ້ນພິມຕົ້ນສະບັບສຳລັບຜ່ານ 5 ເຫຼັ້ມ.
- ສຳເລັດຂັ້ນຂຽນເອກະສານດ້ວຍມື 6 ເຫຼັ້ມ.

- ກຳລັງສ້າງຫຼັກສູດພິເສດການສອນ 9 ເດືອນ ແລະ ຫຼັກສູດຄູພາສາອັງກິດພິເສດ

2. ການປະຕິບັດໂຄງການ ສົ່ງນັກສຶກສາຄູປີສຸດທ້າຍ ໄປຝຶກຫັດວິຊາຊີບຄູ

- ຈັດສົ່ງນັກສຶກສາຄູ (ນັກສຶກສາຂອງອະດີດ ມ.ສ.ຄ) ໄປຝຶກຫັດວິຊາຊີບຄູ ໃນ ສົກຮຽນ:

- 1996-97:442 ຄົນ, ຍິງ 169ຄົນ
- 1997-98:384 ຄົນ, ຍິງ 135ຄົນ
- 1998-99:327 ຄົນ, ຍິງ 145ຄົນ
- 1999-2000:161 ຄົນ, ຍິງ 68ຄົນ

- ສົ່ງນັກສຶກສາປີທີ 5 ມຊ ໄປຝຶກຫັດວິຊາຊີບຄູ ສົກ 2000-2001: 29 ຄົນ, ຍິງ 8 ຄົນ.

3. ການສອນ.

- ປະກອບສ່ວນສອນຢູ່ ໒.໒.ພ (ວິຊາຈິດຕະວິທະຍາ).
- ສອນບັນດາວິຊາ ໃນກຸ່ມວິຊາຊີບຄູ ໃນຫຼັກສູດສຶກສາສາດ ຈຳນວນ 16 ວິຊາ.
- ສອນບັນດາວິຊາສະເພາະ ໃນຫຼັກສູດສຶກສາສາດບັນດິດ ຈຳນວນ 5 ວິຊາ.

4. ການສຶກສາຕໍ່ຂອງຄູອາຈານ

- ສຳເລັດການສຶກສາປະລິນຍາໂທ3 ຄົນ, ຍິງ 0 ຄົນ.
- ກຳລັງສຶກສາປະລິນຍາໂທ6 ຄົນ, ຍິງ 5 ຄົນ.
- ກຳລັງຮຽນພາສາອັງກິດດ້ວຍທຶນຕົນເອງ 15 ຄົນ. ຍິງ 9 ຄົນ.

5. ການຝຶກອົບຮົມ, ສຳມະນາ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າວິໄຈ.

- ໂຄງການ ຜ່ານເນື້ອໃນວິຊາຈິດຕະວິທະຍາ ສອນ ຢູ່ ໒໒ພ.
- ໂຄງການ ສຳມະນາຈຸດໝາຍການກໍ່ສ້າງຄູຂັ້ນມັດທະຍົມຕອນປາຍ.

- ໂຄງການ ສ້າງຮ່າງຫຼັກສູດຂອງຄະນະສຶກສາສາດ.
- ໂຄງການ ຜ່ານຮ່າງຫຼັກສູດຂອງຄະນະສຶກສາສາດ.
- ໂຄງການ ຂຽນຕຳລາສອນກຸ່ມວິຊາຊີບຄູ.
- ໂຄງການ ສຳມະນາວຽກງານຝຶກຫັດວິຊາຊີບຄູ ຂອງນັກສຶກສາປີສຸດທ້າຍ.
- ໂຄງການ ຝຶກອົບຮົມວິທີສອນ ແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ ໃຫ້ແກ່ຄູອາຈານໃນຄະນະສຶກສາສາດ.
- ໂຄງການ ຝຶກອົບຮົມວິທີວັດ - ປະເມີນຜົນ ການຮຽນຂອງນັກຮຽນຄະນະສຶກສາສາດ.
- ໂຄງການ ພິມເອກະສານ ຈົດຕະວິທະຍາ ເປັນເຫຼັ້ມສົມບູນ ເພື່ອສອນຢູ່ ວິທະຍາໄລວິທະຍາສາດ
ພື້ນຖານ (ກຳລັງປະຕິບັດ).
- ໂຄງການ ຂຽນເນື້ອໃນຫຼັກສູດສຶກສາສາດບັນດິດ ກຸ່ມວິຊາຊີບຄູ (ກຳລັງປະຕິບັດ).
- ໂຄງການ ສ້າງເອກະສານຕຳລາສອນ ເປັນຕົ້ນສະບັບ (ກຳລັງປະຕິບັດ).
- ໂຄງການ ຈັດພິມດັດແກ້ເອກະສານຫຼັກສູດ (ກຳລັງປະຕິບັດ).
- ໂຄງການ ຄົ້ນຄ້ວາ- ວິໄຈ ພຶດຕິກຳ ຄວາມຄຽດຂອງນັກຮຽນມັດທະຍົມ ສາທິດ
(ກຳລັງປະຕິບັດ).

IV ຝົນງານ ດ້ານອື່ນໆ

1 ດ້ານກົດຈະກຳນັກສຶກສາ:

- ວຽກກິລາ: ຝຶກຊ້ອມ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມການແຂ່ງຂັນຂັ້ນ ມຊ 3 ຄັ້ງ, ມີ 4 ປະເພດກິລາຄື: ບານເຕະ, ບານບ້ວງ, ບານລົງຍິງ - ຊາຍ ແລະ ກະຕໍ້ຫວາຍ.
- ວຽກສິລະປະ:
 - ⇒ ຝຶກຊ້ອມໄປສະແດງຢູ່ອຸດອນ (ປະເທດໄທ) 5 ຄັ້ງ.
 - ⇒ ຝຶກຊ້ອມ ແລະ ສະແດງຮັບໃຊ້ກອງປະຊຸມຄະນະພັກ ມຊ. 6 ຄັ້ງ.
 - ⇒ ຝຶກຊ້ອມ ແລະ ສະແດງຮັບຕ້ອນແຂກນັກສຶກສາ ຫວຽດນາມມາຢ້ຽມ ຢາມ ມະຫາວິທະໄລແຫ່ງຊາດ 3 ຄັ້ງ.

- ວຽກຂ່າວສານ: ເຂົ້າຮ່ວມການວາງສະແດງຜົນງານ 3 ຄັ້ງ.

2. ດ້ານການບໍລິຫານ:

- ໄດ້ກຳນົດພາລະບົດບາດ, ກຳນົດລະບຽບການຕ່າງໆ ພາຍໃນຄະນະ, ກຳນົດໜ້າວຽກຂອງແຕ່ລະພາກສ່ວນ, ຕຳແໜ່ງງານໃນແຕ່ລະພາກວິຊາ-ພະແນກ ແລະ ໜ້າວຽກຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນ.
- ປັບປຸງວິທີເຮັດວຽກເປັນແຕ່ລະໄລຍະ.
- ຂໍ້ທຶນ UNESCO ສຳລັບສິ່ງອາຈານໂປອົບຮົມ 12.000 U.S.
- ຂໍ້ທຶນສ້າງຫ້ອງ Computer ສຳລັບນັກສຶກສາໄດ້ 15.000 U.S. (ໄດ້ຮັບອະນຸມັດແລ້ວ).
- ມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນທຸກການເຄື່ອນໄຫວຂອງ ມ.ຊ.
- ໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກຂັ້ນເທິງ ໃນຊ່ວງໄລຍະ 6 ປີ ມານີ້ ມີ:
 - ຫຼຽນໄຊແຮງງານ ຂຶ້ນ 34 ຄົນ, ຍິງ 0 ຄົນ.
 - ຫຼຽນກາແຮງງານ 21 ຄົນ, ຍິງ 13 ຄົນ.
 - ໃບຍ້ອງຍໍລັດຖະບານ 12 ຄົນ, ຍິງ 10 ຄົນ.
 - ໃບຍ້ອງຍໍຈາກກະຊວງສຶກສາທິການ 5 ຄົນ, ຍິງ 4 ຄົນ.

V. ທິດທາງວຽກງານໃນຕໍ່ໜ້າ.

- ມີຄວາມມຸ່ງຫວັງທີ່ຢາກຈັດການຮຽນ-ການສອນ ດ້ວຍຕົນເອງຫຼາຍຂຶ້ນ.
- ປັບປຸງຫຼັກສູດໃຫ້ເໝາະສົມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.
- ຂຽນ ແລະ ພິມເອກະສານວິຊາໃນຫຼັກສູດໃຫ້ສຳເລັດທຸກວິຊາ.
- ສ້າງ ແລະ ດຳເນີນໂຄງການວິໄຈນ້ອຍໃນແຕ່ລະປີໃຫ້ໄດ້ຢ່າງນ້ອຍ ປີລະ 1 ຫຼື 2 ໂຄງການ.
- ມີແຜນລະດົມ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫຼ່ຍ ອາຈານ ໄດ້ສຶກສາຮຽນຮູ້ທາງດ້ານວິຊາສະເພາະ ແລະ ພາສາຕ່າງປະເທດດ້ວຍຕົນເອງ.
- ສຳເລັດ ແລະ ເປີດສອນຫຼັກສູດສຶກສາສາດພິເສດສຳລັບບຸກຄົນແລະພາກສ່ວນທີ່ຕ້ອງການຮຽນວິຊາຄູ.
- ເອົາໃນໃສ່ສ້າງກິດຈະກຳເລີ່ມຫຼັກສູດ ແລະ ກິດຈະກຳອື່ນໆ ເພື່ອໃຫ້ນັກສຶກສາໄດ້ເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍຂຶ້ນ.

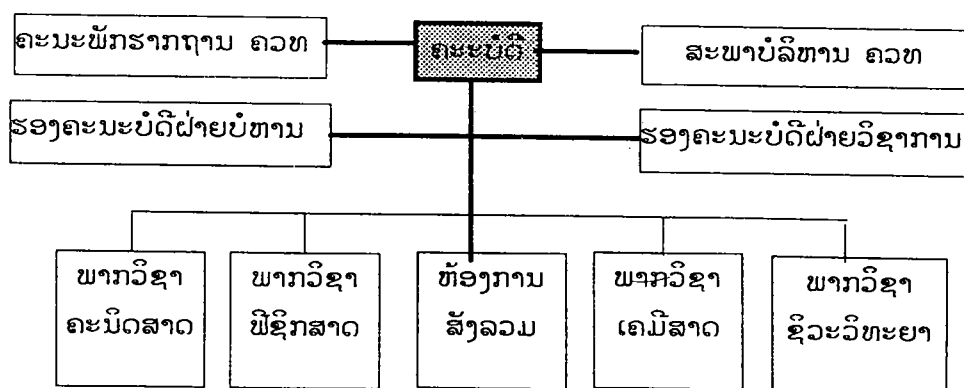

ຄະນະວິທະຍາສາດທຳມະຊາດ (ວິທະຍາເຂດດົງໂດກ)

ຄະນະວິທະຍາສາດທຳມະຊາດ (ຄວທ) ກຳເນີດຂຶ້ນກັບການສ້າງມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ (ມ.ຊ) ເພື່ອປະຕິບັດຕາມພາລະບົດບາດຂອງ ມ.ຊ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນ ສ້າງໂລກກະທັດວິທະຍາສາດ ໃຫ້ແກ່ນັກສຶກສາ ມ.ຊ ສ້າງນັກວິຊາການ ໃນຂົງເຂດວິທະຍາສາດພື້ນຖານ ແລະ ໃຫ້ ບໍລິການ ວິຊາການ ແກ່ສັງຄົມ.

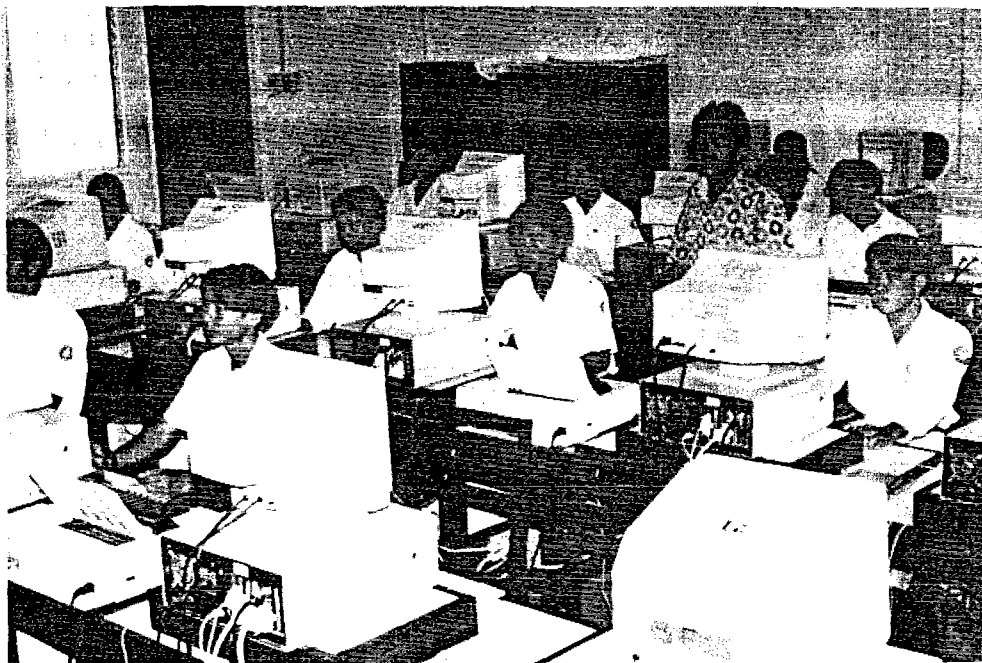
ໂຄງປະກອບການຈັດຕັ້ງຂອງ ຄວທ:

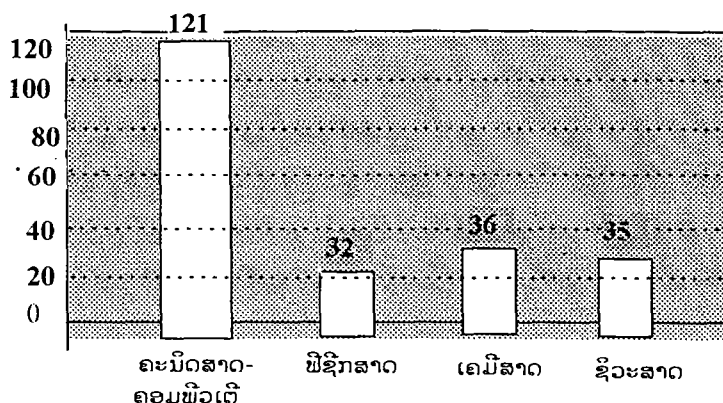
ປະຈຸບັນໃນ ຄວາມ ມີອາຈານສອນ ແລະ ພະນັກງານທັງໝົດ 98 ທ່ານ ໃນນີ້ ມີ ຜູ້ທີ່ມີປະກາດສະນິຍະບັດລະດັບ ປະລິນຍາເອກ 4 ທ່ານ, ປະລິນຍາໂທ 33 ທ່ານ ປະລິນຍາຕີ 44 ທ່ານ ຜູ້ທີ່ກຳລັງສຶກສາຢູ່ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອຍົກລະດັບເອົາຂັ້ນ ປະລິນຍາເອກ 7 ທ່ານ ແລະ ປະລິນຍາໂທ 11 ທ່ານ.

ສໍາລັບ ຄວາມ ຂົງເຂດ ແລະ ທ່າແຮງ ໃນການຄົ້ນຄວ້າໄດ້ແກ່: ການວິໄຈ ຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງພືດ ແລະ ສັດ. ການສຶກສາຜົນກະທົບຂອງການພັດທະນາຕ່າງໆ ແລະ ເສດຖະກິດສັງຄົມ. ການວິໄຈຄຸນນະພາບຂອງນໍ້າ, ການວິໄຈປະເພດປ່າ ແລະ ການນໍາໃຊ້ທີ່ດິນຢູ່ໃນຂົງເຂດພູດອຍ, ການສະກັດ ແລະ ວິໄຈທາດເຄມີຂອງພືດ, ການວິໄຈການນໍາໃຊ້ພະລັງງານແສງຕາເວັນ, ການວິໄຈການນໍາໃຊ້ທັງແມ່ເຫຼັກ, ການຜະລິດວັດສະດຸກັນຄວາມຮ້ອນ, ການສຶກສາຕົວຄົງຄ່າພື້ນຖານ ທາງດ້ານພືຊີກ ທີ່ຂັ້ນກັບທີ່ຕັ້ງພູມິສາດ, ການສຶກສາສະເປັກ ຂອງໂອເປຣາເຕີຈຸນລະຄະນິດ, ການຊອກຕໍາລາໄກ້ຄຽງ, ການຈໍາລອງແບບຄະນິດສາດ, ການສຶກສາໂຄງສ້າງຂອງກຸ່ມຈໍາກັດ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງຂໍ້ມູນ, ການວິໄຈການດໍາເນີນງານ, ສະຖິຕິນໍາໃຊ້, ການຈັດຖານຂໍ້ມູນ ແລະ ອື່ນໆ.

ໃນຊຸມປີຜ່ານມາ ຄວາມ ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ສ້າງເອກສານ-ບັນດາລາວິທະຍາສາດພື້ນຖານ ເພື່ອຮັບໃຊ້ ມ.ຊ ວຽກສ່ວນໃຫຍ່ຂອງ ຄວາມ ແມ່ນສອນຄວາມຮູ້ວິທະຍາສາດພື້ນຖານ ໃຫ້ແກ່ນັກສຶກສາ ວິທະຍາໄລວິທະຍາສາດພື້ນຖານ (ວວພ), ນັກສຶກສາຄະນະສຶກສາສາດ ແລະ ຄະນະວິທະຍາສາດສັງຄົມ-ພາກວິຊາພູມສາດ. ຄຽງຄູ່ກັບວຽກທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ ຄວາມ ຍັງສ້າງນັກວິຊາການໃນ 4 ຂະແໜງການໃຫຍ່ໃນລະດັບປະລິນຍາຕີ ວິທະຍາສາດ ຄື: ຄະນິດສາດ-ຄອມພິວເຕີ, ພືຊີກສາດ, ເຄມີສາດ ແລະ ຊີວະວິທະຍາ. ນອກຈາກນີ້ ຄູ່ອາຈານໃນຄະນະວິທະຍາສາດໄດ້ດໍາເນີນການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ໃຫ້ການບໍລິການວິຊາການແກ່ສັງຄົມ.

ປະຈຸບັນ ນັກສຶກສາ ໃນຄະນະວິທະຍາສາດ ມີ 224 ຄົນ.

ຫົວຂໍ້ ທີ່ໄດ້ວິໄຈ ສຳເລັດໂດຍອາຈານ ໃນຄະນະວິທະຍາສາດມີຄື: ພຶດຕະກຸນໄມ້ຍາງ ຢູ່ລາວ, ພຶດ ເປັນຢາບາງຊະນິດຢູ່ລາວ, ການສຶກສາ ອານາໂລອິດໃນພຶດເປັນຢາຢູ່ລາວ, ວິໄຈຄົ້ນຄວ້າໃສ່ຊີວິທະຍາສາດ ພຶດ ຈຳນວນໜຶ່ງ, ວິໄຈຄົ້ນຄວ້າ ຊະນິດ ແລະ ທີ່ຢູ່ຂອງຂໍ້ກະເດືອນ ໃນວິທະຍາເຂດດົງໂດກແລະອ້ອມ ຂ້າງ, ວິໄຈຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ໃສ່ຊີວິທະຍາສາດ ສັດປ່າຈຳນວນໜຶ່ງ ຢູ່ເຂດຕ່າງໆຂອງລາວ, ວິທີປູກເຂົ້າໄຮ່ ແລະ ການປ່ຽນແນວເຂົ້າປູກໃໝ່ ພ້ອມກັບການອະນຸລັກສິ່ງແວດລ້ອມເຂດພູດອຍ ແບບຍືນຍົງ ຂອງ ຊົນເຜົ່າໄທແວ່ນຕ້ານນາໄຊສະຫວ່າງເຂດພິເສດໄຊສົມບູນ. ວິທີຜະລິດ 2-mercaptobenzylimidazol (patent No 4804632/04), ປະຕິກິລິຍາກ່ຽວກັບ orthophenilen ແລະ aminophenilen, ປະຕິກິລິຍາກ່ຽວກັບ Thiocarbonyl ແລະ orthoaminoacetanilide, ສານອອກລິດຂອງ Thiourea ຕໍ່ແມງໄມ້ ຄຸນລັກຊະນະ ທາງດ້ານເຄມີສາດຂອງ N-dialkylthiourea: ການສັງເກດ 5-aryl-2-arylimino-1 3-oxathiol; ສານ ອອກລິດ ຂອງ N-aryl-N; N-dimethylthiourea.

ຕໍ່ແມງໄມ້ ການສັງເກດ aryl-bis-thiourea ແລະຄຸນລັກຊະນະຂອງມັນ; ຊອກໄດ້ມະນີໃໝ່ ຈຸ 2-mercapthocoboloxym; ສຶກສາປະຕິກິລິຍາໄວແສງຈຸ 1-cyanoethyl, ຄຸນລັກຊະນະທາງດ້ານສະເປັກ ຂອງບັນຫາ ສະຕູຣ-ລູວິນ ສຳລັບຜົນຂັ້ນ 4 ແບບຈຳລອງຂອງສະໂນ (polystyrene Models), ຄ່າຂອງ K (n,k) ແລະຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງ (n) KSSs ແລະ (n)SSs.

ໃນສະເພາະໜ້າ, ຄວາມ ຈະໄດ້ ເອົາໃຈໃສ່ປັບປຸງຄຸນນະພາບການສອນ-ການຮຽນ, ສ້າງເອກະສານ ແລະປຶ້ມຕຳລາ ໃຫ້ຫຼາຍ ແລະຄົບຖ້ວນກວ່າເກົ່າ, ເພີ່ມທະວີວຽກງານຄົ້ນຄວ້າໄຈ ແລະ ວຽກງານບໍລິການວິ ຊາການແກ່ສັງຄົມ. ໃນໄລຍະຍາວ, ຄວາມ ອາດຈະເພີ່ມສາຂາການກໍ່ສ້າງນັກວິຊາການ ແລະອາດຈະເປີດຫຼັກ ສູດ ລະດັບ ທີ່ສູງກ່ວາປະລິນຍາຕີ ບາງສາຂາວິຊາ.

ຄະນະວິທະຍາສາດສັງຄົມ (ວິທະຍາເຂດດົງໂດກ)

+ ຄວາມເປັນມາ

ພາຍຫລັງປະເທດຊາດໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງເປັນ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແລ້ວ. ໃນປີ 1977 ສອງສະຖາບັນຊັ້ນສູງຄື: ໂຮງຮຽນສ້າງຄູຊັ້ນສູງວຽງຈັນ ແລະມະຫາວິທະຍາໄລສ້າງຄູວຽງໄຊ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນສະຖາບັນອັນດຽວເອີ້ນວ່າ: ມະຫາວິທະຍາໄລສ້າງຄູວຽງຈັນ (ມສຄ) ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ສະຖານທີ່ເດີມຂອງໂຮງຮຽນສ້າງຄູຊັ້ນສູງວຽງຈັນໃນເມື່ອກ່ອນ ໃນວິທະຍາເຂດດົງໂດກປະຈຸບັນ.

ມ.ສ.ຄ ວຽງຈັນ ມີໜ້າທີ່ສ້າງຄູ ສຳລັບໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ ແລະ ໂຮງຮຽນສ້າງຄູຊັ້ນກາງ ໃນທົ່ວປະເທດ. ບັນດາພະແນກ ຫລື ພາກວິຊາຕ່າງໆ ທີ່ຂຶ້ນກັບ ມ.ສ.ຄ ນັ້ນ ປະກອບດ້ວຍ: ພາສາລາວ-ວັນນະຄະດີ. ຈິດຕະສາດ-ສຶກສາສາດ, ພູມສາດ-ປະຫວັດສາດ, ວິທະຍາສາດການເມືອງ, ພາສາລັດເຊຍ, ພາສາອັງກິດ-ເຢຍລະມັນ, ພາສາຝະລັ່ງ-ແອສະປາໂຍນ, ຄະນິດສາດ-ຟີຊິກສາດ ແລະ ພະແນກ ຊີວະສາດ-ເຄມີສາດ.

ເລີ່ມແຕ່ປີ 1996 ເປັນຕົ້ນມາກະຊວງສຶກສາໄດ້ເຕົ້າໂຮມ ທຸກໆສະຖາບັນຊັ້ນສູງເຂົ້າເປັນ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ 8 ຄະນະ ໃນນັ້ນມີ : ຄະນະວິສະວະກຳສາດ ແລະ ສະຖາປັດຕະຍະກຳສາດ, ຄະນະວິທະຍາສາດການແພດ, ຄະນະນິຕິສາດ ແລະ ລັດຖະສາດ, ຄະນະກະເສດສາດ ແລະ ປ່າໄມ້, ຄະນະເສດຖະສາດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ, ຄະນະວິທະຍາສາດ, ຄະນະພາສາ-ວັນນະຄະດີ ແລະ ມະນຸດສາດ ແລະ ຄະນະສຶກສາສາດ.

ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດໄດ້ເຕີບໃຫ່ຍຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ພັດທະນາເປັນກ້າວໆມາ, ມາຮອດເດືອນສິງຫາ ປີ 2000 ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແຫ່ງ ສ.ປ.ປ.ລາວ ໄດ້ອອກດຳລັດເລກທີ 87/ນຍ/2000

ອັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ ຄະນະກະເສດສາດ ແລະປ່າໄມ້ ແຍກອອກເປັນ 2 ຄະນະຄື: ຄະນະກະເສດສາດ ແລະ ຄະນະປ່າໄມ້ ຄະນະພາສາ-ວັນນະຄະດີ ແລະ ມະນຸດສາດ ກໍໄດ້ແຍກອອກເປັນ 2 ຄະນະເຊັ່ນດຽວກັນຄື: ຄະນະອັກສອນສາດ ແລະ ຄະນະວິທະຍາສາດສັງຄົມ ນັ້ນແມ່ນທີ່ມາຂອງຄະນະວິທະຍາສາດສັງຄົມ.

1. ສ້າງຫຼັກສູດ.

- ສໍາເລັດການສ້າງຫຼັກສູດວິຊາປະຫວັດສາດສໍາລັບ ໑ ວ ພ ປີ 1 ແລະ ປີ 2.
- ສໍາເລັດການສ້າງຫຼັກສູດວິຊາລາວສຶກສາ 1 ສໍາລັບ ໑ ວ ພ ປີ 1 ແລະປີ 2.
- ສໍາເລັດການດັດແປງໂຄງການຫຼັກສູດວິຊາປະຫວັດສາດສໍາລັບ ໑ ວ ພ.
- ສໍາເລັດການດັດແປງໂຄງການຫຼັກສູດວິຊາລາວສຶກສາ 1ສໍາລັບ ໑ ວ ພ.
- ສໍາເລັດໂຄງການຫຼັກສູດປີ 3, ປີ4 ແລະປີ 5 ຂອງພາກວິຊາປະຫວັດສາດ.
- ສໍາເລັດໂຄງການຫຼັກສູດປະຫວັດສາດສໍາລັບຄະນະສຶກສາສາດ.
- ສໍາເລັດໂຄງການຫຼັກສູດວິຊາພູມິສາດຂອງ ໑ ວ ພ ແລະຫຼັກສູດເຊື່ອມຕໍ່.
- ສໍາເລັດໂຄງການຫຼັກສູດປະລິນຍາຕິພູມິສາດຂອງພາກວິຊາພູມິສາດ.
- ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການສ້າງຫຼັກສູດເຊື່ອມຕໍ່ ມຊ ຂັ້ນພື້ນຖານ.
- ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຈາກຫ້ອງການພັກ ມຊ ແລະ ຫ້ອງການວິຊາການ ມຊ ໃຫ້ເປີດກອງປະຊຸມກວດ ຜ່ານການປະກອບຄໍາເຫັນໃສ່ໂຄງການຫຼັກສູດວິຊາວິທະຍາສາດການເມືອງລະດັບປະລິນຍາຕິ.
- ອາຈານພູມິສາດຈຳນວນໜຶ່ງ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອສ້າງຫຼັກສູດບາງວິຊາທີ່ຈະບັນ ຈຸເຂົ້າເປັນຫຼັກສູດໃໝ່ຂອງມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ.

2 ຂຽນບົດສອນ

- ສໍາເລັດການຂຽນ ແລະ ພິມບົດສອນປະຫວັດສາດສໍາລັບ ໑ ວ ພ ປີ 1 ປີ 2.
- ສໍາເລັດການຂຽນບົດສອນ ປີ 3,ປີ 4 ຂອງພາກວິຊາປະຫວັດສາດ.
- ຈັດພິມຕຳລາສອນແລະເອກະສານປະກອບການຮຽນ 11 ຕຳລາ.

3 ສິດສອນ

- ສໍາເລັດການສິດສອນປະຫວັດສາດຢູ່ ໑ ວ ພ ປີ 1 ປີ 2, ໃນ 5 ສົກຮຽນ (1996-2001).
- ສໍາເລັດການສິດສອນປີ 3 ປີ 4 ປະຫວັດສາດ 2 ສົກຮຽນ (1999-2001).
- ສໍາເລັດການສິດສອນປະຫວັດສາດໃນຄະນະເສດຖະສາດລະບົບພິເສດໃນສົກຮຽນ (2000-2001)
- ສໍາເລັດການສິດສອນປະຫວັດສາດຊ່ວຍສະຖາບັນການເມືອງ,ການປົກຄອງແຫ່ງຊາດ ທ່າງ່ອນ 5 ສົກຮຽນ ແລະ ລະບົບປຳລຸງພະນັກງານການເມືອງທົ່ວປະເທດ 5 ຊຸດ
- ສໍາເລັດການສິດສອນປະຫວັດສາດໃນຊຸດອົບຮົມພະນັກງານໄປສະນີ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ ທົ່ວປະເທດ ທີ່ໂຮງຮຽນຄົມມະນາຄົມ ແລະ ສູນຝຶກ 1ຊຸດ (1999).
- ສອນວິຊາປະຈຳພູມິສາດ ແລະ ລາວສຶກສາ 1 ທີ່ ໑ ວ ພ.
- ສອນວິຊາພູມິສາດລາວທີ່ສະຖາບັນການເມືອງທ່າງ່ອນ.
- ສອນປຳລຸງຄູກອງທັບ ແລະ ສ້າງຄູ່ມືຄູສໍາລັບພາກສ່ວນດັ່ງກ່າວ.

4 ທັດສະນະສຶກສາ

- ນຳພານັກສຶກສາ ໑ ວ ພ ໄປທັດສະນະສຶກສາ 10 ເທື່ອ.
- ນຳພານັກສຶກສາພາກວິຊາປະຫວັດສາດໄປທັດສະນະສຶກສາ 3 ເທື່ອ.
- ຈັດຕັ້ງນັກສຶກສາໄປທັດສະນະສຶກສາ ແລະ ລົງພາກສະໜາມທາງໄກ 2 ຄັ້ງ.

5 ປາຖະກະຖາ

- ຈັດຕັ້ງປາຖະກະຖາສໍາລັບນັກສຶກສາ ໑ ວ ພ.
- ຈັດຕັ້ງປາຖະກະຖາໃນພາກວິຊາປະຫວັດສາດ 5 ຄັ້ງ.

6. ຝຶກອົບຮົມ

- ຈັດຕັ້ງຝຶກອົບຮົມ ສຳລັບອາຈານ ໄລຍະສັ້ນ (ບໍ່ໃຊ້ງົບປະມານ) ພາຍໃນພາກວິຊາ 2 ຄັ້ງ.
- ສຳເລັດການຝຶກອົບຮົມຄູກອງທັບກ່ຽວກັບການສິດສອນປະຫວັດສາດ, ພູມິສາດ, ປັດຊະຍາ ແລະ ກົດໝາຍຊັ້ນປີ 1 ປີ 2 ວ ວ ພ.
- ຝຶກອົບຮົມວິທີວິໄຈທາງສັງຄົມວິທະຍາ 1 ຄັ້ງ.

7 ສຳມະນາທາງວິຊາການ.

- ຈັດສຳມະນາປະຫວັດສາດລາວ (ຕາມຫາຮອຍເຈົ້າອານຸວົງ) 1 ຄັ້ງ.

8 ສ້າງເອກະສານ (ພິມເປັນປຶ້ມ).

- ສຳເລັດການຮຽບຮຽງ ແລະ ພິມປຶ້ມ (ສຳມະນາປະຫວັດສາດລາວ) ຕາມຫາຮອຍເຈົ້າອະນຸວົງ.
- ສຳເລັດການຮຽບຮຽງ - ພິມປຶ້ມຄູ່ມືສຳລັບສິດສອນປະຫວັດສາດປີ 1 ແລະ ປີ 2 ວ ວ ພ (ສຳລັບນັກສຶກສາກອງທັບ).
- ສຳເລັດການຮຽບຮຽງປຶ້ມແບບຮຽນ ແລະ ຄູ່ມືຄູ່ມືສຳລັບວິທະຍາໄລຄູ່ທົ່ວປະເທດລະບົບ 9+3 ແລະ 11+3 ໃນໂຄງການສູນພັດທະນາຄູລະອຽດລຸ່ມນີ້:

ລະບົບ 8+3:

1. ປະຫວັດສາດໂລກ (8+3).
2. ຄູ່ມືປະຫວັດສາດໂລກ (8+3).
3. ປະຫວັດສາດລາວ (8+3).
4. ຄູ່ມືປະຫວັດສາດລາວ.

ລະບົບ 11+3

1. ປະຫວັດສາດໂລກສະໄໝບູຮານ - ກາງ.
2. ຄູ່ມືປະຫວັດສາດໂລກສະໄໝບູຮານ - ກາງ.
3. ປະຫວັດສາດໂລກສະໄໝໃໝ່.
4. ຄູ່ມືປະຫວັດສາດໂລກສະໄໝໃໝ່.

5. ປະຫວັດສາດໂລກສະໄໝປະຈຸບັນ.
6. ຄູ່ມືປະຫວັດສາດໂລກສະໄໝປະຈຸບັນ.
7. ປະຫວັດສາດອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້.
8. ຄູ່ມືປະຫວັດສາດອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້.
9. ປະຫວັດສາດລາວສະໄໝບູຮານແລະສະໄໝກາງ.
10. ຄູ່ມືປະຫວັດສາດລາວສະໄໝບູຮານ.
11. ຄູ່ມືປະຫວັດສາດລາວສະໄໝປະຈຸບັນ.
12. ຄູ່ມືປະຫວັດສາດລາວສະໄໝໃໝ່.
13. ວິທີສິດສອນ.
14. ແນະນຳກ່ຽວກັບການສອນປະຫວັດສາດພາກປະຕິບັດ.

9 ການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈ

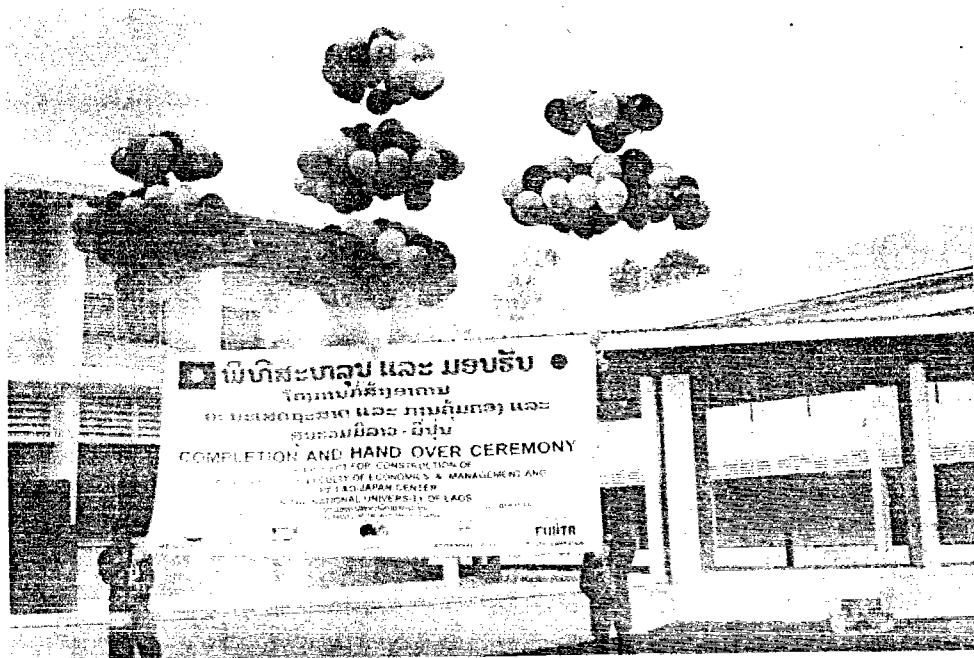
- ອາຈານສອນເຂົ້າຮ່ວມເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ວິໄຈການພັດທະນາຄຸນນະພາບຊີວິດວິຊາປະຊາຊົນຢູ່ແຂວງສະຫວັນນະເຂດເປັນເວລາ 1 ເດືອນ
- ອາຈານເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມໄລຍະສັ້ນໂຄງການປະຊາກອນຢູ່ຕ່າງປະເທດ (ໄທ ແລະ ຟີລິບປິນ) ແລະ 1 ອາຈານເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການ KKC AUN ຢູ່ຍີ່ປຸ່ນ 1 ເດືອນ
- ອາຈານເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການປະຊາກອນ 3 ຄັ້ງທີ່ສູນປະຊາກອນຈັດຂຶ້ນພ້ອມທັງລົງເກັບຂໍ້ມູນຢູ່ແຂວງວຽງຈັນ ແລະ 2 ອາຈານເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມໂຄງການສົ່ງແວດລ້ອມທີ່ຈັດຂຶ້ນຢູ່ ມຊ.
- ສຳເລັດການສຶກສາຜົນກະທົບເສັ້ນທາງເລກ 7 ຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມເສດຖະກິດສັງຄົມ.
- ສຳເລັດການສຶກສາຄືນຜົນກະທົບສະພາບແວດລ້ອມໂຄງການເຄື່ອນໄຫວພັກເກີນຫີນບູນ.

10 ວຽກງານອື່ນໆ

- ພົວພັນ- ຍາດແຍ່ງເອົາການຮ່ວມມື ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພາກສ່ວນຕ່າງໆເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຫຼັກສູດຂອງພາກວິຊາພູມິສາດ.
- ຮ່ວມມື ແລະ ຍາດແຍ່ງບົດຮຽນຈາກໂຄງການຕ່າງໆທີ່ອາຈານພູມິສາດໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ.
- ຮ່ວມກັບນັກຄົ້ນຄວ້າຕ່າງປະເທດຈັດຕັ້ງບຳລຸງບາງວິຊາໃຫ້ອາຈານພູມິສາດ.
- ຮ່ວມກັບອາຈານຕ່າງປະເທດເພື່ອສອນບາງວິຊາໃໝ່ໆທີ່ບັນຈຸເຂົ້າໃນຫຼັກສູດ.
- ຂຽນບົດລາຍງານໄດ້ 10 ເລື່ອງເພື່ອລົງພິມໃນບາງວາລະສານ ແລະ ຫຼັກສື່ພິມ.
- ອອກແບບ ແລະ ສ້າງຮູບຈຳລອງວິທະຍາເຂດດົງໂດກ.
- ອາຈານພູມິສາດຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສຳມະນາແລະ ສຶກສາວິໄຈທາງວິຊາການໃນຫຼາຍເລື່ອງ.
- ນັກສຶກສາພູມິສາດໄດ້ສ້າງເຄື່ອງປະຈັກຕາຫຼາຍຢ່າງ ເພື່ອໃຊ້ສຳລັບສິດສອນໃນພາກວິຊາ ແລະ ມີຈຳນວນໜຶ່ງກໍເຂົ້າຮ່ວມການວິໄຈໃນບາງໂຄງການ.
- ອາຈານພູມິສາດໄດ້ຮັບທຶນໄປຝຶກງານໄລຍະຍາວສຳເລັດມາແລ້ວ 2 ທ່ານ ໄປຄົ້ນຄວ້າລະດັບປະລິນຍາໂທ 3 ທ່ານ (ສຳເລັດແລ້ວ 1 ທ່ານ)
- ອາຈານພູມິສາດ 1 ທ່ານໄດ້ຮັບທຶນຈາກໂຄງການ ADB ໄປຮຽນພາສາອັງກິດ 5 ທ່ານ ໃຊ້ທຶນສ່ວນຕົວເພື່ອຮຽນວິຊາພາສາອັງກິດ ຊຶ່ງຮຽນສຳເລັດແລ້ວ 2 ທ່ານ.
- ສ້າງນັກສຶກສາຈົບ 1 ຊຸດມີ 17 ຄົນ ພາກວິຊາວິທະຍາສາດການເມືອງ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນກຳມະການສອນເສັງວິຊາປັດຊະຍາລະດັບຊາດ 1 ວັນຢູ່ສະຖາບັນການເມືອງການປົກຄອງແຫ່ງຊາດມີ 4 ອາຈານ.

ຄະນະເສດຖະສາດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ. (ວິທະຍາເຂດດົງໂດກ).

ຄະນະເສດຖະສາດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ: ຊຶ່ງເອີ້ນໂດຍຫຍໍ້ວ່າ: ຄສຄ, ຫຼື ພາສາອັງກິດເອີ້ນວ່າ: Faculty of Economics and Management ຫຼື ເອີ້ນໂດຍຫຍໍ້ວ່າ FEM. ຄສຄ ເປັນ 1 ໃນ 10 ຄະນະ ວິຊາທີ່ຂຶ້ນກັບມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ, ຊຶ່ງລາຍລະອຽດຈະໄດ້ສະເໜີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

1. ປະຫວັດຄວາມເປັນມາ ແລະ ສະພາບການປະຈຸບັນອະນາຄົດຂອງ ຄສຄ.

1. ປະຫວັດຄວາມເປັນມາ

ອີງຕາມດໍາລັດຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີວ່າດ້ວຍມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດສະບັບເລກທີ 50/ນຍ ລົງວັນທີ 09 ເດືອນ 06 ປີ 1995. ໃນມາດຕາ 1 ຂອງດໍາລັດນີ້ໄດ້ຂຽນວ່າ: ສ້າງຕັ້ງມະຫາວິທະຍາໄລຂຶ້ນ ຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ໂດຍໃຫ້ຊື່ວ່າ “ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ.” ຊຶ່ງເປັນມະຫາວິທະຍາໄລຂອງ ລັດ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳໂດຍກົງຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ.

- ແຫລ່ງກຳເນີດ ຄະນະເສດຖະສາດແລະການຄຸ້ມຄອງ ຫລື ຄສຄ ມີຕົ້ນກຳເນີດຈາກພະແນກວິທະຍາສາດການເມືອງ, ຊຶ່ງຂຶ້ນກັບ ມສຄ ໃນເມື່ອກ່ອນ. ພະແນກວິທະຍາສາດການເມືອງມີ 3 ໜ່ວຍວິຊາຄື: ໜ່ວຍວິຊາປັດຊະຍາມາກ-ເລນິນ, ໜ່ວຍວິຊາເສດຖະສາດການເມືອງ ແລະ ໜ່ວຍວິຊາລັດທິສັງຄົມນິຍົມວິທະຍາສາດ. ໃນເວລາທີ່ ມຊ ໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນນັ້ນ, ພະແນກວິທະຍາສາດການເມືອງໄດ້ແຍກຕົວອອກເປັນສອງພາກສ່ວນ, ຊຶ່ງເປັນໄປຕາມພາລະບົດບາດຂອງແຕ່ລະໜ່ວຍວິຊາ. ໃນນັ້ນ, ໜ່ວຍວິຊາປັດຊະຍາມາກ-ເລນິນ ແລະ ໜ່ວຍວິຊາລັດທິສັງຄົມນິຍົມວິທະຍາສາດໄດ້ພັດທະນາຕົນເອງເປັນພາກວິຊາວິທະຍາສາດການ

ເມືອງ ຂອງຄະນະວິທະຍາສາດສັງຄົມ ສຳຫລັບໜ່ວຍ ວິຊາເສດຖະສາດການເມືອງໄດ້ພັດທະນາຕົນເອງ ເປັນຄະນະເສດຖະສາດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ ຫລື ຄສຄ.ໃນປະຈຸບັນ.

• ເນື່ອງຈາກ ຄສຄ ເປັນຄະນະທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່,ຈຶ່ງຍັງບໍ່ທັນມີນັກສຶກສາເປັນຂອງຕົນເອງເທື່ອ (ເນື່ອງ ຈາກວ່າລະບົບການສຶກສາຂອງ ມຊ ໄດ້ແບ່ງອອກເປັນສອງໄລຍະ,ຊຶ່ງໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ໃນຕອນຕໍ່ໄປ). ໃນ ເບື້ອງຕົ້ນ ຄສຄ ມີອາຈານ 7 ຄົນ ແລະ ພະນັກງານ 3 ຄົນ,ອາຈານຈຳນວນນີ້ໄດ້ສິດສອນຢູ່ພາກວິຊາອື່ນ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນສອນຢູ່ວິທະຍາໄລວິທະຍາສາດພື້ນຖານ,ວິຊາທີ່ສອນກໍ່ແມ່ນວິຊາເສດຖະສາດການເມືອງ.ໃນສຶກ ສາຕໍ່ມາກໍ່ໄດ້ຮັບນັກສຶກສາມາໂດຍຕະຫລອດ. ແຕ່ເນື່ອງຈາກການຕຽມການທາງດ້ານບຸກຄະລາກອນແລະ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃນການສິດສອນ-ຮຳຮຽນຍັງບໍ່ທັນຄົບຊຸດ, ດັ່ງນັ້ນລັດຖະບານຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງເຊັນ ເອົາອາຈານຈາກພາກສ່ວນອື່ນມາສອນຊ່ວຍໃນຖານະເປັນອາຈານສັນຍາຈ້າງ.

2. ສະພາບການປະຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດຂອງ ຄສຄ.

• ການຄົງຕົວ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວຂອງ ຄສຄ ເຖິງວ່າຈະຍັງໜຸ່ມນ້ອຍ,ແຕ່ ຄສຄ ຈະກ້າວຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ຢຸດ ຍັງ.ເນື່ອງຈາກ ຄສຄ.ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ເປັນຢ່າງດີຈາກພັກ ແລະ ລັດຖະບານ ແລະ ໄດ້ຮັບການສະ ໜັບສະໜູນເປັນຢ່າງດີຈາກສັງຄົມກໍ່ຄືອົງການຊ່ວຍເຫລືອສາກົນຕ່າງໆ. ສະແດງອອກໃນການເຕີບໃຫ່ຍຂະ ຫຍາຍຕົວທັງທາງດ້ານປະລິມານກໍ່ຄືຄຸນນະພາບ ໃນອະນາຄົດຄາດວ່າ ຄສຄ. ຈະມີອາຈານ ເພີ່ມຂຶ້ນປະ ມານ 40 ຄົນ,ຖ້າທຽບໃສ່ນັກສຶກສາທີ່ຈະເພີ່ມຂຶ້ນ 1500 ຄົນ (ລວມທັງພາກປົກກະຕິ ແລະ ພິເສດ) ແມ່ນ ບໍ່ພຽງພໍ.

ໂຄງປະກອບການຈັດຕັ້ງຂອງ ຄສຄ.

- * ຄະນະບໍດີ.
- * ພະແນກບໍລິຫານ - ສັງລວມ.
- * ພາກວິຊາເສດຖະສາດ.
- * ພາກວິຊາການຄຸ້ມຄອງ.
- * ພະແນກວິຊາການ ແລະ ກິດຈະກຳນັກສຶກສາ.

ນອກຈາກນັ້ນຍັງໄດ້ຈັດເປັນ 5 ຄະນະກຳມະການເພື່ອຮັບຜິດຊອບວຽກງານຕ່າງໆດັ່ງນີ້:

1. ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງທົ່ວໄປ (General management Committee) ຮັບຜິດຊອບວຽກງານ ການວາງແຜນ-ສັງລວມ ແລະ ການຮ່ວມມື.
2. ຄະນະກຳມະການວິຊາການ (Academic Committee) ຮັບຜິດຊອບວຽກງານວິຊາການເຊັ່ນ: ການປັບປຸງໂຄງການຫລັກສູດ, ເບິ່ງແຍງ ແລະ ຄວບຄຸມຂະບວນການສິດສອນ-ຮຳຮຽນ.
3. ຄະນະກຳມະການການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ບໍລິການວິຊາການ (Research and Academic Service Committee) ຮັບຜິດຊອບວຽກງານການວາງແຜນຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ.ຫາແຫລ່ງທຶນ ເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຍົກລະດັບ ແລະ ອື່ນໆ.
4. ຄະນະກຳມະການບໍລິຫານ ແລະ ການເງິນ (Administration and Finance Committee) ຮັບ ຜິດຊອບວຽກງານການຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານງານລວມຂອງຄະນະ.
5. ຄະນະກຳມະການກິດຈະການນັກສຶກສາ (Students Affairs Committee) ຮັບຜິດຊອບວຽກງານ ການເຄື່ອນໄຫວນອກຫລັກສູດຂອງນັກສຶກສາເຊັ່ນ: ວຽກງານອະນາໄມ.ສິລະປະວັນນະຄະດີ,ກິລາ ກາຍະກຳ ແລະ ວຽກງານຂ່າວສານ.

• ການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ການຮ່ວມມືກັບສາກົນ: ຄສຄ. ເປັນຄະນະທີ່ໄດ້ຮັບການ ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃໝ່, ຊຶ່ງ ມີຄວາມອ່ອນນ້ອຍທັງທາງດ້ານປະລິບການໃນການນຳພາ ແລະ ດ້ານກຳລັງຄົນໃນການບໍລິຫານງານ ແລະ ການສິດສອນ. ດັ່ງນັ້ນ ລັດຖະບານລາວຈຶ່ງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເປັນ ແລະ ການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອ. ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນການສົ່ງເສີມໃຫ້ຄູ-ອາຈານໄດ້ຍົກລະດັບການສຶກສາ,ບໍ່ວ່າຈະເປັນພາຍໃນກໍ່ຄືຕ່າງປະເທດ. ໃນສະ

ພາວະທີ່ຍັງຂາດແຄນອາຈານສອນຢູ່ນັ້ນ, ລັດຖະບານກໍ່ໄດ້ຕັດສິດໃຈເຊັນອາຈານທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ (ໃນຖະນະທີ່ເປັນອາຈານສັນຍາຈ້າງ) ມາສອນຊ່ວຍໂດຍໃຊ້ທຶນກູ້ຢືມຈາກອົງການສາກົນຈຳນວນໜຶ່ງ ເພື່ອເປັນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນດ້ານນີ້. ນອກຈາກນັ້ນ ຄສຄ ຍັງມີຊ່ຽວຊານ ແລະ ອາຈານທີ່ປຶກສາຈາກຕ່າງປະເທດມາຊ່ວຍໃຫ້ຄຳປຶກສາທາງດ້ານວິຊາການ ແລະ ການຂຽນໂຄງການຫລັກສູດເຊັ່ນ: ຈາກປະເທດຝຣັ່ງ ແລະ ເຢຍລະມັນ (ໃນຂອບເຂດຂອງໂຄງການ ADR); ຈາກປະເທດຍີ່ປຸ່ນ (ໂດຍຜ່ານອົງການ JICA).

- ບຸກຄະລາກອນ: ປະຈຸບັນ ຄສຄ ມີອາຈານ ແລະ ບຸກຄະລາກອນທັງໝົດ 27 ທ່ານ. ອາຈານຈຳນວນນີ້ມາຈາກຫລາຍແຫ່ງເຊັ່ນ: ສ່ວນໜຶ່ງມາຈາກໜ່ວຍວິຊາເສດຖະສາດການເມືອງ ອາຈານຈຳນວນນີ້ຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ພັດທະນາລະດັບຄວາມຮູ້ຂອງຕົນອີກບາດກ້າວໜຶ່ງ, ໂດຍການໄປສຶກສາຕໍ່ລະດັບປະລິນຍາໂທທີ່ຕ່າງປະເທດ ແລະ ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນສຳເລັດການສຶກສາມາຈາກທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ. ອາຈານຈຳນວນນີ້, ສ່ວນຫລາຍແມ່ນຈົບການສຶກສາລະດັບປະລິນຍາໂທ ທາງດ້ານເສດຖະສາດ ຫລື ການຄຸ້ມຄອງ.
- ລະດັບການສຶກສາຂອງອາຈານສອນແມ່ນພະນັກງານ ລະດັບປະລິຍາເອກມີ 1 ທ່ານ. ລະດັບປະລິນຍາໂທ 12 ທ່ານ, ລະດັບປະລິນຍາຕີ 14 ທ່ານ, ຕ່ຳກວ່າປະລິນຍາຕີ ມີ 1 ທ່ານ ແລະ ກຳລັງສຶກສາຕໍ່ລະດັບປະລິຍາໂທມີ 8 ທ່ານ.

• ໂຄງການຫລັກສູດ:

* ລະບົບການສຶກສາຂອງ ຄສຄ ສ້າງຂຶ້ນຕາມທິດທາງລວມຂອງ ມຊ ຊຶ່ງໄດ້ແບ່ງອອກເປັນ 2 ໄລຍະຄື: ໄລຍະທີ 1 : ການສຶກສາຕາມຫລັກສູດຂອງວິທະຍາໄລວິທຍາສາດພື້ນຖານ (ລວມ 2 ປີຄື ປີ ທີ 1 ແລະ ປີ ທີ 2 ລວມ 70 ໜ່ວຍກິດ) ໄລຍະທີ 2: ສຶກສາຕາມຫລັກສູດຂອງຄະນະເສດຖະສາດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ (ລວມ 3 ປີຄື: ປີທີ 3, ປີທີ 4 ແລະ ປີທີ 5 ລວມ ມີ 114 ໜ່ວຍກິດ) ລວມທັງໄລຍະທີ 1 ແລະ 2 ແລ້ວ, ນັກສຶກສາ ຄສຄ ຈະຕ້ອງຮຽນໃຫ້ຄົບ 184 ໜ່ວຍກິດ ຈຶ່ງສາມາດສອບເສັງຈົບຊັ້ນໄດ້.

* ນັກສຶກສາພາກປົກກະຕິແລະ ນັກສຶກສາພິເສດພາກຄຳ ສຶກສາຕາມໂຄງການຫລັກສູດອັນດຽວກັນ, ແລະ ຕ້ອງຮຽນໃຫ້ຄົບຕາມໜ່ວຍກິດ ທີ່ ມຊ ກຳນົດ. ຈຶ່ງຖືວ່ານັກສຶກສາຄົນນັ້ນສຳເລັດການສຶກສາລະດັບປະລິນຍາຕີຢ່າງເປັນທາງການໄດ້.

- * ຈຳນວນນັກສຶກສາ: ນັກສຶກສາຂອງ ຄສຄ ແບ່ງອອກເປັນ 2 ສາຍຄື: ພາກປົກກະຕິແລະພິເສດພາກຄຳ.
- * ນັກສຶກສາພາກປົກກະຕິ: ສຶກສາ 2000-2001 ນັກສຶກສາພາກປົກກະຕິລວມທັງ 3 ຊັ້ນຮຽນມີຈຳນວນ 444 ຄົນ.ໃນນັ້ນ ປີທີ 3 ມີ 154 ຄົນ, ປີທີ 4 ມີ 132 ຄົນ, ແລະປີທີ 5 ມີ 158 ຄົນ (ຊຶ່ງຫາກຈົບອອກໄປໃນສຶກສາ 2000-2001). ໃນສຶກສາ 2001-2002 ນີ້ໄດ້ມີນັກສຶກສາໃໝ່ເຂົ້າມາສຶກສາຕາມແຜນການທີ່ກະຊວງສຶກສາໄດ້ກຳນົດໄວ້.
- * ນັກສຶກສາພາກຄຳ:ສຶກສາ 2000-2001 ເປັນສຶກສາທຳອິດທີ່ ຄສຄ ຮັບນັກສຶກສາພາກຄຳ,ຊຶ່ງມີ 351 ຄົນ. ໃນສຶກສາ 2001-2002 ຮັບນັກສຶກສາເຂົ້າຮຽນຕາມສະພາບຕົວຈິງຂອງ ຄສຄ.
- * ເອກກະສານການສອນ ແລະ ປຶ້ມຕຳລາ: ມາເຖິງປະຈຸບັນ ຄສຄ ສາມາດສ້າງ ປຶ້ມຕຳລາການສອນການຮຽນໄດ້ທັງໝົດ 52 ສະບັບ,ຊຶ່ງເປັນ 52 ລາຍວິຊາເພື່ອຮັບໃຊ້ການສິດສອນ-ການຮຽນ. ເອກກະສານ ແລະ ປຶ້ມຕຳລາດັ່ງກ່າວ ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ໃນຂັ້ນພື້ນຖານ.
- * ໃນປະຈຸບັນ ຄສຄ ໄດ້ມີໂຄງການຄົ້ນຄວ້າ-ວິໄຈທາງວິທະຍາສາດຮ່ວມກັບຜູ້ຊ່ຽວຊານຂອງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ,ປະເທດຟິລິບປິນ ແລະ ປະເທດແບນຢູມ ໃນຫລາຍຫົວເລື່ອງດ້ວຍກັນເຊັ່ນ: ການສຶກສາຜົນກະທົບຂອງຊົນລະປະທານຕໍ່ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ; ການສຶກສາຜົນກະທົບຂອງການມອບດິນ,ມອບປ່າທີ່ມີຜົນຕໍ່ຄວາມໝັ້ນຄົງທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ ແລະ ອື່ນໆ. ດັ່ງນັ້ນ ຄາດວ່າໃນອະນາຄົດຈະໄດ້ຮຽບຮຽງ ແລະ ຈັດພິມປຶ້ມເພື່ອຮັບໃຊ້ການ ການສອນ - ການຮຽນ ໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.
- * ອາຄານສະຖານທີ່: ໃນໄລຍະທີ່ຜ່ານມາ ມ.ຊ ໄດ້ເຫັນດີໃຫ້ສະຖານທີ່ເຮັດວຽກ ຄສຄ ກັບ ຄະນະສຶກສາສາດ, ຢູ່ອາຄານຫລັງດຽວກັນ. ປະຈຸບັນ ຄສຄ ໄດ້ຍ້າຍເຂົ້າຢູ່ອາຄານໃໝ່ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ວິທະຍາເຂດດົງໂດກ. ອາຄານໃໝ່ນີ້ປະກອບດ້ວຍສຳນັກງານຫ້ອງການ. ຫ້ອງຮຽນ,ຫ້ອງສະໝຸດ, ຫ້ອງຄອມພິວເຕີ ແລະ ຫ້ອງປະຊຸມໃຫຍ່; ຊຶ່ງແຕ່ລະຫ້ອງ ດັ່ງກ່າວລ້ວນແຕ່ໄດ້ປະກອບເຄື່ອງອຸປະກອນທີ່ທັນສະໄໝ ແລະ ຄົບຊຸດເພື່ອຮັບໃຊ້ໃນການສອນ-ການຮຽນ ການປະຊຸມຕ່າງໆ. ຕຶກອາຄານທີ່ໄດ້ກ່າວມານີ້ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອລ້າຈາກລັດຖະບານຍີ່ປຸ່ນ,ຊຶ່ງອັນນີ້ກໍ່ແມ່ນໝາກຜົນໜຶ່ງຂອງການຮ່ວມມືລະຫວ່າງລັດຖະບານລາວ-ຍີ່ປຸ່ນ

ຄະນະອັກສອນສາດ (ວິທະຍາເຂດດົງໂດກ)

1. ປະຫວັດຫຍໍ້ຂອງ ຄະນະອັກສອນສາດ

ພາຍຫລັງປະເທດຊາດໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງເປັນ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແລ້ວ. ໃນປີ 1977 ສອງສະຖາບັນຊັ້ນສູງຄື: ໂຮງຮຽນສ້າງຄູຊັ້ນສູງວຽງຈັນ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລສ້າງຄູວຽງໄຊ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນສະຖາບັນອັນດຽວເອີ້ນວ່າ: ມະຫາວິທະຍາໄລສ້າງຄູວຽງຈັນ (ມສຄ) ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ສະຖານທີ່ເດີມຂອງໂຮງຮຽນສ້າງຄູຊັ້ນສູງວຽງຈັນໃນເມື່ອກ່ອນ ໃນວິທະຍາເຂດດົງໂດກປະຈຸບັນ.

ມ.ສ.ຄ ວຽງຈັນ ມີໜ້າທີ່ສ້າງຄູ ສຳລັບໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ ແລະ ໂຮງຮຽນສ້າງຄູຊັ້ນກາງ ໃນທົ່ວປະເທດ. ບັນດາພະແນກ ຫລື ພາກວິຊາຕ່າງໆ ທີ່ຂຶ້ນກັບ ມ.ສ.ຄ ນັ້ນ ປະກອບດ້ວຍ: ພາສາລາວ-ວັນນະຄະດີ. ຈິດຕະສາດ-ສຶກສາສາດ, ພູມສາດ-ປະຫວັດສາດ, ວິທະຍາສາດການເມືອງ, ພາສາລັດເຊຍ, ພາສາອັງກິດ-ເຢຍລະມັນ, ພາສາຝະລັ່ງ-ແອສະປາໂຍນ, ຄະນິດສາດ-ຟີຊິກສາດ ແລະ ພະແນກ ຊີວະສາດ-ເຄມີສາດ.

ເລີ່ມແຕ່ປີ 1996 ເປັນຕົ້ນມາກະຊວງສຶກສາໄດ້ເຕົ້າໂຮມ ທຸກໆສະຖາບັນຊັ້ນສູງເຂົ້າເປັນ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ 8 ຄະນະ ໃນນັ້ນມີ : ຄະນະວິສະວະກຳສາດ ແລະ ສະຖາບັດຕະຍະກຳສາດ, ຄະນະວິທະຍາສາດການແພດ, ຄະນະນິຕິສາດ ແລະ ລັດຖະສາດ, ຄະນະກະເສດສາດ ແລະ ປ່າໄມ້, ຄະນະເສດຖະສາດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ, ຄະນະວິທະຍາສາດ, ຄະນະພາສາ-ວັນນະຄະດີ ແລະ ມະນຸດສາດ ແລະ ຄະນະສຶກສາສາດ.

ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ພັດທະນາເປັນກ້າວໆມາ, ມາຮອດເດືອນສິງຫາ ປີ 2000 ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແຫ່ງ ສ.ປ.ປ.ລາວ ໄດ້ອອກດຳລັດເລກທີ 87/ນຍ/2000 ອັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ ຄະນະກະເສດສາດ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຍກອອກເປັນ 2 ຄະນະຄື: ຄະນະກະເສດສາດ ແລະ ຄະນະປ່າໄມ້, ຄະນະພາສາ-ວັນນະຄະດີ ແລະ ມະນຸດສາດ ກໍ່ໄດ້ແຍກອອກເປັນ 2 ຄະນະເຊັ່ນດຽວກັນຄື: ຄະນະວິທະຍາສາດສັງຄົມ ແລະ ຄະນະອັກສອນສາດ (ຄ.ອ.ສ) ນັ້ນແມ່ນທີ່ມາຂອງຄະນະອັກສອນສາດ ໂດຍສັງເຂບ.

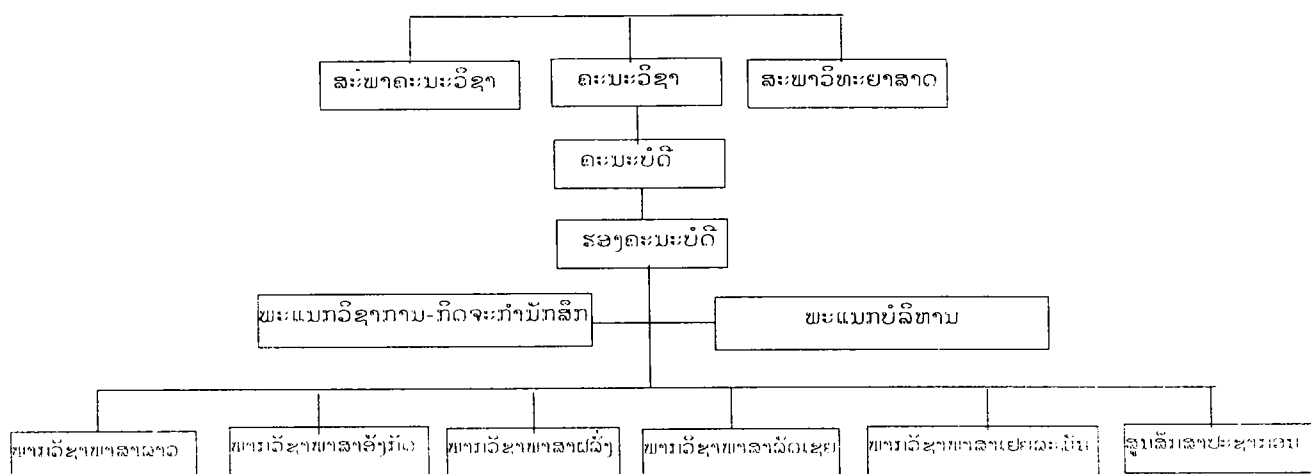
ດັ່ງນັ້ນ, ເລີ່ມແຕ່ສົກຮຽນ 2000-2001 ເປັນຕົ້ນມາ ຄ.ອ.ສ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະໜ້າທີ່ທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ວິຊາສະເພາະຂອງຕົນໄປຄຸງຄູກັບຄະນະອື່ນໆໃນມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ.

2. ພາລະໜ້າທີ່ ແລະ ຈຸດປະສົງ ຂອງ ຄ.ອ.ສ.

- ສ້າງຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ໃນລະດັບຊັ້ນສູງ ຫລື ລະດັບມະຫາວິທະຍາໄລ ໃຫ້ແກ່ທົ່ວປະເທດ.
- ສ້າງນັກອັກສອນສາດໃຫ້ແກ່ສັງຄົມລາວ ແລະ ສາກົນ.
- ສ້າງບັນດິດທາງດ້ານພາສາຕ່າງປະເທດສຳລັບພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.
- ເຝິກອົບຮົມ ຍົກລະດັບທາງດ້ານພາສາ ແລະ ວັນນະຄະດີ ແກ່ພະນັກງານລາວ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

3. ໂຄງປະກອບການຈັດຕັ້ງ ຂອງ ຄ.ອ.ສ

ຄ.ອ.ສ ປະກອບດ້ວຍ 3 ພາກວິຊາ ແລະ 2 ພະແນກວິຊາ ຄື: ພາກວິຊາພາສາລາວ, ພາກວິຊາພາສາອັງກິດ ພາກວິຊາພາສາຝຣັ່ງ, ພະແນກພາສາລັດເຊຍ, ພະແນກພາສາເຢຍລະມັນ ແລະ ອີກ 1 ສູນຄື: ສູນສຶກສາປະຊາກອນ.

4. ຫຼັກສູດ ແລະ ໂຄງການເຝິກອົບຮົມຕ່າງໆ.

- ຫຼັກສູດປົກກະຕິ.
 1. ປະລິນຍາຕີ ພາສາ ແລະ ວັນນະຄະດີລາວ.
 2. ປະລິນຍາຕີ ພາສາອັງກິດ.
 3. ປະລິນຍາຕີ ພາສາຝຣັ່ງ
 4. ພາສາລັດເຊຍ ພາສາຕ່າງປະເທດທີ 2.
 5. ພາສາເຢຍລະມັນ ພາສາຕ່າງປະເທດທີ 2.
- ຫຼັກສູດພິເສດ.
 1. ພາສາລາວ ສຳລັບຕ່າງປະເທດ.
 2. ປະລິນຍາຕີ ພາສາອັງກິດ ພາສາຕ່າງປະເທດ.
 3. ປະລິນຍາຕີ ພາສາຝຣັ່ງ ລະບົບບໍ່ຜ່ານ ວ.ວ.ພ.
- ໂຄງການເຝິກອົບຮົມ ແລະ ຍົກລະດັບຕ່າງໆ.
 1. ເຝິກອົບຮົມພາສາອັງກິດ ສຳລັບ ໂຄງການ ສະຖາບັນແມ່ນ້ຳຂອງ.
 2. ເຝິກອົບຮົມພາສາອັງກິດ ສຳລັບອາຈານ ແລະ ພະນັກງານພາຍໃນ ມຊ.
 3. ເຝິກອົບຮົມພາສາຝຣັ່ງ ສຳລັບອາຈານ ແລະ ພະນັກງານພາຍໃນ ມຊ.

ໃນທົ່ວປະເທດ.

5. ວຽກງານຄົ້ນຄວ້າຂອງ ຄ.ອ.ສ.

ໃນໄລຍະຜ່ານມາ ວຽກງານການຄົ້ນຄວ້າຂອງ ຄູອາຈານ ໃນ ຄ.ອ.ສ. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ແມ່ນກ່ຽວກັບພາສາສາດ,ອະລິຍະທຳ, ອັກສອນສາດ ແລະ ວິທະຍາສາດກ່ຽວກັບການສອນ ປະຈຸບັນນີ້ ອາຈານຂອງ ຄອສ ຈຳນວນໜຶ່ງກໍາລັງທຳການສຶກສາ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າຢູ່ໃນຫລາຍປະເທດ.

ພາຍໃນ ຄອສ ໄດ້ມີການຄົ້ນຄວ້າຮ່ວມກັບມະຫາວິທະຍາໄລເມືອງຮວງປະເທດຝະລັ່ງ.ກັບໂຄງການໂຕໂຍຕາ ກ່ຽວກັບ ວັນນະຄະດີລ້ານຊ້າງ ສະໄໝຊຸດໂຊມ ສູນປະຊາກອນສຶກສາ ກໍາລັງດຳເນີນການຄົ້ນຄວ້າ ພາຍໃຕ້ຫົວຂໍ້ ຜົນກະທົບ ຂອງການພັດທະນາ ຕໍ່ບັນຫາປະຊາກອນ ໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ: ສຶກສາກໍລະນີບ້ານບໍ່ ເມືອງທຸລະຄົມ ແຂວງວຽງຈັນ. ບໍ່ດົນມານີ້ ສະພາວິທະຍາສາດ ຂອງ ຄອສ ໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ດັ່ງນັ້ນ ຄ.ອ.ສ ມີທິດທາງຂະຫຍາຍໜ່ວຍຄົ້ນຄວ້າ ໃຫ້ກວ້າງຂວາງອອກໄປ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ ໜ່ວຍຄົ້ນຄວ້າພື້ນຖານ 5 ໜ່ວຍຄື:

1. ອັກສອນສາດ ລາວ (AKSONSAT LAO).
2. ອັກສອນສາດ ອັງກິດ(AKSONSAT ENG).
3. ອັກສອນສາດ ຝະລັ່ງ(AKSONSAT FRA).
4. ອັກສອນສາດ ລັດເຊຍ(AKSONSAT RUS).
5. ອັກສອນສາດ ເຢຍລະມັນ (AKSONSAT GER).

6. ການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆ

ເພື່ອເປັນການຊຸກຍູ້ ການຮຽນ ການສອນພາສາ. ພວກເຮົາມີຫ້ອງສະໝຸດປະຈຳແຕ່ລະພາກ ແລະຂະແໜງວິຊາ ມີປຶ້ມຄົ້ນຄວ້າຈຳນວນຫລາຍສົມຄວນ, ມີຫ້ອງເຄື່ອນໄຫວນຳໃຊ້ພາສາ ໂດຍອຸປະກອນໂສຕະ - ປະຈັກຕາ ແລະ ວິທະຍາການສະໄໝໃໝ່. ນອກນັ້ນ ຍັງມີຄະນະກິລາທີ່ດີເດັ່ນໃນ ຫລາຍປະເພດ, ມີຫນ່ວຍສິລະປະວັນນະຄະດີປະຈຳຄະນະທີ່ປະກອບດ້ວຍ ນັກສິລະປິນສະຫມັກຫລິ້ນທີ່ມີພອນສະຫວັນ,ໃນມຸ່ງນີ້ໂດຍໄດ້ຮັບທຶນຊ່ວຍເຫລືອ ຈາກໂຄງການໂບລານລາວ ຄ.ອ.ສ ຈະສູ້ຊົນໃຫ້ມີວົງດົນຕີລາວເດີມ.

7. ສະຖິຕິບຸກຄະລາກອນ

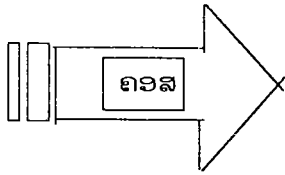
	ຄະນະວິຊາ	ລາວ	ອັງກິດ	ຝລັ່ງ	ລັດເຊຍ	ເຢຍລະມັນ	ຈຳນວນລວມ
ອາຈານ		34	84	26	10	6	160
• ປະລິນຍາເອກ		4		3	1	1	9
• ປະລິນຍາໂທ		3	12	14	3	1	33
• ປະລິນຍາຕີ		27	72	9	6	4	118
ພະນັກງານຫ້ອງການ	15						15
• ເລຂານຸການ	5		1	1			7
• ອະນາໄມ	1	1	5	1			8
ນັກສຶກສາລາວ		52	2763	88			2903
• ລະບົບທຳມະດາ		52	250	88			390
• ລະບົບພິເສດ			2513				2513

ນັກສຶກສາຕ່າງປະເທດ		101	2			103
• ມ່ຽນມາ		2				2
• ກຳປູເຈຍ		6				6
• ເກົາຫລີ						1
• ຍີ່ປຸ່ນ						4
• ອິດສະຕະຣາລີ						1
• ຫວຽດນາມ			2			79
• ຈີນ						10
• ອາຈານຕ່າງປະເທດ			6	2	1	9
• ເຢຍລະມັນ					1	1
• ອິດສະຕາລີ			1			1
• ອາເມລິກາ			6			6
• ຝະລັ່ງ				2		2

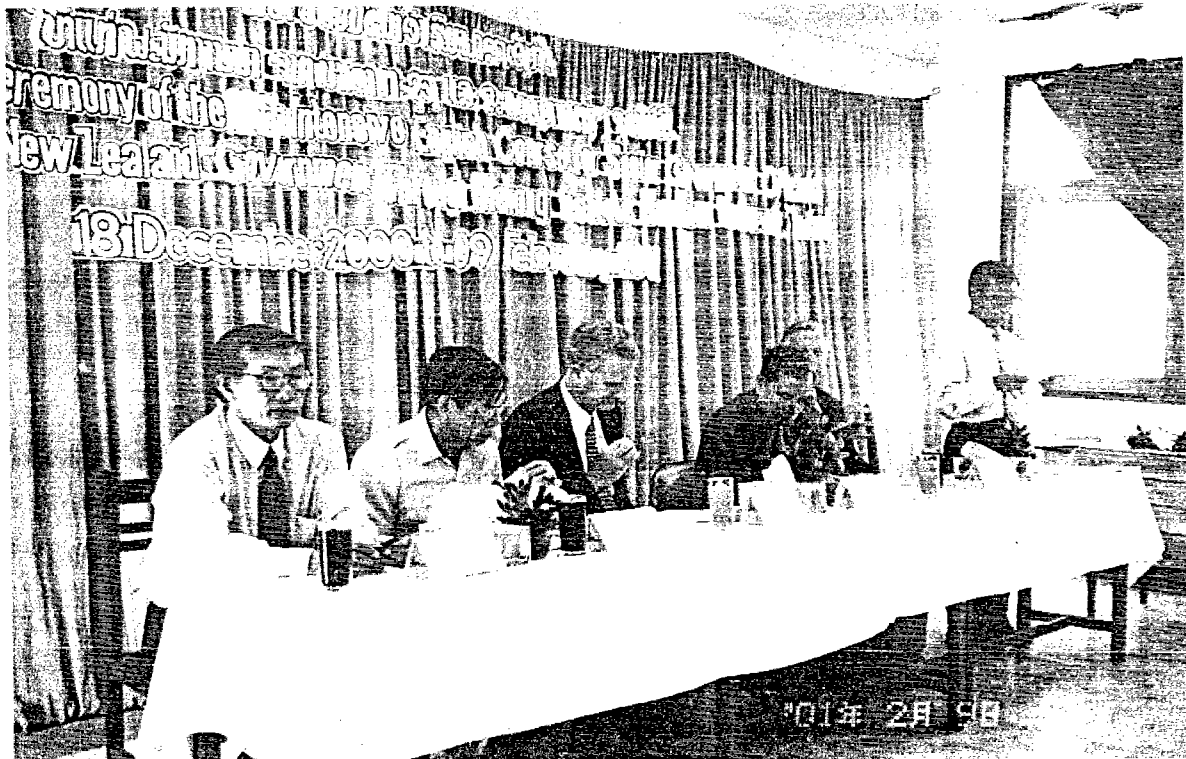
8. ການພົວພັນພາຍນອກ.

ຄ.ອ.ສ ມີສາຍພົວພັນຮ່ວມມືກັບຫລາຍປະເທດ ແລະ ຫລາຍອົງການສາກົນ. ບົນພື້ນຖານໃນການຊ່ວຍເຫລືອເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນໃນນັ້ນຄູ່ອາຈານກໍຄືນັກສຶກສາຂອງ ຄ.ອ.ສ ໄດ້ຮັບທຶນໄປເຝິກງານ, ຮຽນຕໍ່, ຄົ້ນຄ້ວາ ໂດຍໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອ ຈາກບັນດາປະເທດ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງດັ່ງກ່າວ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນຄະນະພວກເຮົາ ໄດ້ຮັບນັກຝຶກງານ, ນັກສຶກສາ ຈາກຫລາຍປະເທດທີ່ກ່າວມານັ້ນ ແລະ ກໍໄດ້ລົງອາຈານ ໄປສອນໃນບາງເທດອີກດ້ວຍ.

- ✦ ຫວຽດນາມ.
- ✦ ຈີນ.
- ✦ ກຳປູເຈຍ.
- ✦ ມຽນມາ.
- ✦ ບະຣູໄນ.
- ✦ ໄທ.
- ✦ ຍີ່ປຸ່ນ (JICA).
- ✦ ອົດສະຕຣາລີ.
- ✦ ຝຣັ່ງ (BOUEN).
- ✦ ການາດາ (CIME).
- ✦ ສະຖາບັນພາສາອັງກິດ ອາເມລິກາ (ELI).
- ✦ ສູນພາສາປະຈຳພາກພື້ນທີ່ສິງກະໂປ (RELD).
- ✦ ອົງການຝະລັ່ງໂກໂຟນີ ລະຫວ່າງລັດຖະບານ (AIF).
- ✦ ອົງການມະຫາວິທະຍາໄລ ທີ່ໃຊ້ພາສາຝະລັ່ງ (AUF).
- ✦ ສູນພາສາຝະລັ່ງປະຈຳພາກພື້ນອາຊີ-ປາຊີຟິກ (CREFAP).
- ✦ ອົງການສະຖາບັນແມ່ນ້ຳຂອງ (MEKONG INSTITUTE).

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นาย พมบุตร สะดาจิต
เกิดวันที่	20 มิถุนายน 2503
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองวังเวียง จังหวัดเวียงจันทน์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	033 / 34 บ้านหนองเวียงคำ อำเภอเมืองไซธานี จังหวัดกำแพงนครเวียงจันทน์
ตำแหน่งหน้าที่ในปัจจุบัน	อาจารย์ 4 / 11 มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโตก) คณะวิทยาศาสตร์สังคม ภาควิชาภูมิศาสตร์
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2526 ครุศาสตร์บัณฑิต จากวิทยาลัยสร้างครูเวียงจันทน์ พ.ศ. 2545 การศึกษามหาบัณฑิต (การอุดมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ